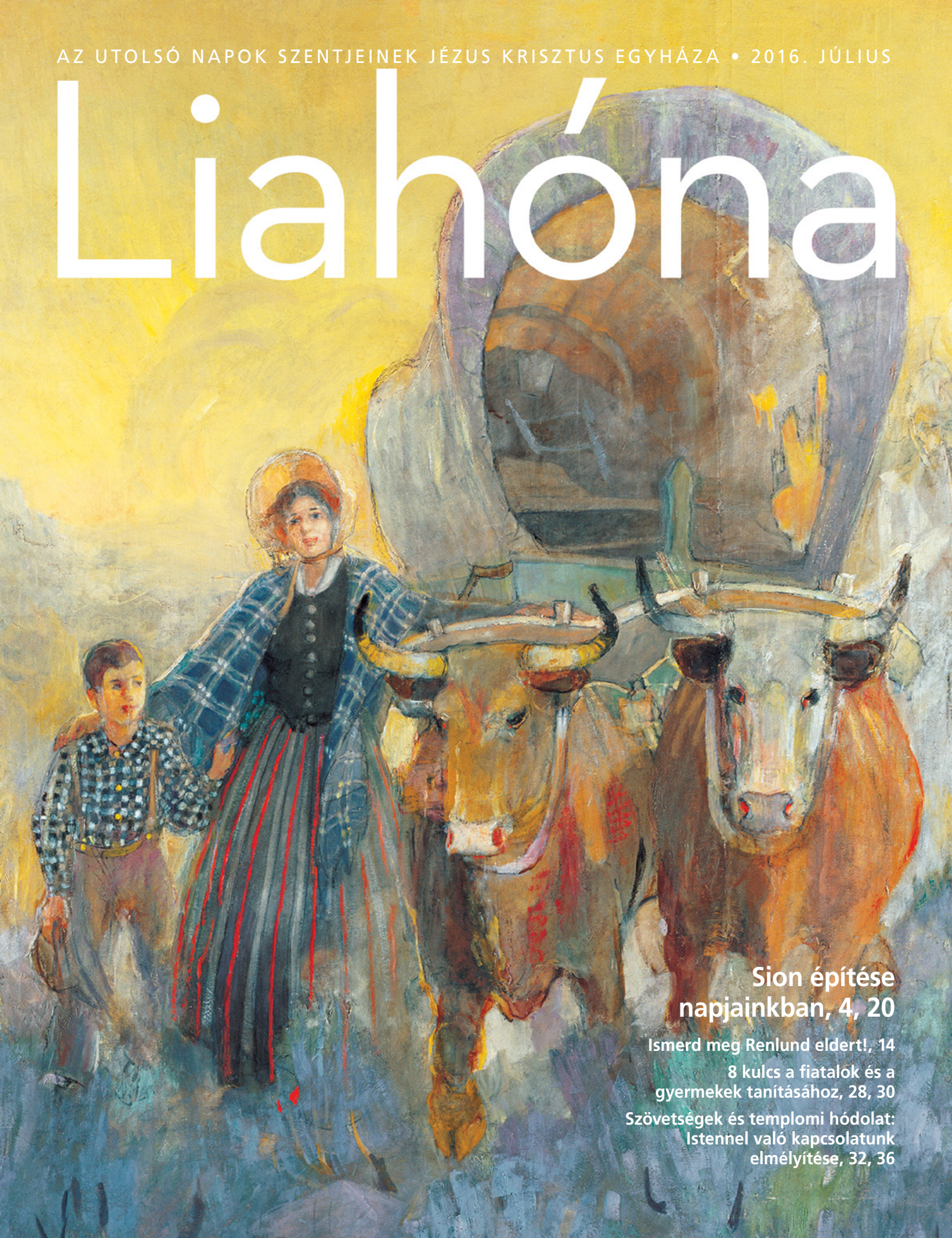

AZ UTOLSÓ NAPOK SZENTJEINEK JÉZUS KRISZTUS EGYHÁZA • 2016. JÚLIUS

Liahóna

**Sion építése
napjainkban, 4, 20**

Ismerd meg Renlund eldert!, 14

8 kulcs a fiatalok és a
gyermekek tanításához, 28, 30

Szövetségek és templomi hódolat:
Istennel való kapcsolatunk
elmélyítése, 32, 36

„[M]inden dolog azt mutatja, hogy van Isten; igen, még hozzá a föld és minden olyan dolog, ami annak színén van, igen, és annak mozgása, igen, és mind a bolygók is, melyek szabályos rendjükben mozognak, arról tesznek bizonyosságot, hogy van egy Legfelsőbb Teremtő.”

Alma 30:44

A Tejútrendszer fényképe a Jackson-tóról, Amerikai Egyesült Államok, Wyoming.

24 Mint a sareptai özvegy: a böjti felajánlások csodája

Írta: Po Nien (Felipe) Chou és Petra Chou

Szerettünk volna segíteni a szegényeknek és szükséglet látóknak. Szerettünk volna továbbá, ha a családunk tagjai leküzdik az önzésre való hajlamukat. A böjti felajánlásokban leltük meg a megoldást.

36 Istent tiszteljük, ha tiszteljük a szövetségeinket

Írta: Joseph W. Sitati elder

Tiszteljük Mennyei Atyánkat, amikor elmélyítjük Vele kapcsolatunkat az összes szabadító szövetség és szertartás megkötésével és betartásával.

ROVATOK

8 Próféták és apostolok szólnak napjainkban: A vallásszabadság mellett

10 Krisztusról beszélünk: Szeretni a más értékeket vallókat

Név a szerkesztőségben

28 A Szabadító módján tanítani: Megérteni a fiatalokat, akiket tanítasz

30 A Szabadító módján tanítani: „Nézzétek kicsinyeiteket” – A gyermekek tanításának elsajátítása

32 Evangéliumi klasszikusok: A templomi hódolat: Isten ismeretének kulcsa

Írta: Marion D. Hanks elder

40 Utolsó napi szentek történetei

80 Míg újra találkozunk: Lelki krokodilok

Írta: Boyd K. Packer elnök

ÜZENETEK

4 Első elnökségi üzenet: Hűek leszünk atyáink hitéhez

Írta: Thomas S. Monson elnök

7 Látogatótanítói üzenet: Szülői lehetőségeink

BORÍTÓ

Címoldal: *Nem egyedül* Készítette: Minerva Teichert
A belső borítót fényképezte: Royce Bair. A hátoldali belső borítót fényképezte: Guy Cohen.

KIEMELT CIKKEK

12 A tanítói tanácsgyűlés hatása

Írta: Sandra Cattell
Miként változtatta meg Sandra tanítását egy tanítói tanácsgyűlésen elhangzott hozzászólás.

14 Dale G. Renlund elder: Az engedelmes szolgál

Írta: Quentin L. Cook elder
Egész életem át tartó szolgálat révén Renlund elder új apostolként tudja, hogy az Úr képessé teszi azokat, akiket elhív.

20 Utam indiai pionirként

Írta: John Santosh Murala, Mangal Dan Dipty elbeszélése alapján
Az Úr szötte az életemről gyönyörűbb lett, mint amire valaha is számítottam – India egyik elhagyatott vidékéről származó „dzsungel kölyökből” egy apostol barátjáig, akit ő maga keresztelt.

48

44 Megbirkózni a korai hazatéréssel

Írta: Jenny Rollins

A missziómból való korai hazatérés lesújtó volt. Íme néhány példa olyan tettekre, amelyekről jó lett volna, ha a szeretteim és én tudunk akkor.

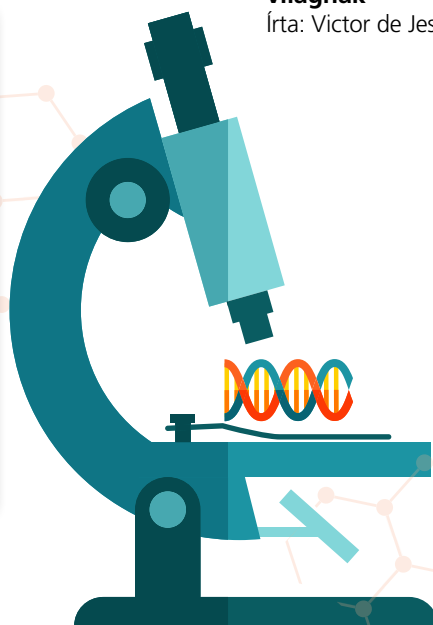
48 Bemutatkoznak a fiatal felnőttek: Erősnek maradni Franciaországban

Írta: Mindy Anne Selu

A francia hadseregben Pierre az imára és a szentírás-tanulmányozásra hagyatkozik, hogy hitének példája legyen.

Lássuk, megtalálod-e az ebben a számban elrejtett Liahónát!
Tipp: Mi az a katormon?

54

50 Válaszok az egyház vezetőitől: Hogyan tehetek szert a templomi áldásaimra?

Írta: Ronald A. Rasband elder

51 Térjünk a lényegre!

Szerelmi vágy? Csodák napjainkban?

52 Kortársnyomás és pisto

Írta: Kiara Blanco

Kérleltem a szüleimet, hogy engedjenek el a barátaimmal bulizni. Amikor végül megengedték, azért imádkoztam, bárcsak jönnének már, hogy hazavigyenek.

54 A tudomány és az igazságkeresésünk

Írta: Alicia K. Stanton

Aggódsz, hogy miként illeszkedik az evangéliumba az, amit a természetismeret órán tanultál?

58 Készülj fel – és cselekedj!

Írta: Hugo E. Martinez elder

Az Úrnak az a szándéka, hogy te vidd előre a családtörténeti, templomi és misszionáriusi munkát.

60 Emlékezni a Szabadítóra

Írta: Eric B. Murdock

Öt áldás, amely azon ígéretünk megtartásából ered, hogy mindig emlékezzünk Jézus Krisztusra.

64 Poszter: Felemás lélekkel?

65 Honnan tudom?: Megtanulni, hogyan legyek világosság a világnak

Írta: Victor de Jesus Cruz Vargas

Szia!
Ivana vagyok.

70

66 Nem számít, ki vagy

Írta: Linda Davies

„Ó, ne! – gondolta Andi. – Mi lesz így, hogy nem vagyok a családomhoz pecsételve?”

68 Clarence a bajnok ellen

Írta: Lori Fuller

Mindannyian azért jöttek Clarence versenyére, hogy megnézzék, tényleg igaz-e a Bölcsesség szava.

70 Kiemelkedő gyermekek: Barátok és a hit

Írta: Melissa Hart

72 Egy apostol válaszol: Hogyan hívják el a misszionáriusokat?

Írta: M. Russell Ballard elder

73 Kérdéssarok

Amikor Anyu és Apu veszekszik, aggódom és szomorú vagyok. Mit tehetek?

74 A Mormon könyve hősei: Moróni kapitány bátor volt

75 El tudom olvasni a Mormon könyvét

76 Történetek a Mormon könyvből: Moróni kapitány zászlaja

79 Zene: Mint a pionír gyermekek

Írta: Janice Kapp Perry

Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza
nemzetközi folyóirata

Az Első Elnökség: Thomas S. Monson, Henry B. Eyring,
Dieter F. Uchtdorf

A Tizenkét Apostol Kvóruma: Russell M. Nelson,
Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Robert D. Hales,
Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook,
D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen, Ronald A. Rasband,
Gary E. Stevenson, Dale G. Renlund

Főszerkesztő: Joseph W. Sitati

Főszerkesztő-helyettesek: James B. Martino, Carol F. McConkie
Tanácsadók: Brian K. Ashton, Randall K. Bennett, Craig A.
Cardon, Cheryl A. Esplin, Christoffel Golden, Douglas D.
Holmes, Larry R. Lawrence, Carole M. Stephens

Ügyvezető igazgató: Peter F. Evans

Család- és egyháztag-támogatási igazgató: Vincent A. Vaughn

Egyházi folyóiratok igazgatója: Allan R. Loyborg

Gazdasági vezető: Garff Cannon

Vezető szerkesztő: R. Val Johnson

Vezetőszerkesztő-helyettes: Ryan Carr

Kiadásért felelős asszisztens: Megan VerHoef Seitz

Alkotói és szerkesztői csoport: Brittany Beattie,
David Dickson, David A. Edwards, Matthew D. Flitton, Lori Fuller,
Garrett H. Garff, LaRene Porter Gaunt, Jill Hacking, Charlotte
Larcabal, Michael R. Morris, Eric B. Murdock, Sally Johnson
Odekirk, Joshua J. Perkey, Jan Pinborough, Richard M. Romney,
Mindy Anne Selu, Paul VanDenBerghe, Marissa Widdison

Művészeti ügyvezető igazgató: J. Scott Knudsen

Művészeti igazgató: Tadd R. Peterson

Arculat: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus, C. Kimball Bott,
Thomas Child, Nate Gines, Colleen Hinckley, Eric P. Johnsen,
Susan Lofgren, Scott M. Mooy, Mark W. Robison, Rachel Smith,
Brad Teare, K. Nicole Walkenhorst

Szellemi tulajdonjogi koordinátor: Collette Nebeker Aune

Gyártási vezető: Jane Ann Peters

Gyártási csoport: Connie Bowthorpe Bridge, Julie Burdett,
Katie Duncan, Bryan W. Gyi, Ginny J. Nilson, Gayle Tate Rafferty

Nyomdai előkészítő: Jeff L. Martin

Nyomtatási igazgató: Craig K. Sedgwick

Terjesztési igazgató: Stephen R. Christiansen

Fordítás: Böröcz Attila

Terjesztés:

Corporation of the Presiding Bishop of
The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints
Steinmühlstrasse 16, 61352 Bad Homburg v.d.H., Germany

Előfizetési információ:

Előfizetéshez vagy címváltozás bejelentéséhez vegye fel a
kapcsolatot az Ügyfélszolgálatl.

Díjmentes telefonszám: 00800 2950 2950

Telefonszám: +49 6172 4928 33/34

E-mail: orderseu@ldschurch.org

Online store internetes áruház: store.lds.org

Az előfizetés éves díja: 1.90 euró

A kéziratokat és kérdéseket adják le online a liahona.lds.org-on,
vagy a következő címre küldjék el: *Liahona*, Rm. 2420, 50 E. North
Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA; vagy e-mailben:
liahona@ldschurch.org.

A *Liahona* (a kifejezés a Mormon könyvében szerepel és
„iránytűt” vagy „iránymutatót” jelent) a következő nyelveken
jelenik meg: albán, angol, biszlama, bolgár, cseh, dán, észt,
fidzi, finn, francia, görög, holland, horvát, indonéz, izlandi,
japán, khmer, kínai, kiribati, koreai, lengyel, lett, litván, magyar,
malgas, marshall-szigeteki, mongol, német, norvég, olasz, orosz,
örmény, portugál, román, spanyol, svéd, szamoai, szebuano,
szlovén, szuahéli, tagalog, tahiti, thai, tongai, ukrán, urdu és
vietnami. (A megjelenés gyakorisága országunként változik.)

© Intellectual Reserve, Inc., 2016. Minden jog fenntartva.
Printed in the United States of America.

A *Liahonában* megjelent szövegekről és képekről készíthető
másolat esetenkénti, nem kereskedelmi, egyházi vagy otthoni
használatra. Nem lehet azonban másolatokat készíteni
azokról a képekről, amelyek forrásmegjelölésénél ez fel lett
tüntetve! A szerzői joggal kapcsolatos kérdéseiket a következő
címeire küldhetik: Intellectual Property Office, 50 E. North
Temple St., Salt Lake City, UT 84150, USA; vagy e-mailben:
cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

July 2016 Vol. 24 No. 4. LIAHONA (USPS 311-480) Hungarian
(ISSN 1085-3847) is published six times a year (January, April,
May, July, October, and November) by The Church of Jesus
Christ of Latter-day Saints, 50 E. North Temple St., Salt Lake City,
UT 84150. USA subscription price is \$5.00 per year; Canada,
\$6.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake
City, Utah. Sixty days' notice required for change of address.
Include address label from a recent issue; old and new address
must be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt
Lake Distribution Center at address below. Subscription help
line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard,
American Express) may be taken by phone. (Canada Poste
Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 507.1.5.2).

NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address
changes to Distribution Services, Church Magazines,
P.O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

Ötletek a családi esthez

*Az e lapszámban található cikkek és tevékenységek közül jó pár felhasználható
a családi est alkalmával. A következőkben ismertetünk két példát.*

„Mint a sareptai özvegy: a böjti felajánlások csodája”, 24. oldal: A családdal együtt elolvashatjátok ezt a cikket, majd tanulmányozhatjátok a sareptai özvegy történetét az 1 Királyok 17-ben. Ezután megválaszolhatjátok a következő kérdéseket: Milyen áldásokat nyújt számunkra a böjtölés egyénileg és családként? Kinek jelenthetnek áldást a mi böjti felajánlásaink? Milyen áldásokat tapasztalunk az otthonunkban azért, mert bőkezűbb böjti felajánlást teszünk? Beszélgethettek arról a lehetőségről, hogy bőkezűbb böjti felajánlást tegyetek, vagy más módon segítsétek családként a szegényeket és szükségét látókat.

„Moróni kapitány zászlaja”, 76. oldal: A családdal közösen olvashattok Moróni kapitányról ebben a cikkben, majd elolvashatjátok az Alma 46:11–14-et, és megbeszélhetitek, mire gondolt Moróni kapitányt, ami arra készítette, hogy védelmezze népét – „Istenünkre, vallásunkra és szabadságunkra, és békénkre, asszonyainkra és gyermekeinkre”. Ugyanezen dolgok napjainkban még mindig fontosak, és ugyanúgy támadásoknak vannak kitéve. Elkészíthetitek a családotok saját „szabadság zászlaját”, és megbeszélhetitek, miként védelmezhetitek meg azokat a dolgokat, amelyek a legnagyobb értékkel bírnak számotokra.

INTERNETES FORRÁSOK

A *Liahona* és más egyházi anyagok számos nyelven elérhetők a languages.lds.org honlapon. Látogass el a [facebook.com/liahona.magazine](https://www.facebook.com/liahona.magazine) oldalra (elérhető angol, portugál és spanyol nyelven) inspiráló üzenetekért, családi est ötletekért és olyan anyagokért, melyeket megoszthatsz az ismerőseiddel és a családdal.

TÉMAKÖRÖK EBBEN A SZÁMBAN

A számok a cikk első oldalára utalnak.

áldozat, 4
bátorság, 74, 75
böjtt, 24
böjti felajánlások, 24
Bölcsesség szava, 52, 68
család, 7, 10, 66, 73, 76
családtörténet, 42, 43, 58
csodák, 51
egyéni érték, 42
elhívások, 41
engedelmesség, 80
engesztelés, 10
erkölcsi tisztaság, 51

erkölcsi tisztaság
törvénye, 51
fiatalok, 28
gyermekek, 7, 30
hit, 4, 44
ifjúsági hitoktatás, 58
ima, 24, 48, 68
isten természete, 7
Jézus Krisztus, 4, 32, 60
kortársnyomás, 52
megterés, 20
Mennyei Atya, 36
misszionáriusi munka, 40,
44, 58, 65, 70, 72

pionírok, 4, 20, 79
szabadítás terve, 66
szentírás-tanulmányozás,
44, 48, 75
Szentlélek, 41
szeretet, 10, 44
szertartások, 32, 36, 43
szövetségek, 32, 36
szülői mivolt, 7, 28, 30
tanítás, 8, 12, 28, 30
templomi munka, 32, 43,
50, 58, 66, 70
tudomány, 54
úrvacsora, 36, 60, 64

Írta: Thomas S. Monson elnök

HŰEK LESZÜNK ATYÁINK HITÉHEZ

John Linford 43 éves volt, amikor feleségével, Mariával és három fiukkal úgy döntöttek, hogy elhagyják az angliai Gravellyben lévő otthonukat, hogy több ezer mérföldet utazva csatlakozzanak a szentekhez a Nagy-sóstó völgyében. Maguk mögött hagyták negyedik fiukat – aki éppen misszionáriusi szolgálatát teljesítette –, eladták mindenkiket, majd Liverpoolban felszálltak a *Thornton* nevű hajóra.

A tengeri út New York Cityig, majd onnan szárazföldön tovább Iowába eseménytelennek bizonyult. A gondok röviddel azt követően kezdődtek, hogy Linfordék és a *Thorntonon* utazó többi utolsó napi szent 1856. július 5-én elhagyta Iowa Cityt a balsorsú James G. Willie kézikocsis társasággal.

A zord időjárás és a kimerítő utazás komoly árat követelt a társaság sok tagjától, köztük Johntól is. Idővel olyan beteg és gyenge lett, hogy egy kézikocsin kellett húzni. Mire a társaság Wyomingba ért, az egészségi állapota jelentősen megromlott. A Salt Lake Cityből induló mentőcsapat október 21-én, csupán órákkal az után érkezett meg, hogy John halandó utazása véget ért. Aznap kora reggel halt meg a Sweetwater-folyó partján.

Vajon John sajnálta, hogy a kényelmet és a gondtalanságot felcserélte arra a küszködésre, szűkölködésre és nehézségre, amellyel családjának Sionba juttatása járt?

„Nem, Maria – mondta feleségének közvetlenül a halála előtt. – Örülök, hogy nekivágtunk. Én nem élem meg, hogy elérjek Salt Lake-ig, de te és a fiúk igen, én pedig nem sajnállok semmit abból, amin át kellett mennünk, ha a fiúk Sionban nőhetnek fel, és ott nevelhetik fel a családjukat.”¹

Maria fiaival befejezte az utazást. Amikor Maria közel 30 évvel később elhunyt, kettejük hagyatéka a hit, a szolgálat, az elkötelezettség és az áldozat öröksége volt.

Utolsó napi szentnek lenni annyit tesz, hogy az ember pionír, hiszen e szó jelentése: „olyan személy, aki előre megy, hogy előkészítse vagy megnyissa az utat az utána érkezők számára”². Pionírnak lenni pedig közeli ismeretiséget jelent az áldozathozatallal. Bár az egyház tagjait már nem kéri arra, hogy hagyják el otthonukat és utazzanak Sionba, gyakran kell maguk mögött hagyniuk korábbi szokásaikat, régi hagyományaikat és becses barátaikat. Néhányan meghozzák azt a fájdalmas döntést, hogy maguk mögött hagyják azon családtagjaikat, akik ellenzik az egyháztagságukat. Az utolsó napi szentek azonban haladnak előre, imádkozva azért, hogy e becses emberek egyszer majd megértsék és elfogadják őket.

A pionír útja nem könnyű, ám mi a legnagyobb pionír – a Szabadító – nyomdokaiban járunk, aki előttünk haladt, mutatva számunkra az utat.

amelyeket ezt követően állt ki a családjáért és az egyházért.

Egy 1937-es, Maria emlékének szentelt temetési szertartás során George Albert Smith elder (1870–1951) azt kérdezte Maria leszármazottaitól: „Hűek lesztek az őseitek hitéhez? [...] Igyekeztek érdemesen élni mindazon áldozatokra, amelyeket értetek hoztak!”⁷

Miközben Sion felépítésére törekszünk a szívünkben, az otthonainkban, a közösségeinkben és az országunkban, emlékezzünk mindazok elszánt bátorságára és szilárd hitére, akik mindenükről lemondtak azért, hogy mi élvezhessük a visszaállított evangélium áldásait, annak reménységével és ígéretével együtt Jézus Krisztus engesztelése révén! ■

JEGYZETEK

1. Lásd Andrew D. Olsen, *The Price We Paid* (2006), 45–46, 136–37.
2. *The Compact Edition of the Oxford English Dictionary* (1971), “pioneer.”
3. Lukács 18:22.
4. János 14:6.
5. János 7:37; lásd még 3 Nefi 9:22.
6. Fel, szentek, fel. *Himnuszok*, 19. sz.
7. Lásd Olsen, *The Price We Paid*, 203–4.

„[J]er, kövess engem”³ – kérte.

„Én vagyok az út, az igazság és az élet”⁴ – jelentette ki.

„[Jöjj] én hozzám”⁵ – hívott.

Az út emberpróbáló lehet. Néha-nyan nehezen viselik az ostoba emberek gúnyos és kellemetlen megjegyzéseit, melyek nevetség tárgyává teszik az erkölcsösséget, a becsületeséget és az Isten parancsolatainak való engedelmisséget. A világ mindig is lenézte a tantételekhez való ragaszkodást. Amikor Noé azt az utasítást kapta, hogy építsen egy bárkát, az ostoba emberek a tiszta égboltra néztek, majd kinevették és gúnyolódtak – amíg el nem eredt az eső.

Az amerikai földrészen hosszú évszázadokkal ezelőtt az emberek kételkedtek, vitakoztak és engedetlenek voltak egészen addig, amíg a tűz el nem emésztette Zarahemlát, a föld be nem temette Morónihát, és a víz el nem borította Morónit. A csúfolódás,

a gúny, a trágárság és a bűn nem volt többé. Komor csend és sűrű sötétség váltotta fel őket. Isten türelme a végéhez ért – lejárt az idő.

Maria Linford sohasem veszítette el a hitét; sem az angliai üldöztetések, sem azon nehézségek ellenére, amelyeket az utazás során tapasztalt „a hely[re], mit Isten elrendelt”⁶, valamint azon megpróbáltatások ellenére sem,

TANÍTÁS EBBŐL AZ ÜZENETBŐL

Megkérheted azokat, akiket tanítasz, hogy gondoljanak olyan személyekre az életükben, akik előttük jártak és pionírok voltak számukra, majd kérdezd meg, milyen helyzetben kellett nekik pionírként cselekedni, és előkészíteni mások számára az utat. Kérd meg őket, hogy gondolkodjanak el olyan pillanatokon, amikor áldozatot kellett hozniuk, és azon, miért érte meg ez az áldozat. Végül felkérheted őket, hogy jegyezzék le bizonyosságukat a „legnagyobb pionírról”, a Szabadítóról.

Hűek a hitükhöz

Monson elnök elmeséli egy pionír család történetét, majd George Albert Smith elnököt idézi: „Hűek lesztek-e majd az őseitek hitéhez? [...] Igyekeztek érdeemesen élni mindazon áldozatokra, amelyeket értetek hoztak!” Akár rendelkezel pionír ősökkel, akár első generációs egyháztag vagy, a hit példáira tekintesz-e útmutatásért és erőért? Íme egy jó példa az induláshoz:

1. Készíts felsorolást azokról, akikre felnézel. Lehetnek ők (múltbéli vagy jelenlegi) családtagok, barátok, egyházi vezetők vagy akár szentírásbeli személyek is.

2. Írd le azokat a tulajdonságaikat, amelyek tetszenek neked. Édesanyád nagyon türelmes? A barátod talán kedves másokkal. Vagy nagyon tetszik neked Moróni kapitány bátorsága.

3. Válassz ki egy tulajdonságot a listáról, és tedd fel magadnak a kérdést: „Hogyan tudnám ezt kifejleszteni? Mit kell tennem, hogy elsajátítsam ezt a tulajdonságot?”

4. Írd le a tervedet e tulajdonság kifejlesztésére, és tedd ki olyan helyre, ahol gyakran láthatod, hogy emlékeztessen a célodra. Imádkozz Mennyei Atyánk segítségéért, és

rendszeresen ellenőrizd, hogy haladsz. Amikor úgy érzed, hogy már elég jól kifejlesztetted ezt a tulajdonságot, akkor választhatsz egy újat, hogy azon kezdj dolgozni.

Ne feledd, hogy amikor nagyszerű tulajdonságokat fejlesztünk ki magunkban, akkor nem csupán az őseink hite és az általuk hozott áldozatok előtt tisztelgünk, hanem jó hatással lehetünk a körülöttünk élőkre is.

GYERMEKEKNEK

Te is pionír vagy!

Apionírok segítenek előkészíteni az utat az Autánuk jövőik számára.

Rajzold le az egyik ősödet vagy keress képet róla. Próbálj olyan történetet találni, amely arról szól, hogy ez az ősöd hogyan készítette elő számodra a kövendő utat! Írd le két módját annak, ahogyan ma te is pionír lehetsz. Megoszthatod az ötleteidet a következő családi estén.

Imádságos lélekkel tanulmányozd ezt az anyagot, és törekedj rá, hogy megtudd, mit kell megosztanod! Miként fog segíteni neked A család: Kiáltvány a világhoz megértése növelni a hitedet Istenben, és megáldani azokat, akikről látogatótanítóként gondoskods? További információkért látogass el a reliefsociety.lds.org honlapra!

Szülői lehetőségeink

Elengedhetetlen volt, hogy Isten „lélekgyermekének halandó életük legyen, és lehetőségük arra, hogy az örök élet felé fejlődjenek – tanította Dallin H. Oaks elder a Tizenkét Apostol Kvórumából. – A boldogság nagyszerű terve legfőbb céljának fényében úgy hiszem, hogy a legnagyobb kincset mind a földön, mind pedig a mennyben a gyermekeink és leszármazottaink jelentik.”¹

Neil L. Andersen elder a Tizenkét Apostol Kvórumából azt mondta:

„Hiszünk a családokban, és hiszünk a gyermekekben. [...]

[Isten azt mondta Ádámnak és Évának]: »Szaporodjatok és sokasodjatok, és töltsétek be a földet« [1 Mózes 1:28]. [...]

Ez a parancsolat nem felejtődött el vagy lett félretéve Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyházában.”²

Bár nem mindannyian leszünk szülők ebben az életben, mégis gondolhatunk mindenféle korú gyermekeket. Élvezzük az áldásait annak, hogy Mennyei Atyánk családjának részesei vagyunk, és megtapasztaljuk a földi családból származó örömeket és kihívásokat is. Sokakra pedig a szülői lét az előttük álló örökkévalóságokban vár.

További szentírások

Zsoltárok 127:3; Máté 18:3–5;
1 Nefi 7:1; Mózes 5:2–3

Gondold át

Miben hasonlít a földi családod a mennyei családodra?

JEGYZETEK

1. Dallin H. Oaks, “The Great Plan of Happiness,” *Ensign*, Nov. 1993, 72, 75.
2. Neil L. Andersen: Gyermekek. *Liahóna*, 2011. nov. 28.
3. Neil L. Andersen: Gyermekek. 28.

Hit, család,
segítségnyújtás

Élő történetek

„A világban ma sok hang kicsinyli le a gyermekvállalás fontosságát, vagy javasolja annak késleltetését, illetve a gyermekek számának korlátozását – mondta Andersen elder. – Leányaim nemrég felhívták a figyelmemet egy (nem a mi hitünket valló) ötgyermekes keresztény édesanyja blogjára, aki ezt írta: »Ebben a kultúrában [felnőve] nagyon nehéz bibliai szemszögből tekinteni az anyaságra. [...] A gyermekeket sokkal kevesebbre értékeli az egyetemenél. Egész biztosan kevesebbre tartják őket a világ bejárásánál. Kevesebbre annál, hogy kedvünk szerint járjunk este szórakozni. Kevesebbre az edzőtermi alakformálásnál. Kevesebbre bármely meglévő vagy vágyott munkakörnél.« Aztán így folytatja: »Az anyaság nem hobbi, hanem elhívás. Nem azért gyűjt az ember gyerekeket maga köré, mert aranyosabbnak találja őket a bélyegeknél. Ez nem olyan tevékenység, melyet arra az esetre tartogatunk, ha belefér az időnkbe. Épp ellenkezőleg: Isten erre adott nekünk időt.«”³

A vallásszabadság mellett

Az embereknek minden nemzetben együtt kell működniük a vallásszabadság előmozdítása érdekében, mondták ismétlődően az egyházi vezetők.

„Az egyháztagok a jóakarat megteremtésére törekednek minden vallási háttérű, politikai törekvésű és bármilyen fajú ember között” – mondta Dieter F. Uchtdorf elnök, az Első Elnökség második tanácsosa a Dél-kaliforniai Egyetemen (Amerikai Egyesült Államok, Kalifornia, Los Angeles) 2015 áprilisában tartott John A. Widtsoe vallási szimpóziumon.

„Azon erőfeszítésünk, hogy elveszünk magunktól a bizalmatlanság és a kicsinyesség hagyományát, illetve igazán új szemszögből tekintsünk egymásra – hogy ne az idegent vagy az ellenséget

lássuk a másikban, hanem az utazótársat, a testvért és Isten gyermekét –, az egyik legnagyobb kihívást jelentő, ugyanakkor az egyik legnagyobb megelégedéssel járó és leginkább nemesítő élménye az emberi létezésnek” – mondta Uchtdorf elnök. Felhívása egyike volt a számos próféta és apostol szájából elhangzó, a tisztelet és megértés érdekében tett felszólalásnak.

„Nincs helye ellenségeskedésnek a vallás és a kormányzat között” – jelentette ki Dallin H. Oaks elder a Tizenkét Apostol Kvórumából a kaliforniai Sacramentóban található B'nai Israel gyülekezet zsinagógájában tartott bírósági és egyházi konferencián 2015 októberében. „Mindannyian csak veszíthetünk, amikor az indulat,

az ellenségeskedés és az ellenkezés légköre uralkodik – mondta.

– A kormányok és törvényeik életbe vágóan fontos védelmet biztosíthatnak a hívők és a vallásos szervezetek, valamint tevékenységeik számára” – jelentette ki, megjegyezve, hogy a vallásos tantételek, tanítások és szervezetek „segíthetnek az olyan környezet megteremtésében, ahol a jogrend és a kormányzati intézmények, valamint az állampolgárok is virágozhatnak”, hogy mindannyian „boldogan, harmóniában és békében éljenek.”

Oaks elder egy argentinai találkozón is szólt a vallásszabadságról (lásd Az egyház hírei. *Liahóna*, 2016. jan. 16.).

Jeffrey R. Holland elder a Tizenkét Apostol Kvórumából Londonban szólt a Lordok Háza Külügyi Pártközi Parlamenti Csoportjához 2015 júniusában. „Azzal, hogy a vallások és vallási szervezetek az egyén legmélyebben gyökerező értékeire hatnak – mondta –, egyedülálló lehetőségük nyílik az emberek ösztönzésére, valamint egyúttal a megbocsátáson és a béküléken alapuló hozzáállás ápolására, illetve a személyes életük és a társadalom szintjén is az eszményire való megújult törekvés szándékának felélesztésére.”

„A vallásszabadság a béke sarokköve egy olyan világban, ahol számtalan egymással vetekedő filozófia él” – jelentette ki D. Todd Christofferson elder a Tizenkét Apostol Kvórumából egy hitközi csoportnak a braziliai São Paulóban található Brazil Mecsetben 2015 áprilisában. Portugálul szólalt fel

Egy parlamenti csoporttal való találkozója során az angliai Londonban Holland elder azt mondja, hogy a vallásos embereknek hatalmában áll a társadalom ösztönzése.

Oaks elder az egyház és az állam közötti tiszteletre szóló

↓ lít a Kaliforniában tartott egyik vallási konferencián.

**Hívók egy braziliai összejövetelén
Christofferson elder azt mondja: „a
vallásszabadság a béke sarokköve”.**

**Uchtdorf elnök és felesége,
Harriet vallási vezetőkkel talál-
kozik Kaliforniában, az Amerikai
Egyesült Államokban.**

**Rasband elder azt tanácsolja
a Brigham Young Egyetem
hallgatóinak, hogy kövessék
Krisztus tanítását, vagyis sze-
ressenek úgy, ahogyan Ő.** ↑

egy muzulmánokból, katolikusokból, adventistákból, zsidókból, evangélikusokból, utolsó napi szentekből, természetközeli spiritualistákból, hithez nem kötődőkből és másokból álló közönségnek azon az eseményen, amely a nemzet vallásszabadság iránti erős támogatását hivatott ünnepelni. „Törekedjünk a békére – mondta –, azzal, hogy együtt munkálkodunk minden ember azon szabadságának megőrzésén és védelmezésén, hogy saját döntésük szerinti vallásuk vagy hitelveik legyenek, akár egyénileg, akár másokkal közösségben, akár otthon, akár külföldön, nyilvánosan vagy zártkörűen, a hódolatuk, a szertartásaik, a gyakorlatuk és a tanításaik során.”

„A hívőknek a vallási szabadság védelmezésének élén kell állniuk – hiszen olyan szabadság ez, melyből számos más alapvető szabadság származik” – mondta Quentin L. Cook

elder a Tizenkét Apostol Kvórumából az éves vallásszabadságról szóló előadása részeként az ausztráliai Notre Dame Egyetemen, Sydney-ben, 2015 májusában. „Nem csupán a saját vallásunk kifejezésére irányuló képességünket kell védelmeznünk, hanem minden vallás azon jogát is, hogy saját tanait és törvényeit tanítsa” – mondta.

Ronald A. Rasband elder a Tizenkét Apostol Kvórumából a Hetvenek rangidős elnökeként szolgált, amikor a utahi Provóban található Brigham Young Egyetem hallgatóihoz szólt 2015 szeptemberében.

„Néhányan a kortársaitok közül azon tűnődnek, hogy vallási csoportok miért is szólnak fel politikai ügyekben, és gyakran kételkedők a vallásos emberek ilyen irányú indítékaival szemben” – mondta. Azon csoportok együttes hangja, akik úgy érzik, a vallásnak nem szabadna

szerepet játszania a politikai eszmecserében, egyre hangosabb lett az elmúlt évek folyamán, felvetve a „veszélyt annak, hogy egy új áldozatcsoport alakul ki: a hozzátok és hozzám hasonló hívők csoportja”.

Rasband elder elmondta a hallgatóknak, hogy a világnak tevékeny résztvevőkre van szüksége az ő nemzedékükből ebben a témában. „Szükségünk van nemzedékek könyörületéről, tiszteletéről és tisztességességről alkotott természetes értelmezésére. Szükségünk van a bizakodásotokra, és arra az eltökéltségetekre, hogy átverekeditek magatokat ezeken az összetett társadalmi ügyeken.” A válasz – mint mondta – az, hogy a Szabadító parancsolatával kezdünk, mely így szól: „egymást szeressétek; a mint én szerettelek titeket” (János 13:34). ■

További egyházi hírek és események megtekintéséhez látogass el a news.lds.org oldalra.

SZERETNI A MÁŠ ÉRTÉKEKET VALLÓKAT

Név a szerkesztőségben

Igyekeztem úgy nevelni a gyermekeimet, hogy magas erkölcsi értékeik legyenek. Amikor azonban az egyik példaképük helytelen döntést hozott, azon tépelődtem, hogy vajon szertefoszlik-e minden, amit addig tanítani próbáltam.

A sógornóm, Janey (a nevet megváltoztattuk) az evangéliumban nőtt fel, és nagyon elkötelezett egyháztag volt. Miután látszólag boldog templomi házassága tönkrement, a körülötte lévő kis közösségben élők pletykákat kezdtek terjeszteni róla, és elindult az ítélezés. Sok barátjától eltávolodott, sőt, végül az egyháztól is.

Randevúzni kezdett egy fiatalemberrel, Andyvel, majd hamarosan össze is költöztek. Aggódtam, hogy mit mondjak a gyermekeimnek, hisz a három kislányom imádta Janey nénit. Nemcsak a családjaik álltak közel egymáshoz, hanem ő volt a táncitanárunk is, így hetente több alkalommal is találkoztak.

Hosszú hónapokig azt gondolták, hogy Andy csupán sokat van Janey-nél, végül azonban el kellett mondanom nekik, hogy együtt élnek. Elmondtam azt is, hogy a döntés, amelyet hoztak, súlyos bűn. Úgy tűnt, a lányok megértik, és jól beszélgettünk arról, milyen fontos, hogy az evangéliumi tantételek szerint éljünk.

Aztán robbant a bomba. Janey boldogan jelentette be a családnak, hogy gyermeket várnak Andyvel. Ismét aggódni kezdtem, milyen hatással lesz ez a gyermekeimre. Felismerték vajon, hogy Mennyei Atyánk nem így szeretné, ha gyermekei a földre jönnének? Ha maguk körül ilyen helyzetet látnak, nem gondolják-e majd azt, hogy ez elfogadható és normális?

Hetekig tépelődtem, mert nem akartam elmondani nekik ezt az újabb fejleményt. Egy hónap múlva Janey és Andy úgy döntött, hogy összeházasodnak. Miért nem tudtak várni a terhesség bejelentésével a házasság utánig?

Forrt bennem a düh. Hogyan szerethetném Janey-t, miközben nem szeretem, amit tett? Hogyan taníthatnám meg a gyermekeimnek, hogy

ELKÖTELEZETTSÉG AZ IGAZSÁG IRÁNT

„A mások és az ő hitelveik iránti toleranciánk és tiszteletünk következtében nem hagyjuk el az általunk megértett igazság iránti elkötelezettségünket, valamint megkötött szövetségeinket. [...] Ki kell állnunk az igazságért még akkor is, amikor toleranciát és tiszteletet tanúsítunk a sajátunktól különböző hitelvek és eszmék, valamint az azokat valló emberek iránt. [...]”

Hasonlóképp működik ez a gyermekeinkkel és másokkal szemben is, akiket kötelességünk tanítani – az igazság iránti kötelességünk mindenek felett áll. Természetesen a tanítási erőfeszítések csupán mások önrendelkezése által teremnek gyümölcsöt, ezért tanításunkat mindig a szeretetnek, türelemnek és meggyőződésnek kell áthatnia.”

Dallin H. Oaks elder a Tizenkét Apostol Kvórumából: „Balancing Truth and Tolerance,” *Ensign*, Feb. 2013, 28, 29.

Hogyan taníthatnám meg a gyermekeimnek, hogy továbbra is szeressék a nagynénjüket, a döntéseit viszont ne?

továbbra is szeressék a nagynénjüket, a döntéseit viszont ne?

Egy nap aztán a nővérem mesélt egy fiatal nőről az egyházközségben, aki várandós lett. Ez a fiatal nő továbbra is járt az egyházba, és látszólag boldog izgalommal várta életének elkövetkező eseményét. A többi fiatal nőt teljesen összezavarta az általuk felelőtlennek tekintett hozzáállása a helyzethez.

A nővérem azonban, aki a fiatal nő édesanyjának látogatótanítója volt, tudta, hogy számtalan átsírt éjszaka áll már a fiatal nő mögött azon döntései miatt, amelyek e nehéz helyzetet eredményezték. Többheti gyötrődés után a fiatal nő úgy döntött, hogy vagy tovább folytatja a siránkozást a tettei miatt, vagy továbblép és boldog lesz. Krisztus engesztelő áldozata révén képes volt elfogadni a döntésének

következményeit, és ismét tiszta lett a bűnbánaton keresztül.

Azon tűnődtem, vajon Janey is keresztül ment-e valami hasonló. Vajon báncódott a döntései miatt, de mégis – mivel képtelen volt változtatni a következményeken – elfogadta azokat, és a továbblépés mellett döntött?

Szégyelltem magam, hogy ilyen szigorúan ítéltam, és azért is, mert képtelen voltam úgy szeretni, ahogyan azt Jézus Krisztus elvárja tőlünk. Amint a Szabadító életén töprengtem, eszembe jutott, hogy Ő mindig felkutatja a bűnösöket, és tanította őket a szavain és a példáján keresztül, valamint szerette őket. Ez a szeretet volt az, amely meglágyította a szíveket és megváltoztatta az embereket.

Rájöttem, hogy túl gyakran csak addig szerettem az embereket, amíg úgy cselekedtek, ahogyan szerintem

kellott, de amint hibáztak, elítéltem őket a szívemben. Mily képmutató voltam! Felismertem, hogy bűnbánatot kell tartanom. Meg kellett tanulnom szeretni a bűnöst – a bűn jóváhagyása nélkül. Végül képes voltam elengedni a dühöt, melyet Janey iránt éreztem, és ismét igazán szeretni tudtam őt.

Volt egy újabb jó kis beszélgetésem a gyermekeimmel. Kihangsúlyoztam, milyen fontos a gyermekvállalás előtt összeházasodni. Örömmel vártuk az újszülött érkezését a családba. Mindannyian szerettük volna támogatni Janey-t, és osztozni életének ebben a különleges időszakában. A gyermekeim tudják, hogy Janey néni helytelenül cselekedett, mégis szeretik őt és Andy bácsit, és remélik, hogy a gyönyörű családjuk egy nap majd úgy dönt, visszatér a Szabadító, Jézus Krisztus kitárt karjaiba. ■

A tanítói tanácsgyűlés HATÁSA

A tanítói tanácsgyűlésen elhangzott egy hozzászólás, mely nem csupán a tanításomat változtatta meg.

A tanítói tanácsgyűlések segítenek Sandra Cattell (középen) tanítói készségeinek fejlesztésében.

Írta: Sandra Cattell

Nem vagyok már fiatal, így hát mikor elhívtak, hogy a fiatal nőket tanítsam, arra gondoltam: „Te jó ég! Vajon miért engem hívtak el?”

Sok energiát fektettem a fiatal nők szükségleteinek megfelelő leckék elkészítésébe, és reméltem, hogy hajlandóak lesznek megosztani, hogy mit tanultak meg, és azt hogyan alkalmazták a hét során. A kérdéseimet azonban gyakran csend követte.

Az egyik első egyházközségi tanítói tanácsgyűlésen az egyik tanító azt mondta, hogy neki is nehéz rávennie a fiatalokat, hogy az órákon megosszák a gondolataikat.

A gyűlésen résztvevő egy másik tanító pedig azt: „Tudod, nem kell félned a csendtől.” Időnként az embereknek egy kis időre van szükségük a kérdés átgondolásához, mielőtt válaszolnának.

Ez a tanítói tanácsgyűlésen hallott hozzászólás nem csupán az én tanítási módomat változtatta meg, hanem a tanulóimat is. Sokat gondolkoztam rajta. A következő órán a fiatal nőknél megkérdeztem az osztálytól, hogy mely evangéliumi tantételt alkalmazták a hét során. Szokás szerint csend volt. Én azonban nem szakítottam meg azonnal a csendet, hanem a tanítói tanácsban

A TANÍTÓI TANÁCSGYŰLÉSEK CÉLJA

Mivel mindannyian Isten gyermekei vagyunk, mindenki hasonlóbbá válhat Mennyei Atyánkhoz, aki hajlandó megismerni az evangéliumot és a szerint élni. A tanítók fontos szerepet játszanak abban, hogy mi módon ismerjük meg az evangéliumot és élünk a szerint.

A tanítók segítésének céljával az Első Elnökség és a Tizenkét Apostol Kvóruma egyházszerte arra kérte az egyházközösségeket és a gyülekezeteket, hogy tartsanak tanítói tanácsgyűléseket. Ezek a havonta tartott gyűlések lehetővé teszik a tanítók és a vezetők számára a tanítással kapcsolatos ötletek megosztása általi közös tanulást.

Ezek a gyűlések újak, de már most pozitív hatással vannak a tanítókra és a tanulókra is. Az alábbiakban megosztjuk olyan résztvevők hozzászólásait, akik megtanulták értékelni és élvezni a tanítói tanácsgyűléseket:

- „Megerősít engem az, hogy van egy támogató rendszer. Néha tanítókként úgy érezzük, hogy a tanítás egyszemélyes feladat. Ám ez megváltozik, ha van egy tanács és egy fórum a küzdelmek, gondolatok és érzések átbeszélésére, és arra, hogy visszajelzést kapjunk egy olyan csoporttól, mely érti az elhívást.” – Preston Stratford
- „A tanítói tanácsgyűlések segítenek felismernem, milyen jelentőséggel bírnak a tanulás ösztönzésére irányuló erőfeszítéseim.” – Margaret Tueller

- „Élvezem az arra vonatkozó ötleteket, ahogyan a tanítók megtanulhatnak inkább »embereket tanítani« ahelyett, hogy »leckéket tanítanak«.”
– Richard Pattee
- „Nagyon hasznosnak találtam annak megbeszélését, hogy mi módon tegyünk fel kérdéseket és ösztönözzünk nagyobb részvételre. Abból is kaptam meglepetéseket, hogy beszélgethettünk a sikereinkről és a nehézségekről.” – Ken Sonnenberg
- „A tanács nagyszerű munkát végzett olyan készségek megtanításában, melyek jobb tanítókká tesznek minket. Ha tanítóként képzettebb vagy, akkor az mindenkinek javára válik az osztályodban. Bár ez egy tanítói tanács, úgy érzem, hogy lelkileg is fejlődök.” – Brent Nelson
- „Öröm számomra az a kihívás, hogy átgondolhatom, hogyan taníthatnék még jobban.” – Camille Fronk

Ha többet is megtudnál a tanítói tanácsgyűlésekről és a Szabadító módján történő tanításról, látogass el a tanitani.lds.org honlapra.

elhangzott beszélgetésre gondolva csendben azt mondtam: „ráérünk”.

Amint kimondtam ezt, beindult a beszélgetés. A fiatal nők kezdtek megnyílni, és meséltek néhány becses élményükről. Azonnal meg akartam köszönni annak a tanítónak, aki ezt a csenddel kapcsolatos egyszerű megjegyzést tette a tanácsgyűlésen. Meglepődtem, milyen gyorsan megváltoztathat oly sok mindent ennek az egyetlen alapelvnek az alkalmazása.

Azt viszont csak később ismertem fel, hogy mi mindenre van még hatással ez és a többi megismert alapelv. Az

istentisztelet után az egyik fiatal nő anyukája elmesélte, hogy a lánya azt mondta, tudja, hogy engem Isten hívott el.

El sem tudom mondani, milyen különleges volt számomra hallani ezt a megállapítást. Eddig azt gondoltam: „Mit is tudnék tanítani ezeknek a fiatal nőknek?” De lám, mégiscsak tanítok nekik valamit! Az elhívásomnak célja van, és a tanítói tanácsgyűlések segítenek nekem betölteni ezt a célt. ■

A szerző Skóciában él.

Ha többet is megtudnál arról, hogyan segíthetsz megváltoztatni mások életét azzal, hogy változtatsz a tanításod módján, látogass el a tanitani.lds.org honlapra.

Dale G. Renlund elder

ENGEDELMES SZOLGA

Átellenben: Renlund elder és testvérei (Anita, Linda és Gary) Utahban nőttek fel és svédül beszéltek. A szüleik, Åke és Mariana, 1950-ben költöztek Svédországból Utahba, hogy egymáshoz lehessenek pecsételve a templomban, mert akkoriban Skandináviában, sőt, egész Európában nem volt még templom. Jobbra: Renlund elder és felesége, valamint a lányuk, Ashley, hat éven keresztül a Maryland állambeli Baltimore városában laktak, ahol Renlund elder rezidens orvos volt, majd kardiológia osztályos a Johns Hopkins Kórházban, Renlund nőtestvér pedig a Maryland Egyetem jogi karára járt.

Írta: **Quentin L. Cook** elder

a Tizenkét Apostol Kvórumából

Dale és Ruth Renlund életének már minden perce be volt osztva. A 20-as éveik második felében jártak, és a Maryland állambeli Baltimore városában laktak az Amerikai Egyesült Államokban. Dale épp végzett a Utah Egyetem orvosi karán. Feleségével az ország másik felébe költöztek, hogy egy rangos és nagy igénybevételt jelentő rezidensi állást töltsön be a Johns Hopkins Egyetem oktatókórházában. Volt egy csodaszép kislányuk, Ashley. Drága feleségét, Ruthot, épp rákos megbetegedéssel kezelték, Dale pedig engedelmesen elfogadott egy elhívást, hogy püspökként szolgáljon.

Az egyházközség tagjait látogatva Dale időnként magával vitte Ashley-t. Egy napon egy kevésbé tevékeny egyháztaghoz mentek látogatóba. „Tudtam, hogy ezt a mellettem álló bájos kislányt senki nem lenne képes elküldeni” – emlékszik vissza Renlund elder. Bekopogott egy férfi ajtaján, aki valamivel korábban már mérgesen elküldte Renlund püspök tanácsosát.

Amikor kinyitotta az ajtót, a férfi szinte betöltötte a keretet, akkora volt. Renlund püspökre meresztette

a szemét. A négyéves Ashley hirtelen megszólalt: „Na, mi lesz? Bemehetünk?”

A püspök meglepetésére a férfi így szólt: „Miért is ne? Gyertek be!”

Amikor bent leültek, a férfi elmondta Renlund püspöknek, hogy nem hiszi, hogy az egyház igaz, és Jézus Krisztusban sem hisz. Haragosan beszélt, miközben Ashley egy játékkal játszott. A kislány végül leugrott a székeről, és kezét apja füléhez emelve hangosan ezt súgta: „Apa, mondd el neki az igazságot!”

Így is tett. Renlund elder bizonyosságát tette a férfinak. Visszaemlékezése szerint „a férfi hozzáállása megennyhült, és a Lélek eljött az otthonába”.

Most a Tizenkét Apostol Kvóruma tagjaként Renlund eldernek lehetősége van rá, hogy az egész világnak elmondja az igazságot (lásd T&S 107:23). „A legnagyobb öröm abból származik – mondja Renlund elder –, hogy mindenhol segíthetek elvinni Krisztus engesztelését az emberek életébe.

Úgy gondolom, hogy ez az elhívás erre ad nekem fokozott lehetőséget, szélesebb körben, Krisztus tanújaként az egész világ előtt.”

Skandináv neveltetés

Dale Gunnar Renlund az Amerikai Egyesült Államokban, a Utah állambeli Salt Lake City-ben született, 1952. november 13-án. A testvéreivel együtt úgy nőtt fel, hogy otthon svédül beszéltek. Édesanyjuk, Mariana Andersson, Svédországból származott, édesapjuk pedig, Mats Åke Renlund, Finnország nyugati felének egy svéd ajkú városából. 1950-ben vándoroltak ki Svédországból Utahba.

Dale szülei Stockholmban találkoztak egymással az egyházban. Miután eldöntötték, hogy összeházasodnak, feltett szándékuk volt, hogy ezt kizárólag egy templomban fogják megtenni. Mivel ebben az időben nem volt templom Európában (a svájci Bern templomot 1955-ben szentelték fel), a

pár Utahba jött, hogy egymáshoz lehessen őket pecsételni a Salt Lake templomban.

Renlund elder hét évvel fiatalabb húga, Linda C. Maurer azt mondja, hogy idősebb korában mind a négy gyermek felismerte, „milyen figyelemre méltó és hithű cselekedet

volt szüleiktől az átköltözés úgy, hogy nem beszéltek angolul és pénzük sem nagyon volt, de rendelkezni akartak az evangélium és a templomi házasság áldásaival”.

Amikor Dale 11 éves volt, édesapja szakképzett asztalosként és ácsként elhívást kapott, hogy hároméves építési missziót teljesítsen Svédországban. A család a finnországi Helsinkiben és a svédországi Göteborgban lakott. Az egyház egy kis gyülekezetébe jártak, a gyerekek pedig svéd iskolákba. Dale egy évvel fiatalabb húga, Anita M. Renlund, így emlékszik vissza az átállás egyik nehézségére: „Ez először megrémített minket, mert bár otthon svédül beszélünk, nem ismertük a nyelvtant és az írásmódot.”

Gyermekkorában Dale-nek volt egy bizonyosságát megerősítő élménye, miután elolvasta a Mormon könyvét. A svédországi misszióelnök felhívást intézett a fiatal férfiakhoz az ároni papságban, hogy olvassák el a Mormon könyvét, és Dale akkor 12 éves bátyja, Gary, elfogadta a kihívást. A 11 éves Dale is így tett. Miután elolvasta a Mormon könyvét, imádkozott, és megkérdezte, hogy igaz-e. Renlund elder így emlékszik vissza erre: „Ez a határozott benyomásom támadt:

Feleségével és leányával (fent), Renlund elder a 2016-os RootsTech családtörténeti konferencián beszélt Salt Lake Cityben. Átellenben: Renlund elder és nőtestvér 1977-ben kötöttek házasságot a Salt Lake templomban, és bármikor bárhová hívták el őket, az Urat szolgálták.

»Mindvégig mondtam neked, hogy igaz.« És ez elképesztő élmény volt.”

Dale és testvérei – Gary, Anita és Linda – emlékeznek rá, hogy amikor a család vissza-költözött az Amerikai Egyesült Államokba, továbbra is svédül beszéltek és imádkoztak. Arra is emlékeznek, hogy a szüleik milyen nagy hangsúlyt fektettek a szentírások ismeretére. Azt mondják: „A legjobban a szentírások használatával lehetett érvelni a szüleinkkel.” Anita viccesen megjegyzi: „A szentírások ismerete a mi családukban túlélési képesség volt, nem választható lehetőség.”

Rendkívüli módon Gary és Dale ugyanakkor kaptak elhívást arra, hogy a svéd misszióban szolgáljanak. Társak ugyan soha nem voltak, de mindketten fel tudták használni svéd nyelvtudásukat, hogy bő két éven keresztül misszionáriusokként szolgálják az Urat. Renlund elder sok munkát igénylő, de csodálatos élményként beszél a missziójáról: „Életre szóló változást hozott az elkötelezettségemet és azt illetően, hogy minden tőlem telhetőt meg akarjak tenni azért, hogy Krisztus tanítványa legyek.”

A legbámulatosabb áldás

Miután Dale 1974-ben hazatért a missziójából, a Utah Egyetemre járt. Kiváló tanuló volt, és kémia szakon alapidiplomázott. A testvérei és a közeli barátai mind emlékeznek rá, milyen jó képességei voltak, mennyire összpontosított, milyen keményen dolgozott, és mennyire elkötelezett volt minden törekvésében – mely jellemvonások a mai napig megmutatkoznak nála. Gary azt mondja: „Még soha senkit nem láttam, aki ilyen keményen dolgozna.”

Az egyházközségükben Dale találkozott egy Ruth nevű fiatal nővel, a cövekelnökségben, majd később a Hetveneknél szolgáló Merlin R. Lybbert lányával. Dale úgy emlékszik vissza, hogy amikor összeszedte a bátorságát, hogy randevúzni hívja, Ruth nemet mondott. Pár hónappal később újra megpróbálta, és akkor már igen volt a válasz. Ruth változata kicsit különbözik az övétől. Ő úgy emlékszik vissza, hogy nagy hatással volt rá, amikor Dale az úrvacsorai gyűlésen a missziójáról beszélt. Jobban megismerkedtek, és nagyon örült, amikor Dale randevúzni hívta, de mivel egy éppen akkorra tervezett vendégség háziasszonya volt, nemet kellett mondania, legközelebb viszont már örömmel igent mondott.

Dale és Ruth 1977-ben házasodtak össze a Salt Lake templomban, amikor Dale még a Utah Egyetem orvosi karára járt, Ruth pedig a szintén Salt Lake Cityben lévő Déli Középiskolában tanított. „Azon döntésem-től eltekintve, hogy tevékeny leszek az egyházban – mondja Renlund elder határozottan –, a legcsodálatosabb dolog az életemben a Ruth-tal kötött házasságom.” Lányuk, Ashley, egy héttel azután született meg, hogy Renlund elder 1980-ban végzett az orvosi karon.

Renlund elder ekkor örömmel értesült róla, hogy elfogadták jelentkezését a Johns Hopkins Kórházban, amelyet első helyen jelölt meg orvosi tanulmányai folytatásának helyszínéül. A család a Maryland állambeli Baltimore városába költözött, ahol Dale csatlakozott a kórház orvosi csapatához.

Fejlődés próbatételek által

1981 októberében Renlund nőtestvérnél petefészekrákot diagnosztizáltak. Két műtéten és kilenc hónapnyi kemoterápián esett át. Renlund elder alig győzte Ruth és a kislányuk gondozását, amire így emlékszik vissza: „Fájt, ami történt, és úgy tűnt, mintha az imáim nem jutnának fel a mennybe.”

Amikor Ruth hazajöhetett a kórházból, gyenge volt, de szerettek volna együtt imádkozni. Renlund elder a feleségét kérte fel az ima elmondására. „Ő így kezdte: »Mennyei Atyánk, köszönjük Neked a papsági hatalmat, mely lehetővé teszi, hogy bármi történjék is, örökre együtt lehessünk.«”

Ebben a pillanatban Renlund elder rendkívül közel érezte magát a feleségéhez és Istenhez. „Amit korábban csak az elmém értett meg az örökkel való családkról, most már a szívem is értette – mondja. – Ruth betegsége megváltoztatta az életünk menetét.”

Hogy elterelje figyelmét a betegségről, Renlund nőtestvér úgy döntött, hogy jogot tanul. „Úgy gondolkodtam, hogy mindenképp rossz élmény lesz ez az egész, hacsak valami jót nem hozunk ki belőle – mondja Renlund nőtestvér. – Nem szerepelt a terveim között, hogy fiatalasszonyként rákos leszek és csak egy gyermekünk lesz. Az is kétséges volt, hogy meddig élek. De úgy éreztük, hogy a jogi tanulmányok jók lesznek.”

Haladt a tanulmányaival, miközben folytatódott a kezelése, a férje pedig rezidensként dolgozott.

Baltimore belvárosi püspöke

Miután Renlund elder három éven át a kórház munkatársaként dolgozott, kardiológiai ösztöndíjat kapott. Ezzel egyidőben interjút tartottak vele, hogy legyen a Baltimore Egyházközség püspöke. Brent Petty, aki akkoriban első tanácsos volt a Maryland Baltimore Cövekbén, emlékszik erre az interjúra. A cövekelnök, Stephen P. Shipley, és ő is érezték „a Szentlélek erős befolyását”, miközben interjút készítettek vele.

Petty testvér emlékszik rá, hogy a szakmai és a családi téren tapasztalt kihívások mellett is „remek püspököknek bizonyult”. Amikor Renlund elder tavaly elhívást kapott a Tizenkét Apostol Kvórumába, Petty elder beszámolója szerint nagyon örültek a Baltimore Egyházközség tagjai, valamint Renlund elder orvostársai is, akik többsége nem utolsó napi szent. Szeretetüket és nagyrabecsülésüket fejezték ki a szolgálataért és kivételes erkölcsi tartásáért.

Két kiemelkedő karrier

1986-ban, miután Renlund nőtestvér elvégezte a Maryland Egyetem jogi karát, Renlund elder pedig a hároméves rezidensképzést és a hároméves kardiológiai ösztöndíjas programot, visszatértek Utah államba. Renlund nőtestvér jogász lett a Utah állambeli főügyési hivatalban,

Renlund elder sikeres orvosi pályafutását hagyta hátra kardiológusként, hogy elfogadja az elhívást, hogy általános felhatalmazottként szolgáljon; első megbízását az Afrika Délkeleti Terület elnökségében teljesítette. Átellenben: Renlund elder Heinrich Hofmannak a Szabadítót ábrázoló festményét választotta az irodájába, miután az Monson elnök irodájában már megragadta a figyelmét.

Renlund elder pedig orvostudományi professzor a Utah Egyetemen. 18 éven keresztül Renlund elder volt a Utah államban átültetést végző kórházak Szívtranszplantációs Programjának egészségügyi igazgatója.

2000-ben a Szívelégtelenség Megelőzési és Kezelési Program igazgatója lett a Salt Lake Cityben található Intermountain Egészségügyi Központban. A programnak részét képezték a beültethető szív pumpák és teljes műszívek. Dr. Donald B. Doty, egy nemzetközileg elismert szívsebész, dr. Renlund kollégája volt az UNSZ Kórházban. Dr. Doty azt mondja: „Kivételesen számított a figyelemre méltó felkészültsége, alapos összpontosítása, hozzáértő igazgatása és az együttérzése.”

Dr. A. G. Kfoury, egy hívő katolikus, aki sok éven át dr. Renlund közeli munkatársa volt, azt mondja, hogy dr. Renlund a térség elsőszámú transzplantációs kardiológusa volt, aki „páratlan jelleméről,

becsületességéről, alázatosságáról és együttérzéséről volt ismert”. Azt mondja, hogy dr. Renlund „a legjobbat hozta ki az emberekből. Ezt csendben tette. Nagyon figyelt az emberekre, törődött velük, és rendkívüli érdeklődést tanúsított a munkatársai sikere iránt.” Dr. Renlund csendben, példát mutatva vezetett, és mindig törődött a munkatársai családtagjaival.

Dr. Kfoury különösen arra figyelt fel, hogy milyen figyelmes dr. Renlund a betegekkel. Ha például egy beteg nem tudta megoldani az utazást, dr. Renlund akár messzire is elutazott a beteg otthonához, beemelte őt az autójába, és elvitte a kórházba. Dr. Kfoury azt mondja, hogy ez rendkívüli volt.

Szolgálat a Hetveneknél

Miután öt éven keresztül cövekelőként szolgált a Salt Lake Egyetem Első Cövekében, Renlund elder 2000-ben elhívást kapott,

hogy területi hetvenesként szolgáljon a Utah Területen, 2009 áprilisában pedig elhívást kapott, hogy általános felhatalmazott hetvenes legyen. Első megbízása az volt, hogy az Afrika Délkeleti Terület elnökségében szolgáljon, mely területhez 25 különböző országban található egyházi egységek tartoztak.

Renlund nőtestvér elmondja, hogyan reagáltak az elhívásra: „Természetesen meglepetésként ért. És az emberek azt mondták, hogy a csúcson lépünk ki a karrierünkéből. És ez valószínűleg így is volt.

emberekért és a szükségleteikért. Állandóan azon munkálkodott, hogy megismerje az embereket, megszeresse a kultúrájukat, és segítsen a szenteket a megváltó fény felé vinni.”

Azonban ha az Úrnak szüksége van a karrierünk csúcsára, és ekkor van az, hogy szolgálatot nyújthatunk, hát akkor menni kell.”

Hősként utalva feleségére Renlund elder azt mondja: „Ő hozta a nagyobb áldozatot.” Renlund nőtestvér az ügyvédi irodája vezetői székét és számos előkelő testületben betöltött pozícióját hagyta hátra. „Afrikába küldtek minket, ahol a szentek megtanították nekünk, hogy mi is az, ami igazán számít” – mondja Renlund elder.

Az egyik vasárnap Kongó középső vidékén megkérdezte az egyháztagokat, hogy milyen kihívásokkal néznek szembe, amire nekik semmilyen kihívás nem jutott eszükbe. Újra megkérdezte. Végül a terem hátuljában felállt egy idősebb úriember, és azt kérdezte: „Renlund elder, hogy lehetnének kihívásaink? Itt van nekünk Jézus Krisztus evangéliuma.”

Erre az élményére visszagondolva Renlund elder azt mondja: „Olyan akarok lenni, mint ezek a kongói szentek, akik minden nap imádkoznak az ételért, minden nap hálások az ételért és hálások a családjukért. Semmijük sincs, de mindenkünk megvan.”

Renlund elder öt éven át szolgált a területi elnökségben, és sok ezer kilométert utazva, egyháztagokat és misszionáriusokat látogatva bejárta Afrika hatalmas délkeleti területét. Tanult franciául, mert ezen a vidéken több országban is ezt a nyelvet beszélik.

Jeffrey R. Holland elder, aki ekkoriban a Tizenketteknek az Afrika Délkeleti Terület elnökségéhez kijelölt tagja volt, azt mondja Renlund elderről: „Senki nem tudott volna Renlund eldernél többet adni magából a területért, az

Elhívás, hogy különleges tanú legyen

Renlund elder 2015. szeptember 29-én váratlan hívást kapott az Első Elnökség Hivatalából. Elmondása szerint az egyházi irodaépületben „szívélyesen üdvözölt Thomas S. Monson elnök és két tanácsosa. Miután leültünk, Monson elnök rám nézett és azt mondta: »Renlund testvér, elhívunk, hogy a Tizenkét Apostol Kvórumának tagjaként szolgálj.«”

Renlund elder teljesen ledöbbszent. Alázatosan elfogadta az elhívást, amire így emlékszik vissza: „Szerintem Monson elnök érezte, hogy teljesen szétestem, ezért rám nézett és azt mondta: »Isten hívott el téged, ezt az Úr tudatta velem.«”

Renlund elder visszament az irodájába, bezárta az ajtót, és imában térdre ereszkedett. Miután összeszedte magát, felhívta a feleségét. „Ő is meglepődött – mondja –, de teljesen elkötelezett volt az Úr és az Ő egyháza iránt, valamint mellettem.”

Leányuk, Ashley, azt mondja: „Édesapám a menny áldásai révén vált kiváló emberré, és egész életén átívelő szolgálat készítette fel erre az elhívásra. Hatalmas szíve van, telve szeretettel.”

Renlund elder bátyja, Gary is azt mondja, hogy Renlund eldert „a kihívások és a szolgálat is már régóta felkészítették a most kapott elhívásra. Ez részét képezi az érvényben lévő nagyobb tervnek, és számomra könnyű támogatni őt.”

Elhívása jelentőségén merengve Renlund elder azt mondja: „Nem érzem magam alkalmasnak, attól eltekintve, hogy tudom, hogy Jézus Krisztus a világ Szabadítója. Tanúbizonyosságot tudok tenni az Ő élő valóságáról, hogy Ő az én Szabadítóm és a ti Szabadítótok. Tudom, hogy ez igaz.” ■

Utam

INDIAI PIONÍRKÉNT

*Ha visszatekintek az életem-
re, ahogyan India egy elha-
gyatott vidékén élő „dzsungel
kölyökből” eljutottam oda,
ahol ma vagyok, akkor
tudom, hogy az életem és a
hitem valódi csodák.*

Írta: John Santosh
Murala, Mangal Dan
Dipty elbeszélése alapján

Egy, a Keleti-Ghátok hegyvonulata által körülölelt kicsiny dzsungelfaluban születtem Indiában. 18 hónaposan a Kolab-folyó partján fekvő Dangrapalli faluba költöztünk, ahová engem a szüleim egy kosárban cipeltek magukkal gyalogos utazásuk során. 20-25 család élt a faluban apró kunyhókban, áram nélkül. Nem volt iskola, kórház, sem buszmegálló. A folyómedret ástuk fel ivóvízért. Gyermekkoromat a dzsungelben vagy a földeken töltöttem, gólyalábon járva a mocsárban, vagy éppen a folyóban úszva.

Elődeim hindu templomi papok voltak a Bastar kerületi Jagdarpur maharadszájának (király) szolgálatában. Amikor azonban a politikai helyzet veszélyessé vált, nagyapám a családjával Kotpadba menekült. Egy német lutheránus missziónál kaptak menedéket, ahol ő ápolóként és ájurvédikus gyógyítóként dolgozott. Nagyapám itt tért át a kereszténységre.

Édesapám is folytatta a keresztény hitet, amikor úgy döntött, hogy evangélista és guru (tanító) lesz. Születésemkor a Mangal Dan Dipty nevet kaptam (mely azt jelenti: „jó”, „ajándék” és „világosság”), és a keresztény hitet örököltem.

Gyermekként rendszeresen jártam a német lutheránus egyházba. Gyakran jártunk a hegyekbe is közös imádságokra. Egy esős napon az imacsoportban mindenki elázott, az egyik prédikátor pedig buzgó imát mondott, azért könyörögve az Úrnak, hogy állítsa el az esőt. Megdöbbenésünkre az eső elállt. Ezzel kezdődött az Istenbe és az imába vetett hitem.

Keresztény-e a mormonizmus?

Nyolcadik osztály után abbahagytam az iskolát, és egy hároméves teológiai szemináriumba mentem Kotpadon, majd evangélistának rendelték, ahogyan édesapámat is. Miután néhány éven át gyűléseket vezettem Kotpadon és környékén, Észak-Indiába költöztem, ahol könyveket kezdtem árulni az Evangélikus Keresztény Irodalmi Társulat részére. Ekkor botlottam egy könyvbe, melynek címe:

Keresztény-e a mormonizmus? Valami megfogott a könyvben, és úgy döntöttem, elolvasom.

Az írás igen kritikus volt a mormonokkal és hitelveikkel szemben, ennek ellenére a könyv számos része nagyon kíváncsívá tett, különösen az Istenségről való elképzelésük, a hódolatuk összetevői, valamint a többnejűség története. A legjobban mégis az érdekelt, hogy az egyházukat Jézus Krisztusról nevezték el. Nagyon kíváncsi lettem a részletekre.

Egy nap aztán imádkozás közben késztetést éreztem arra, hogy jobban utánanézzek a mormon egyháznak. Megtudtam, hogy a központja a utahi Salt Lake Cityben van. Úgy döntöttem, levelet írok, melyet úgy címeztem: „Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyházáért felelő férfiak részére, Salt Lake City, Utah, USA”.

Egy apostoltól tanulni

1959-ben Lamar Williams testvér az egyház Misszionáriusi Részlegéről egy Joseph Smith bizonyosága füzetet, egy Hittételek kártyát, valamint egy Mormon könyvét küldött válaszként a levelemre. Mindet áttanulmányoztam, és meg voltam győződve arról, hogy igazak. Indiában azonban nem voltak sem misszionáriusok, sem egyháztagok, akik taníthattak volna.

1961 januárjában aztán Spencer W. Kimball elder (1895–1985) a Tizenkét Apostol Kvórumából Delhibe látogatott. Három napon át utaztam vele Agrába a Tádzs Mahalhoz, valamint Dharamszalába. Szívacsként szívtam magamba minden evangéliumi tanítást, amelyet csak mondott. Látogatásának utolsó napján készen álltam a keresztkedésre.

1961. január 7-én Kimball elder megkeresztelt a Jamuna-folyóban; Kimball nőtestvér volt a hivatalos tanú, bár sok kíváncsi bámészkodó is odasereglett. Aznap este megtörtént a konfirmálásom is.

A három nap, mely során az Úr apostola megszakítás nélkül tanított, életem legjobb napjai közé tartozik. Nehéz volt az elválás, mert Ő az én különleges mormon barátom is lett.

Vágyakozás a szentek társasága után

Kimball elder távozása után elmondtam a megtérésem történetét a barátaimnak,

akik kigúnyoltak. Én azonban tudtam, hogy az evangélium igaz, és ezt nem tagadhattam meg, így úgy döntöttem, hogy másik hivatást keresek. Ruhaüzletet nyitottam, ahogyan édesapám is. Fokozatosan azonban azt éreztem, hogy további képzés híján nem fejlődhetek. Húszas éveim közepén jártam, így az iskolapadba való visszatérés igen ijesztő gondolatnak tűnt, a következő kilenc évet mégis tanulással töltöttem. Napközben az üzletet vittem, este pedig tanultam. Minden keresetemet a képzésemre költöttem. Eltökélt voltam, és isteni segítségért imádkoztam. Baccalaureátusi fokozatot szereztem pszichológiából, szociológiából és művészetből az Agra Egyetemen, később pedig a Meerut Egyetemre jártam, ahol jogot tanultam.

E kilenc év első részében egyetlen utolsó napi szent család élt Delhiben, Shortlefték, akik az amerikai nagykövetségben dolgoztak. Delhibe szoktam utazni úrvacsorai gyűlésre az otthonukba. 1962-ben ellátogatott hozzánk Richard L. Evans elder (1906–1971) a Tizenkét Apostol Kvórumából, majd 1964-ben Gordon B. Hinckley elder, szintén a Tizenkét Apostol Kvórumából. Emlékszem, ahogyan virágfüzért akasztottam Hinckley elder nyakába, és átadtam neki a korsót, amelyben hosszú éveken át gyűjtöttem a tizedemet.

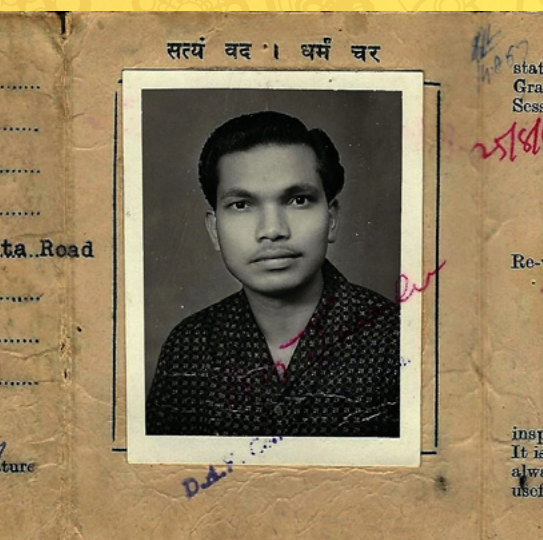
Sajnos a baráti támogatás e pillanatai – bár segítettek – rendszertelenek voltak, és amíg Indiában voltam, más szentek állandó barátságának hiányától szenvedtem. Ez igen elcsüggesztette a szívemet. Ahogy teltek az évek, a magány egyre inkább erőt vett rajtam, és nem láttam jövőt magam előtt Indiában. Nagyon vágytam a papságra, és arra, hogy a szentek között éljek.

Pionírrá válni

Amikor úgy éreztem, elérkezett az idő, hogy közelebb legyek a szentekhez, abbahagytam a jogi tanulmányaimat, és Kanadába emigráltam. Ahogy leszállt a gépem az albertai Edmontonban, a legközelebbi egyházköztségbe siettem. Találkoztam Harry Smith püspökkel, és azonnal éreztem, hogy oda tartozom, és az egyházközség tagjai barátjukká fogadtak. Ellátogattam az Alberta Cardston templomba is, bár még nem kaphattam meg a felruházásomat.

Szerettem volna ellátogatni Salt Lake Citybe is, és meglepni jó barátaimat: Kimball eldert és

Fent: Dipty testvér tanulóként Indiában. Lent: Dipty testvér (balra) Paul Trithuvadass-szal, egy másik indiai pionír egyháztaggal a Salt Lake Cityben található Templom téren. Balra: Spencer W. Kimball elnök fontos szerepet játszott Dipty testvér pionír utazásában.

Lamar Williams testvért. Végül aztán 1969 tavaszán, nyolc évvel a keresztekedésemet követően, ellátogattam Salt Lake Citybe, és találkoztam Kimball elderrel. El volt ragadtatva, és a nap hátralévő részét velem töltötte.

Salt Lake Cityben elmentem egy fodrászatba hajat vágatni. Elmondtam a bizonyágomat a borbélynak, aki maga is megtért volt. Az egyik várakozó úriember hallott bennünket, és beszámolt nekem indiai utazásairól. Kifizette a hajvágásomat, meghívott ebédre, és elvitt autóval a Brigham Young Egyetemre. Nagy hatással volt rám az egyetemi város. Megemlésttem, hogy milyen jó lenne itt folytatni a tanulmányaimat, de nem engedhetem meg magamnak, mire a férfi 1000 dollárt ajánlott a tandíjamra. Nagyon meglepődtem, és végtelenül hálás voltam.

A BYU-n a szociális munka szakot választottam. Miután itt 1972-ben lediplomáztam, Salt Lake Citybe költöztem, hogy a Utah Egyetemen szerezzek mesterdiplomát. Később Kaliforniába költöztem, ahol a klinikai pszichológia területén kaptam PhD fokozatot, különböző kurzusokat oktattam a családon belüli erőszak megállításáról, és még egy könyvet is írtam. Ma már nyugdíjas vagyok; feleségemmel, Wendyvel az Amerikai Egyesült Államokban, Nevada államban élünk.

Volt idő, amikor komoly személyes küzdelmeken, kihívásokon és nehézségeken mentem keresztül. Az, hogy az evangéliumot tartottam szem előtt – a templom áldásaival párosulva –, segített az élet számos kihívásának legyőzésében.

Az Ő tervei csodásak

Gyakran visszatekintek az életemre, ahogyan India egy elhagyatott vidékén élő „dzsungel kölyökből” eljutottam oda, ahol ma vagyok, s ilyenkor tudom, hogy az életem és a hitem valódi csodák. Az Úr szóttese az életemről gyönyörűbb lett, mint amire valaha is számítottam. Milyen csodás is volt, hogy az Úr felkent prófétája, Spencer W. Kimball okíthattott engem, és járhatott velem életem utazásának kulcsfontosságú időszakaiban.

Gyakran gondolok vissza a Kimball elnökkel eltöltött időre. Meghívott a családi kirándulásaira, a piknikekre, illetve a hálaadási és karácsonyi vacsorákra. Már akkor is tudtam, hogy ő valóban az Úr Jézus Krisztus egyik apostola és prófétája.

Még utoljára találkoztam Kimball elnökkel, amikor már nagyon beteg volt, de akkor is mosolygott rám és megölelt engem. Ő volt az első utolsó napi szent, akit megismertem, és tudtam, hogy sohasem hagy el engem.

Hálás vagyok Istennek a prófétáinért és a visszaállított evangéliumért. Egyházunk az az isteni modell, amelyre a világnak ma szüksége van. Az egyháznak köszönhetően képes voltam diplomát szerezni, és személyesen is növekedni. Hálás vagyok azért a napért, amikor megtudtam, hogy az ima valós, és hogy hajlandó voltam hallgatni a halk és szelíd hangra, majd pedig megkeresni az egyházat. Hálás vagyok azért, hogy engedtem az Úrnak, hogy alakítsa az életemet. Tudom, hogy ha az Ő királyságát keressük, akkor minden más megadatik nekünk (lásd Máté 6:33). ■

A szerző az indiai Telanganából való.

MINT A SAREPTAI ÖZVEGY: a böjti felajánlások csodája

Amikor azt fontolgattuk, hogy bőkezűbb böjti felajánlást teszünk, eszünkbe jutott, hogy nem adhat az ember egy morzsát az Úrnak anélkül, hogy cserébe kenyeret ne kapna.

Írta: Po Nien (Felipe) Chou és Petra Chou

Számos család küszködik anyagi gondokkal szerte a világon, különösen egy gazdasági válság idején.¹ Az efféle válság hatásait a helyi egyházközségünkben is éreztük néhány évvel ezelőtt, amikor sok családnak volt szüksége segítségre. Annak az évnek az elején a püspökünk egy felkérést tett közzé a cövekelnöktől arra, hogy adjunk bőkezű böjti felajánlást, így segítve a szükségét látókat.

Bár a vezetőink arra kértek, hogy vizsgáljuk meg az egyéni helyzetünket, és gondoljuk át, lehetnének-e bőkezűbbek a böjti felajánlásaink terén, nem határozták meg azt, mennyit adjunk. A Lélek azonban emlékeztetett bennünket egy évekkel ezelőtti tanácsra Marion G. Romney elnöktől (1897–1988), az Első Elnökség első tanácsosától. Azt mondta: „Szilárdan hiszek abban, hogy az egyház részére és Isten királysága felépítésének javára történő adakozással nem kerülhet senki pénzügyileg szegényebb helyzetbe. [...] Nem adhat az ember egy morzsát az Úrnak anélkül, hogy cserébe kenyeret ne kapna. Ez az én tapasztalatom. Ha az egyház tagjai megdupláznák böjti felajánlásukat, akkor a lelkeség is megduplázódna az egyházban. Ezt kell észben tartanunk, és bőkezűnek kell lennünk a felajánlásaink terén.”²

Tudtuk, hogy a böjti felajánlásaink növelése áldozatot követel majd a családunktól, de alaposan megfontoltuk Romney elnök tanítását és ígéretét is. Családként bőséges áldásokban részesültünk, és erős vágyat éreztünk arra, hogy komolyabb böjti felajánlásokat tegyünk.

Szerettük volna továbbá, ha a családunk tagjai leküzdi az önzésre való hajlamukat. Mivel olyan társadalomban élünk, amelynek középpontjában az anyagi javak birtoklása és saját vágyaink kielégítése áll, aggasztott bennünket, hogy a gyermekeink talán nem tanulnak elég önzetlenséget. Reménykedtünk azonban Spencer W. Kimball elnök (1895–1985) szavaiban: „A böjtölés törvényét gyakorolva az ember rátalál az erő személyes forrására, amely által legyőzheti a kapzsiságot és az önzőséget.”³

Amikor elkezdtünk bőkezűbb böjti felajánlást fizetni, már az első három hónapon belül számos áldását megtapasztaltuk ennek. Képesek voltunk csökkenteni az élelmiszerkiadásainkat, és úgy tűnt, tovább elég egy tank benzin. A gyermekeink kevesebb dolgot kértek, és szinte teljesen eltűnt az önzés az otthonunkból.

Amikor például a helyi élelmiszergyűjtéshez adtunk adományokat, a gyermekeink biztattak bennünket, hogy adjunk még. Amikor a készleteink éves felmérését végeztük, rájöttünk, hogy két évre elegendő az élelmiszer-tartalékunk. Korábban egy hónap alatt fogyasztottunk el egy zsák (22,7 kg) rizst, most pedig ugyanaz a zsák két hónapig kitartott. Úgy tűnt, mintha szaporodna az élelmiszer-tartalékunk.

A sareptai özvegy története jutott eszünkbe. Éhínség tombolt, amikor Illés próféta arra kért egy özvegyasszonyt, akinek semmije sem volt, amivel vendégül láthatta volna őt, hogy adjon neki vizet és kenyeret. Az asszony ezt válaszolta: „Él az Úr, a te Istened, hogy nincs semmi sült kenyérem, csak egy marok lisztecském van a vékában, és egy kevés olajom a korsóban, és most egy kis fát szedgetek, és haza megyek, és megkészítem azt magamnak és az én fiamnak, hogy megegyük és azután meghaljunk” (1 Királyok 17:12).

A próféta azt ígérte neki, hogy „sem a vékabeli liszt el nem fogy, sem a korsóbeli olaj meg nem kevesül...”

És ő elméne, és az Illés beszéde szerint cselekedék, és évék mind ő, mind amaz, mind annak háznépe, naponként” (1 Királyok 17:14–15). A véka – melyben egy utolsó

étkezésre elegendő alapanyag volt a családjának – megso- kasodott, és sok napon át nyújtott táplálékot a családjának és másoknak is. Ugyanilyen csoda történt – a saját felajánlások alapján – a mi családunkban is.

A pénzügyi nehézségek idején a bőkezű böjti felajánlás és a szűkölködők iránti segítő gondoskodás nehézséget jelenthet, különösen akkor, amikor mi magunk is – a sareptai özvegyhez hasonlóan – a segítséget látók között vagyunk. A bőkezű böjti felajánlás – összegtől függetlenül – hitet követel az Úrban és az Ő ígéretében, hogy gondoskodik rólunk. Az Úr azonban betartja ígéreteit, a családunk élménye pedig megtanította nekünk, hogy minél nagyobb a hajlandóság bennünk, annál áldottabbak leszünk.

Ahogy Romney elnök mondta: „Ne csak a szegények javára adjatok, hanem adjatok saját jóléteket érdekében is. Adjatok eleget ahhoz, hogy javaitok és időtök felajánlásán keresztül bejuttassátok magatokat Isten királyságába.”⁴ A bőkezűbb böjti felajánlás segített a családunknak örömet találni a szegényekről való gondoskodásban, és erőt a saját lelki jólétünkben.

Az, hogy készek voltunk egy morzsát adni, számtalan kenyeret eredményezett. Az, hogy készek voltunk bőkezű böjti felajánlást tenni, több mint kétszeresére növelte az élelmiszer-tartalékunkat. Az Úr hatalma az öt kenyér és a két hal megsokasítására az 5000 férfi megvendégeléséhez (nem számítva az asszonyokat és a gyermekeket), miközben még 12 kosarat is megtöltöttek a maradékból (lásd Máté 14:16–21), valóban ugyanaz a hatalom, amely megtöltötte a sareptai özvegy vékáját, és megsokasította a mi élelmiszer-tartalékainkat. A legnagyobb áldást mégsem az élelem megszorodása jelentette, hanem az önzés csökkenése és a lelkiség növekedése az otthonunkban.

Bizonyságot szereztünk arról, hogy az egyház részére nyújtott bőkezű böjti felajánlás révén – még ha korlátozottak is a saját forrásaink – az Úr megsokasítja erőfeszítéseinket, és értelmünket felülmúló áldásokkal halmoz el bennünket. ■

A szerzők az Amerikai Egyesült Államokban, Utah államban élnek.

JEGYZETEK

1. Lásd például Henry B. Eyring: „Hát nem ez-e a böjt, a mit én kedvelek?” *Liahóna*, 2015. máj. 22–25.
2. Marion G. Romney, Welfare Agricultural Meeting, Apr. 3, 1971, 1.
3. Spencer W. Kimball, “Becoming the Pure in Heart,” *Ensign*, May 1978, 80.
4. Marion G. Romney, “The Blessings of the Fast,” *Ensign*, July 1982, 4.

BÖJTÖLÉS: TARTSUK BECSBEN E SZENT KIVÁLTSÁGOT!

„Tanúságomat teszem a csodákról – mind lelki, mind fizikai csodákról –, melyek azoknak adatnak, akik betartják a böjt törvényét. Tanúságomat teszem a csodákról, melyek engem értek. Valóban, ahogyan Ésaías lejegyezte, megtörtént már, hogy én is felkiáltottam a böjt során, és Isten valóban így válaszolt: »Ímé, itt vagyok« (Ésaías 58:9). Tartsátok becsben ezt a szent kiváltságot legalább havi egy alkalommal, és legyetek olyan nagylelkűek a böjti felajánlásban és más emberbaráti, oktatásügyi és misszionáriusi hozzájárulásban, amennyire a körülményeitek engedik. Ígérem, hogy Isten bőkezű lesz veletek, és azok, akik általatok kapnak enyhülést, mindörökké áldottnak nevezik majd a neveteket.”

Jeffrey R. Holland elder a Tizenkét Apostol Kvórumából:
„Nem vagyunk-e mindannyian koldusok?” *Liahóna*, 2014. nov., 42.

Megérteni A FIATALOKAT, AKIKET TANÍTASZ

*Ha igyekszel megismerni az általad tanított fiatalokat,
azzal megnyithatod az ajtót a megtérésük előtt.*

Sok fiatal lelkes és energikus, ami igazi örömmé varázsolhatja a tanításukat és a mentorálásukat. Néha azonban kihívásokkal kerülnek szembe, miközben növekednek és egyre érettebbé válnak – ezek közé tartozhat a testük változásaihoz való igazodás, az iskolai stressz vagy a kulturális nyomás, mely igyekszik eltávolítani őket az evangélium szerinti élettől. A fiataloknak olyan tanárookra van szükségük, akik megértik őket és törődnek velük. Olyan mentorokra van szükségük, akik biztonságos környezetet teremtenek számukra a tanuláshoz és a tanul-tak szerinti cselekvéshez.

Az alábbiakban felsorolunk néhány példát, amelyek segíthetnek a fiatalok megismerésében a tervezés, a felkészülés és a Szabadító módján történő tanítás során:

1. *A fiatalok szeretnék megismerni a tant, és szükségük is van erre.* Egy olyan világban, amely egyre távolodik az evangéliumi normáktól, a fiatalok éheznek az örökkévaló igazságokra. Szeretnék, ha tanítanák őket „a dolgokról, ahogy azok valójában vannak, és a dolgokról, ahogy azok valójában lesznek” (Jákób 4:13). Ezen dolgok az evangéliumi tanban találhatóak meg. A tanítás során összpontosíts a szentírásokban, az élő próféták és apostolok tanításaiban, valamint egyéb hivatalos egyházi anyagokban található tanra. Bátorítsd a fiatalokat, hogy egyénileg is tanulmányozzák ezeket a forrásokat. A tan erőteljes hatással bír (lásd Alma 31:5).

2. *A fiatalok éppen személyiségük kialakításának folyamatában vannak.* Próbálnak rájönni, kik ők, és milyen né szeretnének válni. Miközben jövőbeli szerepeikre készülnek, elgondolkodhatnak azon, vajon mi az Úr terve számukra, és hogy vajon képesek lesznek-e megvalósítani mindazt, amit tőlük várnak. Szülőként és tanítóként

önbizalmat önthetsz beléjük a jövővel kapcsolatosan, és útmutatást biztosíthatsz nekik a felkészüléshez. Segíts nekik közelebb kerülni Istenhez, és az életüket az evangéliumi normákra felépíteni! Tanítsd meg nekik, milyen fontos a templom és a saját szerepük Isten királyságának építésében!

3. *A fiatalok érzik, amikor törődés velük.* Ahhoz, hogy a fiatalok valóban részt vegyenek az evangéliumi tanulásban, tudniuk kell, hogy szereted őket, és érdekelnek téged egyénileg is. Hallgasd meg őket! Keresd a pozitív dolgokat bennük, és ezekre építs! Fejezd ki a beléjük vetett bizalmadat, és biztosítsd őket afelől, hogy értékesek és fontosak!

4. *A fiatalok sok minden iránt érdeklődnek.* Minden egyes fiatal egyedi személyiség. Ismerd meg a személyes érdeklődési körüket, szükségleteiket és kihívásaikat! Ez néha megkövetelheti, hogy a beütemezett gyűléseken, órákon és tevékenységeken kívül is foglalkozz velük. Azáltal, hogy megismered őket, a Lélek révén olyan meglátásokat és sugalmazást kapsz majd a szükségleteikről, amelyek hatással lehetnek arra, ahogyan tanítod őket. Amikor a fiatalok érzik az őszinte érdeklődésedet az életük iránt, a szívük nyitottabbá válik a tanításod és a bizonyosságod iránt.

5. *A fiatalok válaszokra lelhetnek a kérdéseikre.* Életkortól függetlenül minden tanuló élvezi, ha új evangéliumi meglátásokat fedezhet fel, ez azonban különösen fontos a serdülőknek, amikor értékeiket és hitelveiket alakítják.

Az evangéliumi leckék tartós hatással bírnak, ha személyes szinten sajátítják el azokat – és azok szerint is élnek. A kész válaszok megadása helyett a fiatalok tanítása során használj inkább olyan tanítási módszereket, amelyek felhívják és ösztönzik őket a saját válaszaik megtalálására. Ez mélyebb megtéréshez vezet – ami minden evangéliumi képzés célja.

6. *A fiatalok egymást is taníthatják.* A fiatalok szeretik, ha hozzászólhatnak a tanításhoz, és lelkesen mondják el, amit tudnak. A példával és a tanítással segíthetsz nekik megtanulni, hogyan tanítsanak a Szabadító módján. Az irányítással elkezdhetik a lecke egy részét ők maguk tanítani, vagy rövid beszélgetéseket levezetni. Amikor gyakorlottabbak és magabiztosabbak lesznek, akkor időnként lehetőséget adhatsz nekik egy-egy teljes lecke tanítására is. Amikor a fiatalok egymástól tanulnak, segítenek megerősíteni egymást az azok felől érkező nyomással szemben, akik nem osztják az ő értékeiket.

7. *A fiatalok vezetni is tanulnak.* Az osztály- és kvórumelnökségek szent elhívással rendelkeznek kortársaik vezetésére. Azonban ha már rendelkeznek is vezetői tapasztalatokkal, akkor is szükségük van a te iránymutatásodra, hogy hogyan vezessenek le gyűléseket, miként segítsenek másoknak tanulni és hogyan szolgáljanak. További lehetőségeik nyílhatnak a vezetésre otthon, amikor felelősséggel járó feladatokat kapnak.

8. *A fiatalok a szüleiktől és egyéb felnőtt példaképeiktől is tanulnak.* Tanárként fontos feladatod, hogy segíts megerősíteni a fiatalok, a vezetőik és a szüleik közötti kapcsolatot. Bár te is segíthetsz a fiataloknak választ találni számos kérdésükre, egyes kérdésekre azonban a legjobb választ a szüleik és a vezetőik adhatják meg nekik. Irányítsd a fiatalokat a szüleikhez, és buzdítsd őket, hogy erősítsék meg családi kapcsolataikat. Rendszeresen tartsd a kapcsolatot a szülőkkel az órákon tanultakkal kapcsolatosan, és számolj be azokról a tehetségekről, növekedésről, valamint pozitív megnyilvánulásokról, amelyeket a gyermekeiknél tapasztalsz. Kérdezd meg őket, mit tehetnél azért, hogy segíts nekik gyermekeik tanítása során.

A fiatalok megtérésének segítése közös erőfeszítést kíván a szülőktől, a vezetőktől, a tanácsadóktól és a tanítóktól, többek között az ifjúsági hitoktatóktól. Együtt sokkal hatékonyabb tanulási élményeket teremthettek a fiataloknak, mint külön-külön. ■

További ötletekért lásd a „*Fiatalok tanítása*” részt A Szabadító módján tanítani című új kézikönyvben (online elérhető a tanitani.lds.org honlapon).

„Nézzétek kicsinyeiteket”

A GYERMEKEK TANÍTÁSÁNAK ELSAJÁTÍTÁSA

„[Jézus] vette a kisgyermeküket, egyenként, és megáldotta őket, és imádkozott értük az Atyához. [...]

És a sokasághoz szólt, és azt mondta nekik: Nézzétek kicsinyeiteket” (3 Nefi 17:21, 23).

Ha szülőként vagy elhívott tanítóként foglalkozol gyermekekkel, akkor nagyszerű ajándékot kaptál. M. Russell Ballard elder a Tizenkét Apostol Kvórumából azt tanította: „[Ti vagytok] azok, akiket Isten kijelölt arra, hogy napjaink gyermekeit szeretettel és a hit tüzével vegy[étek] körül, és megértess[étek] velük, hogy kik ők”¹.

A gyermekekben örömmre lelsz majd, és jó példára ösztönöznek téged. Amint felismered a gyermekek hithűségét, szeretetét, bizalmát és reménységét, te magad is közelebb kerülsz az Úrhoz, és jobban megérted az Ő parancsolatát, hogy legyünk olyanok, mint a kisgyermek (lásd Máté 18:3).

Az alábbi nyolc pontra hasznos lehet emlékezned a gyermekekkel kapcsolatosan, miközben igyekszel úgy szeretni és tanítani őket, ahogyan a Szabadító.

1. *A gyermekek hittől teliek.* Fogékonyak az igazságra. Egyyszerűen és egyértelműen tanítsd nekik a helyes tant, olyan szóhasználatlalt és példákkal, amelyeket ők is megértenek.

2. *A gyermekek képesek a Lélek hatásának felismerésére.* Tanítsd meg nekik, hogy az a békeesség, szeretet és öröm, melyet akkor éreznek, amikor Jézus Krisztusról és az Ő evangéliumáról beszélnek vagy énekelnek, a Szentlélektől származik. Segíts nekik megérteni, hogy ezek az érzések a bizonyosság részét képezik.

3. *A gyermekek szó szerint értelmezik a fogalmakat.* Az összetett hasonlatok összezavarhatják őket. A tanításod során hivatkozz ismerős eseményekre és tevékenységekre: otthon, a családban és a körülöttük lévő világban.

4. *A gyermekek lelkesen tanulnak.* Élvezik a változatos, több érzékszervet

használó tanulási tevékenységeket. Különösen jól reagálnak a szemléltetőeszközökre és az órai munkában való részvétel lehetőségére. Engedd nekik, hogy mozogjanak, vizsgálódjanak és kipróbáljanak új dolgokat.

5. *A gyermekek lelkesen osztanak meg dolgokat és szívessen segítenek.* Vannak ismereteik, melyeket megtaníthatnak másoknak és neked is. Kérd őket, hogy osszák meg, amit tanulnak. Adj nekik lehetőséget arra, hogy szentírásokat olvassanak fel, képeket mutassanak, kérdésekre válaszoljanak vagy a táblára írjanak.

6. *A gyermekek szeretetteljesek és szeretetre vágynak.* Keress lehetőségeket arra, hogy megerősítsd azt a kedves és szeretetteljes viselkedést, amely számukra természetes. Építsd az önbizalmukat azáltal, hogy kifejezed a szeretetedet és megbecsülésedet, valamint figyelmesen meghallgatsz, amit mondanak.

7. *A gyermekek követik a példád.* Mindig tanítasz, még amikor nem is gondolnád. A gyermekek észreveszik, hogy a tanított tantételek szerint élsz-e. Igazlelkű példád komoly hatással bírhat formálódó bizonyosságukra.

8. *A kisgyermeknek általában rövid ideig tudnak figyelni.* A figyelmetlen viselkedés azt is jelentheti, hogy fáradtak vagy éhesek; nem értenek valamit, amit mondtál; mozogniuk kell; vagy hogy unatkoznak. Szeretnek ismétlés, változatosság, egyszerű történetek, dalok és tevékenységek által tanulni. Buzdítsd őket, hogy vegyenek részt a leckében. ■

FORRÁSANYAGOK

Szükség van egy történetre, vizuális segédanyagra vagy rövidfilmre az Elemi vagy a családi est színesítéséhez, de nem tudod, hol keresd? Látogass el a lessonhelps.lds.org honlapra!

További ötletekért lásd a „Gyermekek tanítása” részt A Szabadító módján tanítani című új kézikönyvben (online elérhető a tanitani.lds.org honlapon).

JEGYZET

1. M. Russell Ballard, “Great Shall Be the Peace of Thy Children,” *Ensign*, Apr. 1994, 60.

„A gyermekek nevetése vidítsa fel szívünket. A gyermekek hite nyugtassa a lelkünket. A gyermekek szeretete vezesse tetteinket.”

Thomas S. Monson elnök:
“Precious Children—A Gift from God,” *Ensign*, Nov. 1991, 70.

Írta: Marion D.
Hanks elder
(1921–2011)

A Hetvenek
tagjaként szolgált
1953-tól 1992-ig

A templomi hódolat

ISTEN ISMERETÉNEK KULCSA

*A templomban megtanulhatjuk, miként éljünk úgy, ahogyan Krisztus élt a földön,
és felkészülhetünk arra, hogy úgy éljünk, ahogyan most Ő és az Atya él.*

Emlékszem az első izgatott és lelkes beszélgetésre egy templomlátogatóval, miután elkezdődött a szolgálatom a Salt Lake templom elnökeként. E nagyon komoly gondolkodású fiatal hölgy végigolvasta az idevonatkozó verseket a templomnak a tanulás és a képzés házaként betöltött szerepével kapcsolatosan. Kellően fogékony volt, hogy felismerje: megismerni Istent és Krisztust – „az egyedül igaz Istent, és a kit elküldtél, a Jézus Krisztust” –, az maga „az örök élet” (János 17:3). Azt is tudta, hogy Krisztuson keresztül ismerjük meg az Atyát és térünk végül vissza Őhozzá.

Vele megosztott bizonyágom az volt, hogy számomra a templomban minden végső soron Krisztusra és Atyánkra mutat. A szertartások és szövetségek hatásossága az Ő engesztelő szeretetében és továbbadott felhatalmazásában rejlik – az „Isten Fiának rendje szerinti szent [papság]” (T&Sz 107:3) felhatalmazásában. Ő azonban még nem kapcsolta egyértelműen össze elméjében és szívében azt, hogy a templomi hódolat miként válhat az Úr megismerésének kritikus fontosságú kulcsává. [...]

Krisztus, szentírások, templom, otthon

A templom legfőbb jelentősége abban áll, hogy biztosítja a megtisztulásunk és, ebből következően, a megszentelődésünk színterét, amely – ahogyan Krisztusról tanulunk – elvezethet bennünket az Őröla való olyan személyes

ismerethez és bizonyáshoz, mely az élet ajándékai közül a legbecsebbhez juttat el bennünket.

A templomi tanulás és hódolat Jézus Krisztus révén az örök élet egyeteme lehet. A Kirtland templom felszentelési imájában a következő könyörgés szólt az Úrhoz: „[A]dd, Szent Atyánk, hogy mindazok, akik e házban hódolnak, a legjobb könyvekből tanulhassák a bölcsesség szavait...,

[éls hogy felnőhessenek tebenned, és befogadhassák a Szentlélek teljességét” (T&Sz 109:14–15).

Ez vajon ceremóniák és rítusok révén valósul meg? Igen, részben, ha megértjük a céljaikat, jelképrendszerüket, ahogyan Ádám és Éva is eljutottak erre a megértésre a halandóság legkorábbi időszakában. Alapvetően azonban az üzenet lényegén keresztül tanulunk, az örök fejlődés, az örök élet tantételei révén. Néhány egyszerű tantétel köré kötünk szövetségeket az Úrral. Emlékezzetek vissza Pál kijelentésére a rómaiakhoz arról, hogy Krisztus halála által békélünk meg Istennel, szabadítást pedig „az ő élete által” nyerünk (Rómabeliek 5:10). Számomra ez azt üzeni, hogy az Ő szent életének tantételei vezetnek el bennünket a szabadítás felmagasztosulásként ismert teljességéhez – a szeretettel, tanulással, szolgálattal és gyarapodással teli teremtő élethez egy isteni szinten a szereteteinkkel, valamint az Atyával és a Fiúval. A templomban megtanulhatjuk, miként éljünk úgy, ahogyan Krisztus élt a földön, és ahogyan most Ő és az Atya él.

Krisztus életének központi tantételei

Melyek ezek az Ő életében központi helyen álló, a templomban is tanított, valamint az Úrral kötött szövetségeinkre is vonatkozó tantételek? [...]

Ő oly módon szeretett, amelyet valószínűleg csupán Ő és az Atya ért igazán. Mi azonban azért vagyunk itt, hogy megtanuljuk ezt – hogy megtanuljunk eléggé szeretni ahhoz, hogy adjunk. Harctereken és kórtermekben, valamint a szülői vagy gyermeki önzetlen odaadás csendes, mégis hősie körülményei közepette láttam, hogy vannak, akik megtanultak valóban az Ő módján szeretni és áldozatot hozni.

Amikor úgy döntünk, hogy követjük az adakozás, a gondoskodás, a hála és a kedvesség útját, akkor megértjük, hogy ez nem az evangélium egyik szabadon választható része; ez a szíve-lelke. A tisztesség és a becsület, az önzetlenség, az udvariasság és a jó ízlés az, amit tőlünk elvárnak. Hiszen végül igazán csak az számít, milyen emberek vagyunk, és mit vagyunk hajlandók adni. [...] Naponta, óránként hozunk erről döntéseket, amikor megismerjük és elfogadjuk az Úr irányítását.

A Szabadító keresztre feszítése, feltámadása és mennybe-
menetele után történt valami a megmaradt tanítványokkal, akiket az a Péter vezetett, aki a próbatétel idején cserben hagyta Őt. Elérkezett a pünkösöd – a Lélek kiáradása –, akik pedig korábban inogtak, most szilárdan álltak a bizonyosságban és a tanúságtételben. Az Apostolok cselekedetei könyvének első 5 fejezete szól erről a történetről. Az 5. fejezet utolsó versei drámai hatásúak. Gamáliel közbenjár társainál, hogy adjanak a tanítványoknak még egy esélyt, még egy kis időt. Így hát ismét figyelmeztetik őket, hogy hagyják abba a tanítást és prédikálást Krisztusról, újra megverik, majd szabadon bocsátják őket. A feljegyzés szerint örvendezve hagyták el a helyszínt, hogy érdemesnek találtattak a szenvedésre Krisztusért. Majd „mindennap a templomban és házanként nem szűnnek vala meg tanítani és hirdetni Jézust, a Krisztust” (Apostolok cselekedetei 5:42).

Hasonlóképpen valaminek velünk is történnie kell, amikor a 3 Nefi 17:3 lelkületével hagyjuk el a templomot: „Menjete hát el az otthonaitokba, és gondolkozzatok el azokon a dolgokon, amiket mondtam, és kérjétek az Atyát az én nevemben, hogy megérthessétek őket, és készítsétek elő elméteket a holnapi napra, és én ismét eljövök hozzátok.”

A templomi hódolat megtisztító hatalma

A megtisztító lélek előidézheti bennünk – akik már különleges módon megismerték az Úr által követett és megvilágított ösvényt, és szeretik Őt –, hogy új emberek legyünk, akik szeretetet és testvériséget gyakorolnak, akik az Úr akaratához csatlakoznak, szolgálnak, megosztanak, szeretnek, hűségesek a magas szintű normákhoz, és mindenekelőtt Isten királyságára törekednek.

Meg kell tisztítanunk a családi életünket, és olyan helyé kell tennünk az otthonunkat, ahol naponta tanítunk és prédikálunk Jézus Krisztusról, de állandóan követjük Őt. Otthoni, családi és egyéni életünknek a tanulás központjának, az önzetlenség és a szolgálat központjának kell lennie. Rufus Jones szavaival élve: „A szenteket nem a glória és a belső felindulás teszi. A szenteknek a világosság és az erő fókuszpontjaivá kell válniuk. Az igazi szent jó anya, jó szomszéd, jó és építő erő a társadalomban, kellemes ember és áldás. Az igazi szent tetterős keresztény, aki korlátozott mértékben azt az életet jeleníti meg, amelyet teljesen a mennyben valósíthatunk meg.”¹

Gondoljátok végig azt, ami számomra egyértelmű és erőteljes kulcsa a templomok és a templomi hódolat

jelentésének. Az Úr 1836-ban nyilatkoztatta ki Joseph Smith prófétának azt az imát, amelyet a Kirtland templom felszentelésén ajánlottak fel. Ez az ima a Tan és a szövetségek 109. szakasza lett. Aki őszintén meg kívánja érteni az alapvető templomi jelentést, jól teszi, ha újra és újra elolvassa, különösképpen a megható és erőteljes első 24 verset. Az 5. vers egy gyönyörű kijelentés, amely alapos átgondolásra érdemes: „Mert tudod, hogy nagy megpróbáltatások közepette végeztük el ezt a munkát; és szegénységünkben adtunk javainkból, hogy házat építsünk a te nevednek, *hogy legyen olyan hely az Ember Fiának, ahol kinyilváníthatja magát a népének*” (T&Sz 109:5; kiemelés hozzáadva).

Hogyan nyilvánítja ki magát népének a templomban?

Úgy vélem, legfőképpen a templomi tantételek szertartások és szövetségek gyönyörű és lenyűgöző meggyőző erején, a templomi hódolaton keresztül – a kinyilatkoztatás lelkén és a Lélek egyéb áldásain keresztül, amelyek elérhetőek ott azok számára, akiknek az elméje és szíve összhangban áll, és akik türelmesek, és készek arra, hogy tanuljanak, és életüket krisztusi eszmények felé mozdítsák (lásd 3 Nefi 27:21, 27).

Egyetlen példa elégséges azon lelki erő szemléltetésére, melyben azok részesülnek, akik kitartóak az Úr szolgálatában a templomban. Egyik hajnalban fél öt körül érkeztem a templomhoz, hálás szívvel, hogy át tudtam verekedni magamat a mély havon az otthonomtól odáig. Egy félreeső szobában, gondolataiba mélyedve, előre dőlve, a botjára támaszkodva ült idősebb, mélyen tisztelt barátom. Hozzám hasonlóan ő is fehérben, a templomszolgák fehér ruhájában volt. Vidáman üdvözöltem, és érdeklődtem, hogy mi járatban itt, ilyen hajnali órán.

Azt mondta: „Tudod, miért vagyok itt, Hanks elnök. Szertartásszolgá vagyok, és a megbízásomat jöttem teljesíteni.”

„Persze, hogy tudom – mondtam –, csak azon tűnődtem, hogyan jutottál el idáig a hóiharban. Most hallottam a rádióban, hogy a Parley-kanyont lezárták a forgalom elől, sőt, el van torlaszolva.”

Azt mondta: „Van egy négykerék-meghajtású kocsim, az még a fára is felmászik.”

Erre azt feleltem: „Persze, nekem is, máskülönben nem lennék itt; de én csak egy pár mérföldre lakom.”

Aztán megkérdeztem tőle, hogyan jutott át az úttorlaszon, amelyről a hírekben is beszámoltak, hogy a kanyon

bejáratánál felállították. A válasz nem volt szokatlan ettől a gazdától és cövekelnöktől, akit hatalmas, erős emberként ismertem meg, amint a lován feszített, amikor a cövekkonferenciai gyűlések előtt vele töltöttem egy délutánt. Szó szerint összement az izületi gyulladás és a kor terhe alatt, mely hamarosan az életét is elveszi. Súlyos fájdalommal járt számára minden mozdulat. Válasza azon a reggelen így hangzott: „Nos, Hanks elnök, ismerem a közúti rendőröket, sokukat születésük óta. Tudják, hogy át kell jutnom, és ha kell, megpróbálok ott elmenni, ahol nincs is út. Ismerik a kocsimat és a tapasztalatomat is, úgyhogy nekem megnyitják az útzárat, ha kell.”

Ott volt hát, hithűen és hűségesen, azon a hajnali órán, hogy megkezdje szent munkáját. Ilyen egyéneket, ilyen hittel és elkötelezettséggel segít kifejleszteni a templom. ■

A Brigham Young Egyetemen 1993 februárjában elmondott beszédből; a teljes szöveg nyomtatásban a Temples of the Ancient World (szerk. Donald W. Parry [1994]) című könyvben található meg.

JEGYZET

1. Rufus Jones *Speaks to Our Time* (1961), 199.

Írta: Joseph W.
Sitati elder
a Hetvenektől

ISTENT TISZTELJÜK, HA TISZTELJÜK A SZÖVETSÉGEINKET

*Istenbe vetett hitünk legnagyobb áldásai abból fakadnak,
amikor a szövetségeink betartása által tiszteljük Őt.*

1985-ben a feleségem és én találkoztunk egy Roger Howard nevű emberrel Kenyában, Nairobiban. Ő és a felesége, Eileen, idős misszionárius házaspárként szolgáltak. Meghívtak, hogy csatlakozzunk egy apró gyülekezethez, amely az otthonukban gyűlt össze. Ez volt az első alkalom, hogy részt vettünk Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza tagjainak bármilyen összejövetelén. Azon az első gyűlésen éreztük a Lelket, és azóta minden vasárnap részt vettünk az istentiszteleten.

Néhány hónappal később Roger megkeresztelt bennünket, kilencéves fiunkkal együtt. Nem sokkal ezután Roger és Eileen a missziójuk végeztével hazatértek. Pár évente továbbra is hallottunk felőlük.

2010 elején a feleségemmel együtt végre ismét találkoztunk Rogerrel, aki ekkor már a 90 felé közeledett. Az idős kortól és a rossz egészségi állapottól terhelten támaszkodott a járókeretére. Amint a hosszú évek után ismét szemtől szembe álltunk, kölcsönös, leírhatatlan örömet éreztünk. Folytak a könnyeink, amikor megöleltük egymást. Mélységes hálát éreztünk egymásért és az evangélium csodálatos ajándékáért. Egyesültünk a hitben, Isten országának polgáraiként.

Abban a csodás pillanatban egy szentírás jutott eszembe: „Emlékezzetek, a lelkek értéke nagy Isten szemében; [...]”

És ha úgy léssen, hogy minden napotokon munkálkodtok, bűnbánatot kiáltva e népek, és csupán egy lelket hoztok énhozzám, mily nagy lesz a ti örömeitek övele Atyám királyságában!” (T&Sz 18:10, 15).

Isten a legnagyobb áldásainak némelyikét azoknak ígéri, akik lelkeket hoznak az Ő királyságába. A Szabadító ezt tudatta velünk: „Nem ti választottatok engem, hanem én választottalak titeket, és én rendelvelek titeket, hogy ti elmenjeteek és gyümölcsöt teremjeteek, és a ti gyümölcsötök megmaradjon; hogy akármit kértek az Atyától az én nevemben, megadja néktek” (János 15:16).

Roger még abban az évben elhunyt. Határozottan éreztem, hogy olyan férfi volt, aki békességben volt Istennel. Mélységesen megérintette az életünket azáltal, hogy megosztotta velünk az evangéliumot. A másoknak szentelt szolgálatának példája – ahogyan az egyház fiatal és idős misszionáriusokból álló nagyszerű hadának példája is – az Isten iránti tisztelet egyik módjáról tanúskodik.

Szövetséges kapcsolatunk Istennel

Hála a Jézus Krisztus visszaállított egyházában fennálló tagságunknak, a szövetségek révén mindannyiunknak kötelező érvényű személyes kapcsolata van Mennyei Atyánkkal. Minden egyes szövetséget egy szertartás erősít meg, mely által önszántunkból elfogadjuk azt a szövetséget, és elkötelezzük magunkat annak betartására. Jézus Krisztus az engesztelése által képessé tesz bennünket arra, hogy minden egyes szövetséghez tartozó köteleességünknek eleget tegyünk, miközben gyakoroljuk az Őbelé vetett hitet.

Tiszteljük Mennyei Atyánkat, amikor elmélyítjük Vele kapcsolatunkat az összes szabadító szövetség és szertartás

megkötésével és betartásával. Azokat, akik betartják szövetségeiket, megáldja az Ő Lelkével, hogy az vezesse és erősítse őket. Íme azok a legfontosabb szövetséges kapcsolatok, melyeket Mennyei Atyánkkal létrehozhatunk.

A keresztelési szövetség

A keresztelés teremti meg köztünk és Isten között az első szövetséges viszonyt. Azok érdemlik ki e szertartást, akik „megalázkodnak Isten előtt, és meg kívánnak keresztkelteni, és megtört szívvel és töredelmes lélekkel állnak elő, és tanúbizonyságot tesznek az egyház előtt arról, hogy minden bűnüket valóban megbánták, ...és cselekedeteikkel valóban kinyilvánítják, hogy részesültek Krisztus Lelkéből, bűneik bocsánatára” (T&Sz 20:37).

Amikor tetteinkkel is megmutatjuk, hogy „hajlandóak [vagyunk] magu[n]kra venni Jézus Krisztus nevét, elhatározva azt, hogy mindvégig szolgáljuk őt” (T&Sz 20:37), továbbá hajlandóak vagyunk „egymás terheit viselni, hogy azok könnyűek lehessenek; ...és gyászolni azokkal, akik gyászolnak; ...és megvigasztalni azokat, akik vigasztalásra szorulnak, és Isten tanújaként állni mindig és mindenben, és minden helyen, ahol csak vagyunk, méghozzá egészen halálunkig” (Móziás 18:8–9), azzal betartjuk a szövetséget.

Cserébe Isten megtisztel bennünket a Szentlélek ajándékával, amely által elnyerjük a Szentlélek állandó társaságát, aki vezet és útmutatást ad nekünk mindenben, az örök életre vezetve bennünket (lásd Móziás 18:9–10).

A keresztelőm után hatalmas örömet éreztem, és azt, hogy eltöltött a Lélek. Ezt azóta is tapasztalom, amikor különösen közel vagyok Istenhez.

A papság esküje és szövetsége

Azok a férfiak, akik megtartják a keresztelési szövetséget, alkalmassá válnak arra, hogy belépjenek a papság esküjébe és szövetségébe, mely a kézrátétel szertartása által nyerhető el. A papság szövetsége az Isten gyermekeinek szabadítására irányuló szolgálat szövetsége. Istent tiszteljük, amikor felmagasztaljuk az elhívásainkat (lásd T&Sz 84:33) és teljes szívünkkel, lelkünkkel, elménkkel és erőnkkel szolgáljuk Őt (lásd T&Sz 4:2), hittel, reménnyel, jószívúséggel és szeretettel – egyedül Isten dicsőségére tekintő szemmel (lásd T&Sz 4:5).

Az Úr egyik áldása, mely a hithű papságviselőkre száll, az, hogy „megszenteli [őket] a Lélek testük megújulására” (T&Sz 84:33). Örököseivé válnak Mózes és Ábrahám áldásainak (lásd T&Sz 84:34). Az utolsó napi próféták és apostolok jó példák olyanokra, akik felmagasztalják papságukat. Életük tanúskodik arról, hogy az Úr tiszteli őket.

Templomi szertartások és szövetségek

Azok a férfiak, akik érdemesen viselik a magasabb rendű papságot, valamint az érdemes nők, szent szertartásokban részesülhetnek és szent szövetségeket köthetnek a templomban. A templomi szertartások és szövetségek által megtanuljuk megérteni ennek az életnek a rendeltetését, és hogy hogyan válhatunk felkészültté az örök életre. Részesülünk az örökkévaló házasság és a családjunk összepecsételésének szertartásában és szövetségében. Elkötelezzük magunkat, hogy életünket Istennek, valamint annak a munkának szenteljük, mely által az Ő gyermekei megszabadulhatnak. E szövetségek hithű betartása feljogosít bennünket arra, hogy lelki útmutatást és hatalmat kapjunk a halandóság megpróbáltatásainak legyőzéséhez, és felmagasztosulást nyerjünk, ami a legnagyobb ajándék, melyet Isten a gyermekeinek adhat (lásd T&Sz 14:7). A felmagasztosulás, vagyis az örök élet annyit tesz, hogy családként olyan életet élvezhetünk, amilyet Mennyei Atyánk él.

Az úrvacsora

Az egyháztagok számára alapvető fontosságú, hogy minden sabbatnapon érdemesen vegyenek az úrvacsorából. E szertartás által erősítjük meg folytonos hajlandóságunkat arra, hogy magunkra vegyük Jézus Krisztus nevét és megújítsuk azon elköteleződésünket, hogy betartjuk minden megkötött szövetségünket. Jézus Krisztus engesztelésének hatalmát hívjuk segítségül ahhoz, hogy segítsen mindvégig kitartanunk igazlelkűségben. Amikor így teszünk, kiérdemeljük mindazon szövetségekkel járó áldásokat, amiket megkötöttünk.

Igazlelkű vágyak

A szövetségek megszegése sérti Istent, és hatálytalanítja a megígért áldásokat (lásd T&Sz 82:10).

Jézus Krisztus az engesztelése által képesé tesz bennünket arra, hogy minden egyes szövetséghez tartozó kötelességünknek eleget tegyünk, miközben gyakoroljuk az Őbelé vetett hitet.

megtisztelte Józsefet, és segített neki legyőzni a gonosz minden ellene irányuló tervét. Felemelkedett, és Egyiptom második leg hatalmasabb emberévé vált, valamint eszközzé Isten kezében Izráel családjának megőrzéséhez (lásd 1 Mózes 45:7–8).

Amikor erőt vesz rajtunk a kísértés, azon vágyunk, hogy visszaállítsuk Mennyei Atyánkkal való kapcsolatunkat, őszinte bűnbánatra vezet bennünket. A Szabadító Jézus Krisztus engesztelése ezt követően segít újra érdemessé válnunk.

A próféták követése

Amikor Krisztus megalapította az egyházát, apostolokat, prófétákat, evangélistákat, pásztorokat és tanítókat választott „a Krisztus testének építésére:

Míg eljutunk mindnyájan az Isten Fiában való hitnek és az Ő megismerésének egységére, érett férfiúságra, a Krisztus teljességével ékeskedő kornak mértékére” (Efézusbeliek 4:12–13).

Az 1 Sámuel 2:12–17, 22–34-ben arról olvashatunk, hogy milyen gonoszságokat cselekedtek Éli, a pap fiai. Kihasználták apjuk beosztását, hogy így szegjék meg a papság szövetségét. Kéjsóvár vágyaik kielégítésére törekedtek, amikor erkölcstelen viselkedésre adták magukat a hódolatra érkező nőkkel, illetve tisztátalanul elvették maguknak Izráel népének áldozati húsát. Az Úr szigorú ítéletet mondott Éli fiai fölött, de Éli fölött is, amiért elmulasztotta visszafogni őket.

Az efféle érzéki vágyak legyőzhetők, ha elhatározzuk, hogy betartjuk Istennel kötött szövetségeinket, ahogy ezt az egyiptomi József is példázta, amikor megkísértette őt egy kéjsóvár hitetlen (lásd 1 Mózes 39:9, 12). Isten

Élő prófétáink és apostolaink azt tanítják, hogy „boldogság leginkább akkor érhető el a családi életben, ha az az Úr Jézus Krisztus tanításaira épül. A sikeres házasságok és családok a hit, az ima, a bűnbánat, a megbocsátás, a tisztelet, a szeretet, az együttérzés, a munka és a tartalmas szabadidős tevékenységek tantételeire épülnek” (A család: Kiáltvány a világhoz. *Liahóna*, 2010. nov. 129.).

Othonaink és családjaink biztosítják számunkra azt az alapot, melyre erős kapcsolatokat építhetünk ki Istennel a szövetségeink által. Élő prófétáink inspirált tanításainak követése segít, hogy erős családjaink legyenek, erőt ad a szövetségeink betartásához, és biztosítja számunkra hitünk legnagyobb áldásait. ■

KÖSZÖNÖM, HOGY MEGISMERTETTED VELEM AZ EVANGÉLIUMOT!

Az 1980-as évek elején a családom Nyugat-Németországban élt, és a Kaiserslautern Németország Katonai Cövek tagjai voltunk. Akkoriban a helyi vezetőink nagy hangsúlyt fektettek a misszionáriusi munkára. Azt mondták nekünk, hogy az Úr a barátaink közé helyezte el kiválasztott lélekgyermekait, akik kutatnak Jézus Krisztus evangéliuma után.

A feleségemmel, Jennyvel hittünk abban, hogy ez igaz. Vezetőink arra buzdítottak, hogy nevezzük meg azokat a nem egyháztág barátainkat, akikről úgy gondoljuk, hogy érdekelheti őket az evangélium. Körülbelül 10 ember nevét kellett felírnunk, majd böjtölnünk és imádkoznunk kellett a barátaink listája kapcsán, hogy eldöntsük, kit keressünk meg elsőként. Úgy döntöttünk, hogy két férfival vesszük fel a kapcsolatot, akik a munkatársaim voltak az irodában. Először egy fiatal egyedülálló férfival beszéltem, akit Chrisnek hívtak, de kevés érdeklődést tanúsított

akkoriban. Következőként úgy döntöttünk, hogy Bruce Hambyt keressük fel, egy jóra való, kedves férfit, akinek kisgyermekes családja volt.

Jó pár nap eltelt azonban, és úgy éreztem, túl ideges vagyok ahhoz, hogy szóba hozzam neki az evangéliumot. Végül aztán egy nap Jenny felhívott az irodámban, és azt kérdezte: „Beszéltél már Bruce-szal?” Azt feleltem: „Nem, de hamarosan fogok.” Ekkor megkérdezte, hogy Bruce bent van-e az irodában aznap, mire igennel válaszoltam. Akkor annyit mondott: „Scott, tedd le a telefont. Tartom, amíg beszélsz vele!”

Letettem a telefont, és idegesen odamentem Bruce-hoz, majd megkérdeztem: „Bruce, tudtad, hogy Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza tagja vagyok?” Azt mondta, igen, mire én megkérdeztem: „Szeretnél többet megtudni az egyházról?” Azt válaszolta: „Igen.”

A következő néhány hét során Bruce és felesége, Ella, valamint leányuk, Tanya többször is átjött hozzánk vacsorára, és találkoztak a misszionáriusokkal. Meghallgatták a leckéket, eljöttek velünk az egyházi gyűlésekre, elfogadták az evangéliumot, és megkeresztelkedtek. Dicsőségesen csodás és boldog nap volt! Bruce hálás volt, hogy megismertettük a családjával az evangéliumot. Még Chris, a fiatalember az irodából is eljött a keresztre, és nagyon tetszett neki. Később Bruce és Ella újra beszéltek Chrisszel az evangéliumról. Az ő segítségével tanították a misszionáriusok Christ, aki szintén csatlakozott az egyházhoz. ■

Scott Edgar, Amerikai Egyesült Államok, Utah

„Scott, tedd le a telefont”
- mondta a feleségem.
- Tartom, amíg beszélsz
Bruce-szal az
evangéliumról.”

Meglepetésemre egy kevésbé tevékeny nőtestvérbe botlottam a folyosón, akinek vigaszra és segítségre volt szüksége.

KEVÉSNEK ÉREZTEM MAGAM

Elfoglalt fiatal édesanya voltam, amikor elhívtak segítőegyleti elnöknek. Az egyházban nőtem fel, és a tanítások szerint éltem, de tudtam, hogy nem vagyok tökéletes, és aggódtam, hogy vajon képes leszek-e segíteni a küszködő nőtestvéreket az egyházközségemben.

Az egyik vasárnap különösen csüggedtnak éreztem magam az egyházban. Egész nap folyton megállított valaki, akinek rám volt szüksége. Néhányuknak jóléti segítség kellett, míg másokat csak meg kellett hallgatnom. Aztán a Lélektől az a készítetés érkezett, hogy ne menjek be az úrvacsorai gyűlésre, amikor elkezdődött, így meglepetésemre egy kevésbé tevékeny nőtestvérbe botlottam a folyosón, akinek vigaszra és segítségre volt szüksége, mely nem tudott várni a gyűlés végéig.

Mire véget értek a programok, teljesen kimerültem. Egész úton hazafelé sírtam az autóban. A fejemben ugyanaz a mondat zakatolt: „Beszélj a püspökkel!” Úgy éreztem, a püspök talán tudna valami bölcseset mondani arról, hogyan érezhetném kevésbé

leterheltnék magamat az elhívásomban, de nem akartam zavarni őt a hosszú nap után az egyházban. Úgy döntöttem, majd később hívom fel, ám ekkor megszörrent a telefon. A püspök volt az. Késztetést érzett, hogy felhívjon.

Elmondtam neki, milyen kimerítő volt, hogy oly sok mindent kellett egyszerre megoldanom, és milyen szomorú voltam, hogy nem segíthettem több nőtestvérnek. Türelmesen meghallgattott, aztán áttekintettünk néhány jóléti kérdést is, amely a nap folyamán felmerült, és már jobban is éreztem magam.

A beszélgetés végén azt mondtam: „Azt hittem, mondasz majd valami bölcsességet arról, hogyan érezhetném kevésbé leterheltnék magamat.” Elmondta, hogy bárcsak tudna ilyesmit mondani, de sajnos nem megy.

Jóllehet a kérdéseim nem kerültek megválaszolásra, mégis boldognak éreztem magam, amikor letettem a telefont. Úgy éreztem, hogy az Úr választ adott az útmutatás és a támogatás iránti igényemre.

A következő hetek során a bizonytalanság érzései visszatértek, így azért

imádkoztam, hogy megértsem, mit kell tennem, hogy jobb segítőegyleti elnök lehessen. Egyik nap aztán, miközben az általános konferenciát hallgattam, néhány szó megragadta a figyelmemet, a Lélek pedig erőteljesen szólt a szívemhez. Megértettem, hogy azért éreztem olyan kevésnek magamat, mert egymagamban *kevés is voltam*.

Saját példáján keresztül a püspök megmutatta nekem, milyen fontos hallgatni a Szentlélekre. A Lélek a kulcs az egyházi elhívásainkhoz, nem pedig a saját tehetségeink vagy készségeink. Hosszú idő óta először éreztem ismét békességet és bizonyosságot.

Még mindig kevés tapasztalatom van, és éppen olyan elfoglalt vagyok a családommal, mint korábban, viszont már nem gondolom azt, hogy tökéletesen kellene végeznem az elhívásomat. Mennyei Atyám biztosíthatja számomra mindazt, amire csak szükségem van az Ő akaratának teljesítéséhez, és képes felmagasztalni az erőfeszítéseinket, ha mi betartjuk a parancsolatait. ■

Név a szerkesztőségben, Svédország, Stockholm

RÁTALÁLNI A NAGYIRA

Nagyon bánom, hogy sohasem ültem le a nagymamámmal beszélgetni az életéről, és nem jegyeztem fel az emlékeit a leszármazottainknak. Halála után édesapám és a nagybátyáim elmondták, milyen kevésre tartotta magát, sőt időnként azt is kérdezte: „Miért lenne bárki is kíváncsi rám?”

Amikor a családom pénzügyi nehézségek következtében a nagy öreg házába költözött, boldog emlékek áradata tört rám, sajnálkozással vegyítve. Néhány nappal a beköltözésünk után az egyik este átnéztem jó néhányat nagymamám régi fényképalbumaiból és emléktárgyait tartalmazó dobozaiból, melyek régi leveleket rejtettek nagybátyámtól, régi templomi ajánlásokat, sőt még a nagyapám temetési programja is ott volt. Miután átnéztem ezeket, azon kezdtem töprengeni, vajon van-e még.

Készítetést éreztem, hogy felnézzek a padlásra, ahol azonnal egy zsákra bukkantam, melyben egy régi, kék mappa hevert, nyilvánvalóan kidobásra ítélve. Ebben a mappában rátaláltam egy élettörténetre, amelyet nagymamám 30 évvel ezelőtt kezdett írni. Később – legnagyobb meglepetésemre – kiderült, hogy a családból senki sem tudott a mappa létezéséről. Édesapámnak és a nagybátyáimnak igazuk volt: a nagy olyan kevésre tartotta magát, hogy senkinek sem szólt arról, hogy elkezdte megírni az élettörténetét.

Aznap éjjel végigolvastam minden egyes szót azon a nyolc oldalon, és eközben rengeteg mindent megtudtam a nagymamámról – milyen volt az élete a középiskolában, hogyan találkozott a nagyapámmal, és milyen nehéz

volt számára bezárni a mozit, amelyet nagyapámmal közösen nyitottak meg.

Olvasás közben éreztem, hogy ott van velem, mintha azt mondaná, ne aggódjak többé amiatt, hogy nem jutottam el a szóbeli történetének feljegyzéséhez, ahogyan terveztem. Nagymamám saját kézzel írt élettörténetének olvasása felbecsülhetetlen értékkel bírt, és csökkentette a sajnálkozást, amelyet már oly régóta éreztem. Az Úr gyengéd irgalmának bizonyossága is volt ez, valamint tanúság arról, hogy a családtörténet nem csupán azon ősök felkutatásáról szól, akiket nem ismertünk ebben az

életben. Az is fontos része, hogy többet tudjunk meg azokról, akiket oly nagyon szeretünk, és akikkel becses időt töltöttünk együtt itt a földön.

Amikor leülök majd a többi családtaggal, hogy megírjam a történetüket, és azt kérdezik, miért érdekelnének ők bárkit is, akkor majd biztosítom őket afelől, hogy érdemes elmesélni a történeteiket, és hogy a leszármazottaik hálásak lesznek ezért, éppúgy, ahogyan én is hálás vagyok a nagymamámnak, hogy ránk hagyta ezt a felbecsülhetetlen értékű beszámolót. ■

Reuben Wadsworth, Amerikai Egyesült Államok, Utah

ILLUSZTRÁCIÓ: ALLEN GARRIS

TEMLOM A VILÁG MÁSIK VÉGÉN

Tinédzserkorom vége felé csatlakoztam az egyházhoz a családom akarata ellenére. A 20-as éveimben, édesapám halála után kezdtem el dolgozni a családtörténetemen. Röviddel ez után elfoglalt feleség és kisgyermekes anya lettem, így a családtörténeti munka abbamaradt.

Mivel egyetlen családtagom sem volt az egyház tagja, erős vágy élt bennem a családtörténetem felkutatására. Imádtam ezzel foglalkozni, és mindig is szerettem volna, ha több időm nyílik rá.

33 évesen az életem váratlan fordulatot vett, amikor az egészségem

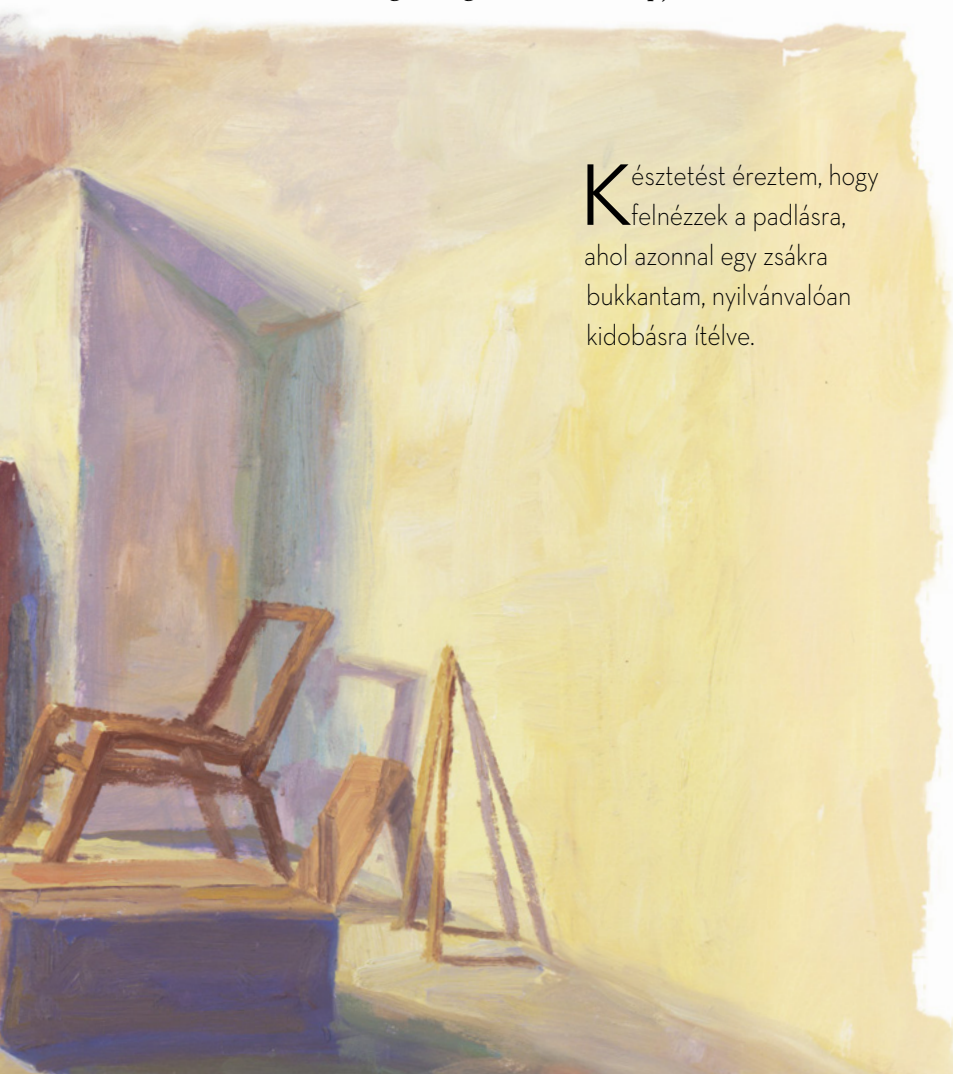
romlani kezdett. Míg egykor képes voltam kirándulni a családommal, most egy kis séta a környéken is nehezemre esett. Lehetetlenné vált szombatonként két óra alatt kitakarítani a házat, és örültem, ha legalább a porszívózással végeztem. Míg korábban rengeteg barátom volt, ez a baráti kör is egyre inkább leépült, mivel nem voltam képes olyan mértékben az életük része lenni már, mint korábban.

Ebben az időszakban kezdtem ismét a családtörténettel foglalkozni. A leányom fogott hozzá az édesapja oldalának felkutatásához,

és egyetlen este elvégezte mindazt a munkát, amely nekem korábban évekbe telt. Jó pár nemzedéket megcsináltam az én vonalamon is, és benyújtottam a neveket a templomi munka elvégzéséhez. Mindig is szerettem volna magam elvégezni a templomi munkát a családtagjaimért, de az egészségem és a templom távolsága ezt nem tette lehetővé.

A nevek benyújtása után sírva fakadtam, mert úgy éreztem, cserbenhagyom a családtagjaimat, hiszen nem leszek velük azon a különleges napon, amikor a szertartásokat elvégzik értük. Egy héttel később, miután bejelentkeztem a FamilySearch.org oldalra, hogy megnézzem, hogyan halad a templomi munka értük, bámulatos dologra bukkantam! Nem csupán a munka lett elvégezve értük, hanem azt a Ghánai Accra templomban szolgáló egyháztagek végezték el! Nagyon meglepett, hogy a világ másik végén élő egyháztagek végzik el a munkát az én kis családomért. Ismét zokogni kezdtem, amikor a ghánai emberek áldozatára gondoltam, akik elmentek a templomba az én családomért. Nagyon hálás vagyok ezeknek az egyháztageknek a Ghánai Accra templom területében, akik megtették, amit én nem tudtam: elmentek a templomba, és megadták a családomnak a templomi szertartások áldásait. ■

Robin Estabrooks, Amerikai Egyesült Államok, Virginia

Késztetést éreztem, hogy felnézek a padlásra, ahol azonnal egy zsákra bukkantam, nyilvánvalóan kidobásra ítélve.

MEGBIRKÓZNI A KORAI HAZATÉRÉSSSEL

Írta: Jenny Rollins

Apa éppen üzleti úton volt, így anya volt az egyetlen, aki várt, amikor lebecsegttem a missziómból hazatérő gépről. Átölelt és sírtunk.

Annai orvosi vizsgálatot végeztünk, amennyit csak lehetett, de képtelenek voltak megtalálni a gondot. Kilenc hónappal korábban levenni a misszionáriusi táblámat életem legnehezebb próbatételének bizonyult. Kudarcként éltem meg, hogy nem sikerült befejeznem a missziómat.

Született misszionárius

A misszionáriusi szolgálat mindig is a terveim között szerepelt. Amikor a bátyám misszióba indult, saját készítésű névtáblát viselve búcsúztam el tőle. Éppen akkor lettem 19 éves, amikor 2012-ben bejelentették a misszionáriusi korhatárok módosítását, és tudtam, hogy a bejelentés válasz volt az imáimra. Táncra perdültem a szobában, még aznap kitöltöttem a papírjaimat, egyeztettem időpontot az orvosokkal, és egy héten belül benyújtottam

A misszióból való korai hazatérés – még ha egészségügyi okok miatt történik is – lesújtó élmény lehet. Nekem az volt. Lehetőséges azonban, hogy ezt előrelépéssé tedd, és ne hagyd, hogy visszalépés legyen.

a jelentkezésemet. Két héttel később a Kaliforniai Anaheim Misszióba kaptam elhívást, és két hónapra rá jelentkeztem a misszionáriusképző központban.

A „zöldik” lázas lelkesedésével léptem a missziós területre, és nem is állt szándékomban lassítani. A tréneremmel szó szerint rohantunk egy-egy tanításra, mert annyira lelkesek voltunk! A teljes idejű misszionáriusi élet teljesen természetes volt számomra. Olykor zavarban voltam és küszködtem, mégis semmi

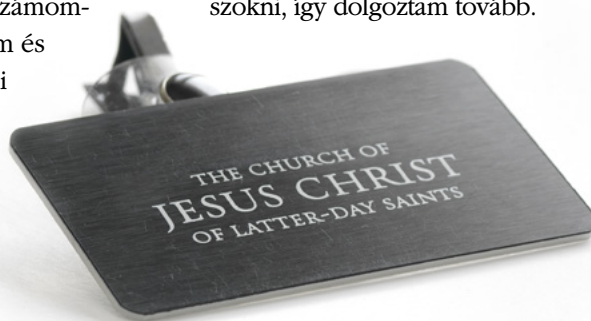
sem volt a misszionáriusi életnél csodálatosabb számomra.

Nyolc hónapja lehettem a missziómban, amikor autóhiány miatt a társammal kerékpárokat kaptunk. Nagyon régen nem bicikliztem már, és nem voltam teljesen bizonyos afelől, hogy miként megy ez szoknyában, de azért nagyon örültem. Néhány héttel később azonban időnként fájni kezdett az oldalam. Nem foglalkoztam vele, csak dolgoztam tovább.

A fájdalom azonban egyre gyakrabban és egyre erősebben tért vissza, míg egyik este a tár-

samnak a sürgősségire kellett vinnie. Rengeteg vizsgálatot végeztek, az orvosok mégsem tudták megállapítani a fájdalom okát.

Az elkövetkező hetek során azért imádkoztam Mennyei Atyához, hogy szüntesse meg a fájdalmat, és számos papsági áldást is kaptam, a helyzet mégis egyre romlott. Minden helyzetben fájt; állandósult a szenvedés. Mégis úgy döntöttem, hogy hozzá tudok szokni, így dolgoztam tovább.

Egyik nap aztán összeestem az utcán, és képtelen voltam megmozdulni. Kórházba vittek, ismét vizsgálatok során estem át – teljesen eredménytelenül. Megpróbáltam pihentetni egy kicsit, így buszmegállóban üldögéltünk a társammal, és a buszra várókat tanítottuk. A fájdalomtól fogcsikorgatva ültem végig a tanításokat. Végül megint túlterheltem magam, és ismét a kórházban kötöttem ki. Rájöttem, hogy végleges károsodást okozhatok, ha a misszióban maradok. Rengeteg imádkozást követően megkaptam a választ, hogy haza kell térnem rendbe tenni az egészségemet.

Előrelépés

A felismerés, hogy végleg otthon ragadtam, nagyon feldúlt, mégis igyekeztem megtartani a hitemet és folytatni a szentírás-tanulmányozást. A családom jól kezelte ezt az egészet, de sokan körülöttem nem tudták, hogyan reagáljanak a helyzetemre. Állandóan kérdezgettek, és egy hajszálnyira voltam az összeomlástól. Egy férfi azonban váratlanul felhívott, és elmondta, hogy nagyon régen a fia is korábban jött haza a missziójáról. Elmondta, hogy ez a megpróbáltatás lerombolhatja a hitemet és a boldogságomat, valamint hogy ez meg is történt már sok korábban visszatért misszionáriussal. „Azt nem szabad elfelejtened – mondta –, hogy amíg a lehető legjobban igyekszel igazlelkű

Amíg a lehető legjobban igyekszel igazlelkű életet élni, az mindig előrelépés lesz.

életet élni, az mindig előrelépés lesz, mindazon dolgoktól függetlenül, melyek felett nincs hatalmad.”

Ez lett a jelmondatom, és sokszor támaszkodtam rá a következő év során. Nyolc hónapon át alig tudtam járni, az emberek azonban még így is elítélték, amikor megtudták, hogy korábban tértem haza. Azt mondták, hogy vannak, akik súlyosabb egészségi állapotban is befejezték a szolgálatukat. Nem értették, én miért nem voltam erre képes, az egészségügyi nehézségek ellenére is. Gyötrelmes volt ezt hallani, amikor annyira szerettem a missziómat, mégis hittem abban, hogy Mennyei Atyámnak célja van a megpróbáltatásommal, és végül előrelépés lesz ez is majd.

Ismét visszaültem az iskolapadba, és randevúzni kezdtem. Láttam, hogy haladok előre, mégis úgy éreztem, hogy mindig is némi keserűséggel

tekintek majd a missziómra. Aztán az egyik barátom emlékeztetett arra, hogy a Szabadító engesztelése képes meggyógyítani minden fájdalmat és keserűséget. Az Ő segítségével boldogságot érezhetek, amikor a missziómra gondolok.

Letérdeltem, és Mennyei Atyámhoz imádkoztam. Beszámoltam neki a fájdalomról, és a gyógyulásra és vigaszra tett erőfeszítéseimről. Arra kértem, hogy vegye el a keserűséget, amelyet éreztem. Az imám után az Úr felnyitotta a szememet, hogy az Ő szemszögéből láthassam a missziómat. A szolgálatom és a korai visszatérésem is része volt az Úr tervének, hogy segítsen azzá válnom, akivé Ő szeretné. Megláttam a csodákat, melyeket a hazatérésem óta tett. Nehéz út volt ez, most mégis békességgel tudok visszatekinteni az idő előtti hazatérésemre, tudva, hogy Isten szívén viseli a sorsomat.

A VISSZATÉRT MISSZIONÁRIUSOKNAK: A KORAI HAZATÉRÉS KEZELÉSÉNEK 6 MÓDJA

A hazatérés nehéz; a megfelelő erőfeszítéssel azonban a korai visszatérést tiszteletre méltó és segítséget jelentő előrelépéssé teheted. Nekem a következők segítettek:

Jöjj Krisztushoz! Mindegy, mi volt az oka a hazatérésednek, Krisztus segíthet a megoldásban. Engesztelése nem csupán bűnbánatra szolgál; vigaszra, megértésre és gyógyulásra is való.

Emlékezz rá, hogy ez lehet előrelépés is! Amíg érdemesen élsz a Lélekre, és a tőled telhető legjobbat teszed, addig a látszólagos botlókövek

a fejlődés felé vezető fellépők lehetnek.

Tartsd meg a szentírástanulmányozási szokásaidat! Isten a Szentlelken keresztül szól hozzánk, amely egyebek mellett a szentírások őszinte tanulmányozása és alkalmazása révén valósul meg. Könnyen lehet, hogy rájössz majd, hogy Isten egész fejezeteket írt pont azért, hogy vigaszt hozzon neked.

Foglald el magad! A szabályozott és elfoglalt misszionárius életmódból való áttérés a kevésbé szigorúan tervezett életbe olykor sok állásidővel jár, ami alkalmat jelent a búslakodásra,

a csüggedésre és a szomorúságra, ez pedig pontosan az, amit Sátán szeretne. Isten azt szeretné, ha „buzgón munkálkod[nál]” a jó ügyekben (lásd T&Sz 58:27), mert ez az, ami segíthet boldognak lenni.

Imádkozz segítségért! Mennyei Atyánk a vigasz és az útmutatás áldásával vár téged – mindössze kérned kell. Bármely megpróbáltatás legyőzéséhez az Úr segítsége szükséges.

Feltételezd a legjobbat az emberekről! Könnyű okot találni arra, hogy megsértődj azok miatt, akik talán tényleg törődnek veled, de nem tudják, hogyan reagáljanak a helyzetedre. Azokra figyelj, akik neked drukkolnak, és légy megbocsátó az ítélkezőkkel szemben.

A SZERETTEKNEK: A KORÁN HAZATÉRŐ MISSZIONÁRIUSOK SEGÍTÉSÉNEK 5 MÓDJA

Amikor hazatértem, azt tapasztaltam, hogy az emberek nem tudták, hogyan kezeljenek. Íme néhány gondolat, amit jó lett volna, ha tudnak:

Ne ítélkezz! Az idő előtt hazatérők a gyógyulás vagy a helyrehozás folyamatában vannak, akár a testükről, akár az elméjükről, a lelkükről vagy a családjukról van is szó. Legyél kedves azokkal, akik próbálkoznak és küszködnek!

Hagyj fel a kérdezősködéssel! Bár tényleg kedves, amikor az emberek törődnek másokkal, a faggató kérdések ártalmasak lehetnek. Még ha jó

szándékaid is vannak, ne vallasd a korán visszatért misszionáriust! Másfajta támogatással mutasd ki a szeretetedet.

Segíts nekik elfoglalttnak maradni! Nehéz a misszió rendjéből és tevékenységéből az otthoni kevésbé szervezett és új döntéseket tartogató környezetbe átállni. Segíts nekik gyümölcöző, szórakoztató és értelmes elfoglaltságot találni!

Hagyd, hogy saját maguk kapják

meg a kinyilatkoztatásaikat!

A misszionárius döntése, hogy visszatér-e vagy sem a missziós területre, csak őrá és Mennyei Atyánkra tartozik. Buzdítsd őket, hogy folyamodjanak mennyei tanácsért, és bízz bennük, hogy megkapják majd a saját válaszukat!

Légy a barátjuk! Nagy valószínűséggel egy idő előtt visszatért misszionárius életében ez az egyik legnehezebb megpróbáltatás. Sokuk számára ez komoly, hitet próbáló küzdelem. Nem jelenti persze, hogy ne lehetnének boldogok vagy ne fejlődnének, de olyan barátokra van szükségük, aki hajlandó feltétel nélkül szeretni őket. ■

A szerző az Amerikai Egyesült Államokban, Utahban él.

Erősnek maradni Franciaországban

Írta: Mindy Anne Selu

Egyházi folyóiratok

A helikopterpilóta-kiképzés nem mindenkinek adatik meg. Amikor azonban a 24 éves Pierre O. úgy döntött, hogy a francia hadsereg kötelékébe lép, éppen ez a lehetőség nyílt meg előtte. Pierre, aki a négyéves kiképzés második évében jár, nagyon igyekszik, hogy hívőhöz méltó életet éljen a környezete ellenére is.

Dél nyugat-Franciaországban, a Bordeaux-tól másfél órányira lévő Laktanyában Pierre távol van a barátaitól, a családjától és rennes-i otthonától. A legközelebbi gyülekezeti ház egy órányira található, ami azzal jár, hogy a hét során nem sok kapcsolata van az egyháztaggal. „Nem könnyű az egyház tagjának lenni a seregben – mondja Pierre –, mert rengeteg a kísértés, és tényleg két teljesen ellentétes világról van szó. A hadseregben sokszor nem az alapján ítélik meg, amit teszel, hanem hogy ki vagy.” Pierre szeretné, ha a körülötte lévő látnák, hogy nem iszik alkoholt, nem dohányzik, nem néz pornográfát és nem bulizik – mindezek

hétköznapi tevékenységek a hadseregben –, azért, mert ő az egyház tagja. Bár nehezen sikerül kivívnia a körülötte élők tiszteletét, az ima és a szentírás-tanulmányozás segít erősen tartani a bizonyosságát. „Igyekszem úgy lefeküdni, hogy előtte mindig olvasom a szentírásaimat – mondja –, és igyekszem imádkozni is, amikor csak tehetem.

A szentírások olvasása és az imádkozás mindig is sokat segített a tanulásban, mert tudtam, hogy Isten létezik, és ott van, bár az evangélium más részeit nem nagyon értettem – mondja Pierre. – Egyszerűen tudtam, hogy Isten ott van, és ez sokat segített abban, hogy a helyes úton maradjak.”

A szentírás-tanulmányozás ezen alapja tartotta meg Pierre-t az iskolai éve során és most a katonai kiképzése alatt is. A hadseregbe kerülése előtt Pierre a Kanada Québec tartományában található Montrealban szolgált misszionáriusként, ahol a bizonyossága és az evangéliummal kapcsolatos ismeretei megszilárdultak.

Egyháztaggént a francia hadseregben Pierre az imára és a szentírás-tanulmányozásra hagyatkozik, hogy hitének példája legyen.

„A szentírások jelentik az egyik leginkább kézzelfogható módot arra, ahogyan Mennyei Atyánk válaszol nekünk” – mondja.

A napi imán és szentírás-tanulmányozáson keresztül Pierre képes nemcsak sugalmazást kapni, hanem példát is állítani a katonai egysége többi tagja elé. Bár neki és osztálytársainak a nemzeti büszkeségen kívül kevés közös pontjuk van, Pierre mégis tudja, hogy ha követi a szentírások tanításait, akkor pont a hite miatt, nem pedig annak ellenére vívhatja majd ki a tiszteletüket. ■

PIERRE-RŐL BŐVEBBEN

Milyen ételeket szeretsz?

Szeretem a Breton galette-et (egy palacsintaszerű nyugat-francia étel). Kedvelem még a kenyérféléket, a sajtot, a kolbászt és a pástétomot is.

Mit csinálsz a szabadidődben?

Szeretek a barátaimmal időt tölteni. Néha beülünk egy étterembe enni valamit és beszélgetni. Szeretek vásárolni vagy moziba menni a feleségemmel. Szeretek olvasni és sportolni is. Különbösen a futást és az úszást kedvelem.

Hogyan zajlik a randevúzás Franciaországban?

Bonyolult barátként randevúzni egy lánnyal, hacsak ő nem ismeri az amerikai randevúzási szokásokat: ahol azért randevúznak, hogy megismerjék egymást, és összebarátkozzanak. Az egyházi vezetők igyekeznek sok programot szervezni a fiataloknak, mert ez lehetőséget ad az egymással való találkozásra és a nagyméretű csoportos randevúzásra – így találkoztunk mi is a feleségemmel.

AZ EGYHÁZ FRANCIAORSZÁGBAN

37 812 utolsó napi szent
107 egyházközség és gyülekezet
67 családtörténeti központ
2 misszió
1 templom (építés alatt)

FRANCIAORSZÁG A SZÁMOK TÜKRÉBEN

66 millió lakos (2015-ös becslés)
40 000 châteaux (középkori kastélyok, kúriák)
80 millió turista látogat Franciaországba évente – ezzel a leglátogatottabb ország a világon

Írta: Ronald A.
Rasband elder
a Tizenkét Apostol
Kvórumából

HOGYAN TEHETEK SZERT A TEPLOMI ÁLDÁSAIMRA?

A templomok az Úr házai, ahol olyan szent szertartások révén kerülnek megerősítésre a Szabadító tanításai, mint amilyen a keresztesítés a halottakért, és a házasság is, mely az egész örökkévalóságra összeköti a családokat.

Javasolom nektek, hogy életetekben alakítsátok ki a templomi hódolat szokását – egyénként és családokként egyaránt –, miközben megvizsgáljátok, mi is áll figyelmetek középpontjában, és helyére tesztitek életetek szilárd alapköveit. Tudom, hogy sokan ezt tesztitek, és ezért nagyon hálásak is vagyunk nektek.

Az Első Elnökség felhívást intézett az egyház minden tagjához, amely bizonyosan rátok és rám is vonatkozik: „Az egyháztagokat arra buzdítjuk, hogy ha idejük és körülményeik engedik, néhány szabadidős programjukat váltsák fel templomi szolgálatra.”

Fontoljuk meg az ígért áldásokat is, melyeket a próféták, látnokok és kinyilatkoztatók ígértek, amennyiben hithűen eljárunk

a templomba. Thomas S. Monson elnöktől érkezett a következő ígért: „**Gyertek a templomba,** és helyezzétek terheiteket az Úr elé, majd **teljetek el új lélekkel és a jövőbe vetett bizalommal!** Bízatok az Úrban, és ha így tesztitek, akkor Ő a karjába vesz, elringat, és lépcsőről lépésre végigvezet benneteket a Isten celestialis királyságába tartó ösvényen.”¹

A templomi hódolat másik vigasztadó áldása a napjainkban tomboló vihar előli oltalom és békeség bizonyossága. A Mennyei Atyánk által népe összegyűjtésére megalapított helyek egyik legbiztonságosabbika az Úr temploma.

Minden templom külső homlokzatán a következő kijelentés olvasható: „Szentség az Úrnak / Az Úr háza”. Tanúságomat teszem, hogy az Úr minden temploma menedék itt a földön. Mindannyiótokat arra kérek, hogy lehetőségetekhez mérten **gyakrabban menjetek a templomba,** és **formáljátok jogot mindazon áldásokra és védelemre,** melyeket Isten prófétái megígértek nektek! ■

HOGYAN ALKALMAZTAD EZT?

Ami az elmémbe megszilárdította azt, hogy a templom az Úr háza, az az a békeség, amelyet minden alkalommal érzek, amikor a templomba megyek. Mivel a családom a hadseregben szolgál, számos templomot meglátogattam már szerte a világon, az érzés pedig mindenben ugyanaz: békeség, vigasz és a Lélek. A templom békesége segített jobban megértenem a szerepemet ebben az életben, és azt, hogyan tehetném jobbá magam. Erősítette azon képességeimet is, hogy megbirkózzak a mindennapos stresszhelyzetekkel.

Genesee B., Amerikai Egyesült Államok, Utah

A Brigham Young Egyetem 2009. február 10-i áhítatán elhangzott beszédből. A teljes angol nyelvű szöveg megtalálható a speeches.byu.edu oldalon.

JEGYZET

1. Thomas S. Monson, quoted in Dell Van Orden, “San Diego Temple: 45th House of the Lord Dedicated in ‘Season for Temple Building,’” *Church News*, May 8, 1993, 12.

TÉRJÜNK A LÉNYEGRE!

Miért ad nekünk Isten szerelmi vágyat olyan korán, ahhoz képest, hogy mikor érkezik el az életünkben a házasságkötés helyénvaló ideje?

Az egymás iránti vonzalom természetesen önmagában nem rossz, és végső soron isteni célt szolgál a házasságban. Miért lángolnak fel azonban ezek az érzelmek oly sok évvel azt megelőzően, hogy helyénvaló módon kifejezésre juttathatnánk azokat?

Nos, ez az élet az engedelmesség próbája, az erkölcsi tisztaság törvénye pedig az egyik legfontosabb törvény, amelyet be kell tartanunk. A próbatétel nehezedik a serdülőkort követően, amikor a hormonok (és az engedelkeny kultúra) arra sürgetnek bennünket, hogy „gyerünk, gyerünk, gyerünk”, Krisztus világossága és a Szentlélek azonban (ahogyan a szentírások, a próféták, a szülők és a vezetők is) azt mondják: „várj, várj, várj”. Amikor megszívleljük ez utóbbi üzenetet, akkor bizonyítjuk érdemességünket, és megmutatjuk érettségünket, valamint erkölcsi fegyelmezettiségünket, amely „az önrendelkezés következetes használata, hogy a jót válasszuk azért, mert az a helyes, még akkor is, ha ez olykor nehéz” (D. Todd Christofferson: *Erkölcsi fegyelem. Liahóna*, 2009. nov. 105–106.).

Ahogy oly sok más próbatétel esetében, ez is lehetővé teszi számunkra, hogy bizonyítsuk érdemességünket az eljövendő nagyszerűbb áldásokra – köztük az időre és az egész örökkévalóságra szóló templomi pecsételésre. ■

Miért nem történnek napjainkban olyan csodák, mint Krisztus idejében?

ASzabadító csodatételei „isteni tettek” voltak, és „az isteni tanítás részei” (Bible Dictionary, “Miracles”). A gyógyítás és egyéb csodák ma is jelen vannak az egyházban, bár nem mindig olyan drámaiak, és nem mindig számolnak be róluk nyilvánosan, mivel azok, akikkel történnek, szentnek tartják ezeket. Kereshetsz csodákat a saját életedben vagy a családtagjaid és az őseid életében is. Bár szeretnénk csodákat látni, emlékeznünk kell arra, hogy Mennyei Atyánk az Ő saját idejében és a saját módján válaszol.

A csodák részét képezik Jézus Krisztus evangéliumának. Annak a jelei, hogy van hit a földön (lásd Ether 12:12). A csodák a Lélek ajándékai (lásd T&S 46:21). ■

Kortársnyomás

& pisto

Végre eljutottam egy buliba a barátaimmal, de mindenki italozott.

A JÓ BARÁTOK SZÁMÍTANAK

„Olyanokkal barátkozzatok, akik hozzátok hasonlóan olyan dolgokat terveznek, amelyek a leginkább számítanak – vagyis örökkévalóak.”

vö. Thomas S. Monson: Döntéseink sorsdöntőek. (EOSZ esti beszélgetés fiatal felnőtteknek, 2005. nov. 4.), speeches.byu.edu.

Írta: Kiara Blanco

A mikor 12 éves voltam, néhány lány az új iskolámból elhívott egy születésnap buliba. Ez volt az első buli, ahová ezek az iskolai barátaim meghívtak. Amikor megkérdeztem a szüleimet, hogy elmehetek-e, ők nemet mondtak, mert túl későn kezdődött a program.

Nemsokára egy másik meghívást is kaptam. Megint megkérdeztem a szüleimet, ők pedig ismét nemet mondtak, mire én nagyon mérges lettem! Én nem szórakozhatok?

Aztán az egyik legközelebbi barátom szervezett bulit, és az elsők között hívott meg. Korábban is kezdődött, mint a többi buli, zártkörű volt, és a közelünkben rendezték. Engedélyt kértem a szüleimtől, és elengedtek! Annyira izgatott voltam!

Elérkezett a nagy nap. Amikor a szüleim kitétek a kocsiból, azt mondták, hogy este 10-re értem jönnek. Amint odaértem, megtaláltam a barátnőimet, de húsz perc múlva még mindig nem találtam a születésnapost.

Néhány perccel később egy fiatalember jött oda hozzánk, és azt kérdezte: „Hoztatok pénzt a *pistora*?” Kezével jelezte, hogy a „pisto” sört jelent. A barátnőim engedtek a pénzkérésnek. Nálam nem volt

semmi pénz, így úgy döntöttem, más lányokhoz csatlakozom, amíg ők üzletelnek.

Végre megérkezett a születésnapos is – egy órával később. Gratuláltam neki, és miközben beszélgettünk, egy nagy teherautó állt meg a ház előtt. Öt férfi szállt ki, és két rekesz sört raktak le. Mindenki odasereglett, és elkezdtek kiosztani a sört. A barátnőim is eltűntek, így egyedül figyeltem, ahogyan a fiatalok a sörét versengenek.

Amikor a barátnőim visszatértek, engem is megkínáltak. „Nem, kösz” – mondtam, de ők egyre csak erősködtek. Megint nemet mondtam. A szívem szaporábban kezdett verni, és furcsa érzésem támadt, mintha egy feszültséggel teli filmjelenetben én lettem volna a főszereplő, és a semmi közepén csapdába estem volna. Aztán meghallottam az autódudát – a szüleim voltak! Egyetlen sziasztokkal elköszöntem, és kiszaladtam a kocsihoz.

Beugrottam, levegő után kapkodva. Azon gondolkodtam, milyen nyomasztónak éreztem a környezetet, amelyben voltam. Anyukám megkérdezte, minden rendben van-e. „Igen – válaszoltam –, de azért valami meglepett.”

„Mi volt az?” – kérdezte apukám.

„Minden barátom ivott, én pedig ott álltam, földbe gyökerezve, és vártam, hogy valami jó történjen. Annyira szerettem volna, hogy gyertek már értem, most pedig itt vagyok.” Ránéztem az órára az autóban, és még nem is volt 10 óra.

Anyukám azt mondta: „Ilyenek a bulik a világban. Ezért nem engedtünk el az előzőekre.”

Aznap este, amikor imádkoztam, megköszöntem Mennyei Atyámnak, hogy a szüleim korábban érkeztek.

Az egyház tagjaiként a világban élünk, de nem vagyunk olyanok, mint a világ. Megértettem, hogy ha folytattam volna a bulizást, akkor előfordulhatott volna, hogy megszegem a Bölcsesség szavát, sőt még az erkölcsi tisztaság törvényét is. Sok ismerősöm esett ebbe a csapdába, a legtöbben nem egyháztagok, de még az egyház tagjai is eljuthatnak arra a pontra, hogy elbuknak, ha nem maradnak szilárdak.

Örülök a döntésemnek, hogy én nem ittam. Azt hittem, kicsúfolnak majd utána, a barátaim azonban inkább még jobban elkezdtek tisztelni, mert ismerik a normáimat. Ezután már nem félek nemet mondani arra, amiről tudom, hogy árthat nekem. ■

A szerző a mexikói Saltillóban él.

A
TUDOMÁNY
ÉS AZ
IGAZSÁG-
KERESÉSÜNK

Nincs ok aggodalomra, ha úgy tűnik, hogy az evangéliumról való ismereteid ellentétben állnak azzal, amit a tudomány révén megtudsz.

Írta: Alicia K. Stanton

El tudod képzelni, hogy amikor a pattanásaidkal bőrgyógyászhoz fordulsz, ő azt mondja, hogy a kezelés némi vér lecsapolása lesz? Ez ma már irreálisnak tűnik, néhány évszázada viszont egyáltalán nem volt olyan szokatlan. Akkoriban jelentős mennyiségű vér csapolását tartották szinte minden egészségügyi probléma normális kezelésének, az emésztési gondoktól az elmebajon át egészen a pattanásokig. Senki sem kérdőjelezte meg ezt. Miért is kellett volna? Végére is a véreztetést évezredek óta számtalan különböző kultúrában használták.

Egészen addig, amíg az orvosok tudományos szemszögből nem kezdtek közelíteni a gyógyításhoz, senki sem kérdőjelezte meg ezt a gyakorlatot. Amikor végül alaposabban megvizsgálták a véreztetést, az orvosok nem alkalmazták már minden egészségügyi problémára, csak néhány konkrét esetben.¹

Ebből a történelmi példából láthatjuk, hogy csak azért, mert egy elképzelés széles körben elfogadott, vagy már régóta alkalmazzák, még nem szükségszerűen lesz igaz is. Az is látható, hogy a tudomány kiváló eszköz lehet a valódi igazság felfedezésére.

Az utolsó napi szentek számára ez komoly dolog. Az igazság ismerete nem csupán jobb alapot nyújt számunkra a gyakorlati döntésekhez („Nem, nem szeretném, ha véreztetnének ma, köszönöm!”), hanem kiegészíti az evangéliumról való ismereteinket is. Ahogy azt Brigham Young elnök (1801–1877) tanította: „Nincs olyan igazság, amely ne tartozna az evangéliumhoz. [...] Ha igazságot találtok a mennyben [vagy] a földön..., az a tanaink közé tartozik.”²

A miért vagy a hogyan

Természetesen, amikor arról beszélünk, hogyan járul hozzá a tudomány az ismert igazságokhoz, biztosnak kell lennünk abban, hogy értjük, milyen igazságokra képes fényt deríteni a tudomány – és milyenekre nem. Az egyik módja annak, ahogyan ezt vizsgálhatjuk az, ha feltesszük a kérdést: Milyen kérdésekre képes és nem képes a tudomány választ adni?

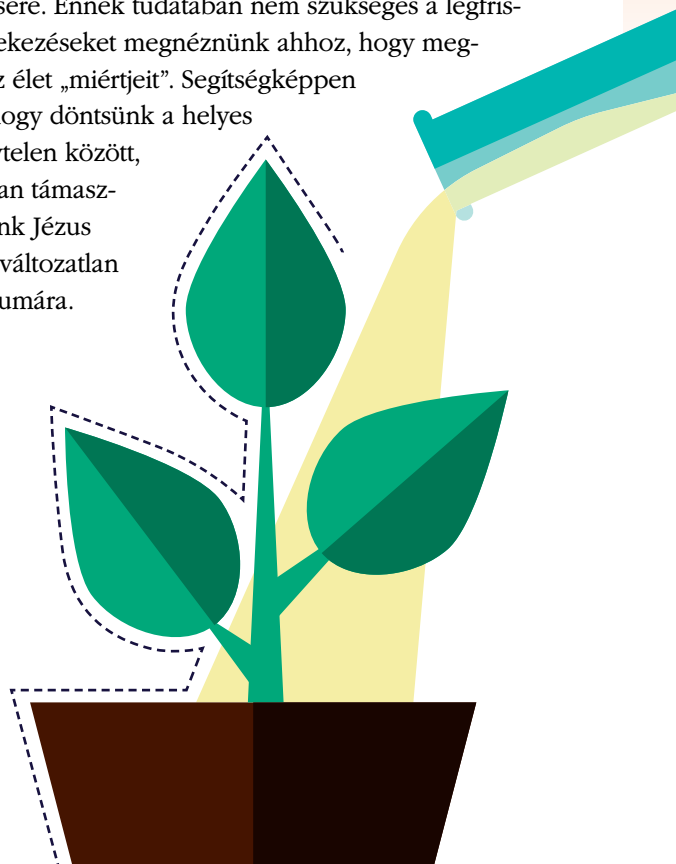
Ellen Mangrum nőtestvér, aki vegyészmérnöki tanulmányokat folytatott a New York-i Rensselaer Polytechnic

Institute-on, a következőképpen fogalmazta ezt meg: „A tudomány magyarázatot ad a hogyanra, azonban sosem jut el addig, hogy a miértet is megindokolja.” Hozzáteszi, hogy a vallás az, ami a miértet megmagyarázza, mint például, hogy miért teremtett a föld, és mi miért helyeztettünk ide.

Albert Einstein, a híres fizikus szintén úgy vélte, hogy a vallás és a tudomány eltérő, de egymást kiegészítő küldetéssel rendelkezik.

„A tudomány csupán azt bizonyíthatja, ami van, azt azonban nem, aminek lennie kellene – mondta. – A [tudomány] területén kívül mindenfajta értékítélet szükséges marad.”³

Mit jelent ez az utolsó napi szentek számára? Először is, tudjuk, hogy a tudományos értelmezés változni fog. Végére is a tudomány éppen arról szól, hogy egyre jobb módszereket találunk a körülöttünk lévő világ „hogyanjainak” megértésére. Ennek tudatában nem szükséges a legfrissebb értekezéseket megnéznünk ahhoz, hogy megértsük az élet „miértjeit”. Segítségképpen ahhoz, hogy döntsünk a helyes és a helytelen között, nyugodtan támaszkodhatunk Jézus Krisztus változatlan evangéliumára.

Minden összeillik

Russell M. Nelson elnök, a Tizenkét Apostol Kvórumának elnöke és ismert szívsebész szólt arról, hogyan illik össze a vallás és a tudomány.

„Nincsen ellentmondás a tudomány és a vallás között – mondta. – Az ellentmondás mindig vagy a tudomány, vagy a vallás, vagy éppen mindkettő hiányos ismeretéből származik. [...] Az igazság, akár egy tudományos laboratóriumból, akár kinyilatkoztatáson keresztül az Úrtól jön, összeillik.”⁴

Ha tehát valaha is kérdések merültek fel benned arról, hogy a föld kora vagy a dinoszauruszok vagy az evolúció vagy bármi más, amit a természetismeret órán tanultál, miként illeszkedik az evangéliumba, az nagyszerű! Minden összeillik, mégis rengeteg kérdés marad, mert még mindig sok mindent kell megtudnunk. Brian Down testvér, a kanadai Québecben élő gyógyszerész azt mondta, hogy nagyon várja már a napot, amikor minden kinyilatkoztatásra kerül számunkra (lásd T&Sz 101:32–34).

Addig is azonban „a saját képességeinkre korlátozódunk a körülöttünk lévő világ minden rejtelmének tudományos erőfeszítések révén történő felfogása terén – mondja. – Hasonlóképpen korlátozott az értelmünk Isten rejtelmeit és az Ő gyermekei számára készített nagyszabású tervét illetően.”

Nincs ok aggodalomra tehát, ha úgy tűnik, hogy az evangéliumról való ismereteid ellentétben állnak azzal, amit a tudományon keresztül megtudsz. Valójában semmilyen tudományos felismerés sem képes megcáfolni a hitedet.

Ha tehát szereted a természettudományokat, tanulj meg mindent az érdeklődési területéről! A hited még előnyt is jelenthet. Richard Gardner testvér, aki a Dél-Virginiai Egyetem biológia tanszékének docense, azt mondja, hogy a Jézus Krisztus evangéliumába vetett hite hatalmas segítségére volt.

„Időnként, amikor a kutatás nehezkesse vált, és úgy tűnt, semmi sem működik – ez pedig gyakran előfordul a kutatások során – az evangélium áldásainak szem előtt tartása átsegít a helyzeten” – mondja.

Down testvér úgy érzi, hogy hite segített neki tudományos munkája során is.

„Mindig azzal a hittel munkálkodtam, hogy mindenben rend és logika uralkodik, és ha elég sokáig és elég alaposan foglalkozok egy kérdéssel, akkor Mennyei Atyám végül megnyitja az elmémet a válasz előtt” – mondja.

Örülni a tudományos felfedezéseknek

A Krisztusba és az Ő evangéliumába vetett hitünk szintén segíthet, hogy alázatosak és nyitottak maradjunk az általunk keresett igazságokkal szemben, akár tudományos, akár lelki igazságokról van szó.

„Rengeteg mindent nem ismerünk a tudomány terén, és Isten sok dolgot még nem nyilatkoztatott ki magáról – mondja Gardner professzor. – Ezért fontos, hogy nyitott legyen az elménk, amikor további információ érkezik, addig pedig ne aggodalmaskodjunk!”

Egyesek például egyszerűen azért hisznek Istenben, mert semmilyen más magyarázatot nem látnak a világgal kapcsolatos megfigyeléseikre. Ezt szokták úgy hívni, hogy a „hézagok Istenében” hisznek, az ilyen embereket pedig felzaklathatja a tudományos felfedezés. Gardner professzor egy példát is ad erre:

„Egyesek azért hisznek Istenben, mert hézagok mutatkoznak a őskövületek történetében (ami számukra azt jelenti, hogy az evolúcióval nem magyarázható az, hogyan kerültünk ide). Mi történik azonban a hitünkkel, amikor ezek a hézagok bezárulnak az új kövületek felfedezésével? Ehelyett inkább megerősítő bizonyítéka van szükségünk Istenről a Szentlelken keresztül, ezután pedig örendezhetünk minden tudományos felfedezésben, ahelyett, hogy aggódnánk miatta.”

Amikor ezt a megközelítést alkalmazzuk, akkor emlékezzünk arra, hogy mind a tudomány, mind pedig a vallás képes segíteni bennünket az igazság keresésében, illetve hogy végső soron minden ilyen igazság ugyanabból a forrásból ered: Istentől.

„Isten bármit kinyilatkoztathat, amit csak szeretne, köztük az összes tudományos tényt is – mondja Gardner professzor. – Ő pedig egyértelműen sugalmazott számos tudóst, feltalálót és mérnököt. Ám nem egyszerűen csak eléjük tárja az

összes választ, hanem szeretné, ha ők is és mi is használnánk az elménket, ezért hagyja, hogy kidolgozzuk a tudományt. Az egyház számára adott kinyilatkoztatásai pedig sokkal inkább az egyház megszervezésére vonatkoznak, különösképpen arra, hogyan jöhetünk Krisztushoz és nyerhetünk szabadítást.

Személyes kinyilatkoztatásai számunkra bármilyen témát érinthetnek, főképp azonban azt tudatja velünk, hogy Ő él és szeret bennünket, hogy Krisztus hatályba helyezte a szabadtás tervét, hogy ma is van egy élő prófétánk, hogy követhetjük Isten tervét, valamint hogy mindez megéri a fáradságot.” ■

A szerző az Amerikai Egyesült Államokban, Utah államban él.

JEGYZETEK

1. Lásd például K. Codell Carter and Barbara R. Carter, *Childbed Fever: A Scientific Biography of Ignaz Semmelweis* (1994).
2. Vö. Az egyház elnökeinek tanításai: Brigham Young (1997). 16, 17.
3. Albert Einstein, in “Science and Religion,” in Ken Wilber, *Quantum Questions: Mystical Writings of the World's Greatest Physicists* (1984).
4. Russell M. Nelson, in Marianne Holman Prescott, “Church Leaders Gather at BYU's Life Sciences Building for Dedication,” *Church News*, Apr. 17, 2015, LDS.org.

KÉRDÉSEK ÉS VÁLASZOK

DR. RICHARD GARDNER

mikrobiológussal

Hogyan kezdte érdeklődni a természettudományok iránt?

Édesapám, aki botanikus volt, szeretett meg velem a természettudományokat. Gyermekkoromban sokat játszottam mikroszkópokkal és egyéb laborszakozókkal, valamint hallottam, amint növényekről és gombákról beszél. Kilencéves koromban pedig az ő genetikai édesapja adott nekem néhány muslincát. Minden természettudományos ismeretet magamba szívtam a középiskolában, különösen szerettem a rovargyűjteményes feladatokat. Igen korán elhatároztam, hogy ezen a területen fogok doktori fokozatot szerezni, mert szeretem tudni, hogyan működnek a dolgok, és imádok tanulni.

Hogyan erősítették meg a hitedet ezek a tudományos törekvések?

Minél többet ismertem meg az egyszerű sejt belső összetettségéből, annál jobban megdöbbentem. Két hatalmas plakátom van, amelyek nagyon apró betűvel írják le a sejten belüli kémiai reakciókat; mindezen reakciók pedig szigorúan szabályozottak. Egyszer megmutattam őket a papsági osztályban, ahol tanítottam. Emlékeztettem őket a Templom téren és a többi látogatóközpontban található Krisztus szoborra. A szobor mögött a világegyetemről készült festmény látható, melynek jelentése: „Íme, mindezek Teremtője!” Én azonban azt javasoltam, hogy tegyék ezeket a plakátokat a szobor mögé. Talán nem annyira tetszetősek, mint a világegyetem képe, ezt a sejt-kémiát azonban éppúgy Ő hozta létre, és érti teljes részletességében!

Hogyan segítette a hited a tudományos törekvéseidben?

Amikor kutatásokat folytattam, és most is, hogy leginkább természettudományokat tanítok, a hitem nagyon fontos, mert képtelen lennék nélküle a teljes képet látni. Ha megismerném, hogyan működnek a sejtek, de nem tudnám miért vannak ők vagy mi ezen a földön, az nem lenne kielégítő számomra.

Hugo E. Martinez
elder

a Hetvenektől

KÉSZÜLJ FEL ÉS CSELEKEDJ!

A felkészülés és az Úr munkájának végzése megváltoztathatja az életedet.

Hat éven át voltam ifjúsági hitoktató. Minden reggel 6 órakor találkoztunk a Puerto Ricó-i otthonomban. Sok munka volt hétfőtől péntekig mindennap felkészülni az órákra, de nagyon élveztem, és

A TANULÁS IRÁNTI
VÁGGYAL ÉRKEZZ!

segített még nagyobb szeretetet kialakítanom az egyház ifjúsága iránt.

Észrevettem, hogy az, mennyire vált a tanulók hasznára az ifjúsági hitoktatás, javarészt a felkészülésükön múlt. Így hát, ha szeretnél sokat hasznosítani egy-egy ifjúsági hitoktatási órából, akkor tanulmányozd a leckét előre, és tényleg gondolkodj el rajta. Tudásra szomjazva érkezz az órára, úgy, mint egy kisgyermek, aki mindig tanulni akar. Készülj fel arra, hogy részt veszel, hogy egymást jobban tudjátok tanítani, és érkezz kérdésekkel. Egy másik fiatal, egy felolvasott szentírás, vagy talán az oktató egyik megjegyzése választ adhat a kérdéseidre.

A legjobb tanítás bármelyik órán vagy egyházi gyűlésen akkor

történik, amikor felkészültél, és gondolatok formájában érkező lelki késztetéseket érzel. Írd le ezeket, majd cselekedj is ezek szerint! Keress további szentírásokat, általános konferenciai beszédeket vagy egyházi folyóiratokban található cikkeket ezekről a gondolatokról. Gondold végig őket az elmédben és a szívedben, majd pedig állj készen a szolgálatra, mert amikor ezek az igazságok a bensődbe égtek, az Úr mások megsegítésére használ majd.

Később, amikor a feleségemmel misszióelnökként szolgáltam, rájöttem, hogy az ifjúsági hitoktatás kiváló felkészítés a misszionáriusi szolgálatra. Az évek során láttam, ahogyan az evangélium csodás hatalma megáldja azokat, akik hithű ifjúsági hitoktatási tanulók voltak. Alkalmazták az órákon tanultakat

KÉSZÜLJ FEL A
RÉSZVÉTELRE!

az életük jelentősebb kihívásai során, és át is verekedték magukat e kihívásokon, sőt, még némi kevésbé tevékenyen töltött idő után vissza is tértek az egyházba.

Nagyon fontos vagy az Úrnak. Tényleg. A fiatalok feladata az, hogy felkészüljenek a misszionáriusi munkára, majd végezzenek is misszionáriusi munkát. Nos, meg kell értened, hogy miközben folytatod a misszionáriusi munkát és a felkészülést, akkor mindez a további fejlődésed motorja és irányítója lesz az Úr misszionáriusaként. Nem szükséges misszionáriusi névtábla ahhoz, hogy misszionáriusi munkát végezz, mert a szövetségaid miatt Jézus Krisztus nevét hordozod a szívedre írva.

KÉPES VAGY ERRE
A MUNKÁRA!

Ugyanez igaz a családtörténeti és templomi munkára. A Karib Területen például, ahol szolgálók, azokban a cövekekben, amelyek fiatalokat használnak családtörténeti tanácsadókként, sokkal nagyobb arányban találnak az egyháztagok neveket a templomi munkára, és végzik is el e munkát. Az egyik cövekben 20 fiatal hívtak el családtörténeti tanácsadónak egy évvel az előtt, hogy elég idősek lettek volna a misszióhoz. Miközben az egyháztagok otthonába tartanak,

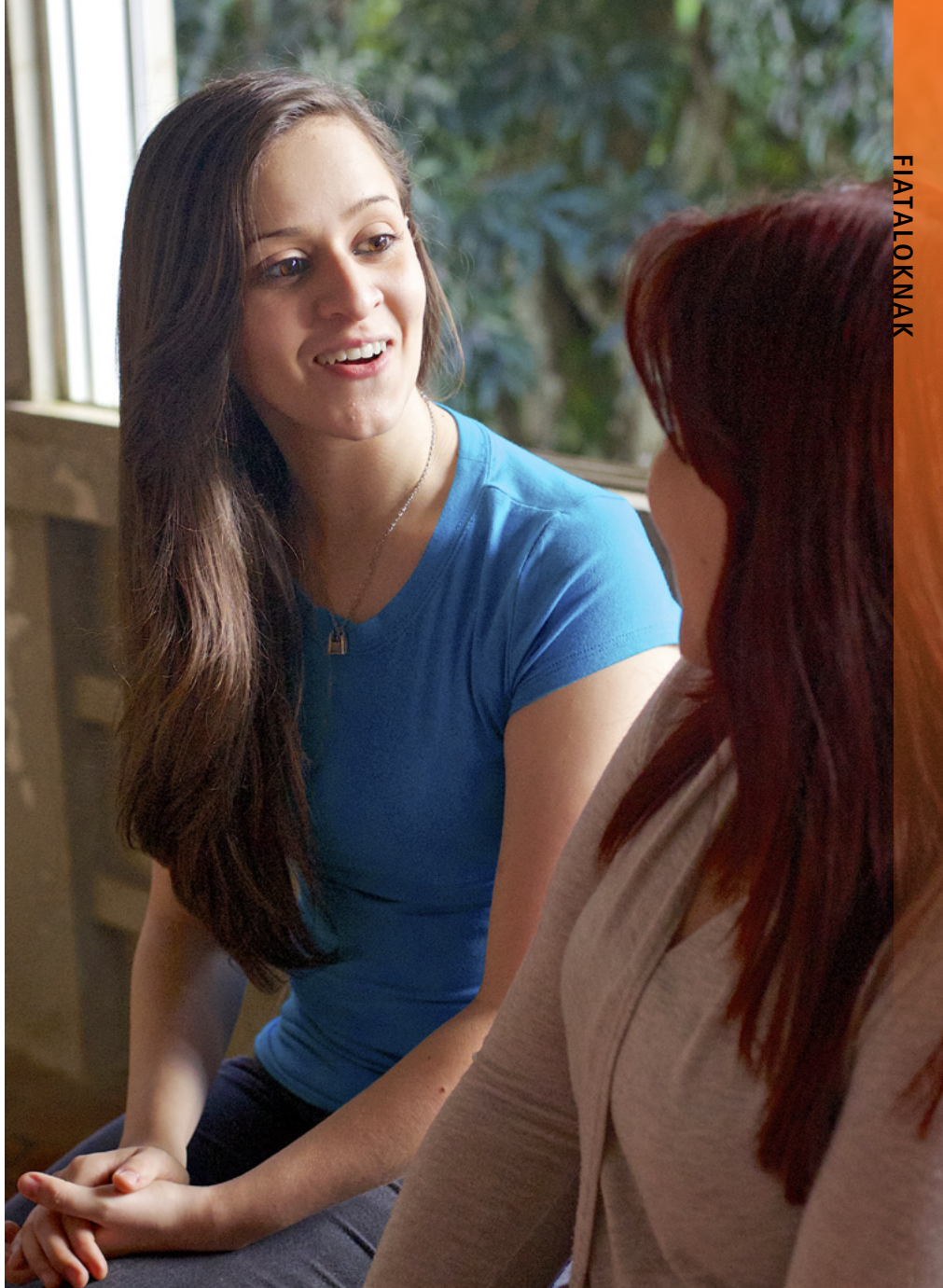
hogy megmutassák nekik, hogyan végezzenek családtörténeti munkát, útközben beszélgetnek emberekkel, és mesélnek a családtörténetről, illetve a templomi munkáról. Ez misszionáriusi munka!

Remélem, hogy mire misszionáriusként szolgálnak majd, már erőteljesen

MEGÁLDJA ÉS
MEGVÁLTOZTATJA MAJD
AZ ÉLETEDET!

éreztek a Lelket – remélhetőleg az otthonaikban, vagy ha ott nem, akkor a misszionáriusi, családtörténeti és templomi munka során. Aztán, amikor belépnek a misszionáriusképző központba, remélem, hogy egyikük sem mondja majd nekem: „Itt erősebben érzem a Lelket, mint bármikor korábban az életem során.” Mert ezt a hatást már korábban is erősen érezniük kellett volna!

Az Úr szeret téged! Az a szándéka, hogy te vidd előre a családtörténeti, templomi és misszionáriusi munkát. Megvannak hozzá a készségeid és a tudásod. Ha jól felkészülsz, képes vagy erre a munkára. Az pedig megáldja és megváltoztatja majd az életedet. ■

EMLÉKEZNI A SZABADÍTÓRA

Írta: Eric B. Murdock

Egyházi folyóiratok

Minden héten abban az áldásban lehet részünk, hogy vehetünk az úrvacsorából, amikor elmegyünk az egyházba. Valójában ez az egyik fő oka annak, hogy vasárnap elmegyünk az egyházba. Tudod, miért olyan fontos az úrvacsora? Van valami, amit megígérünk, hogy meg tesszük, és ami az egyik legfontosabb és legszentebb szertartássá teszi ezt az egyházban: hogy emlékezünk Jézus Krisztusra.

Gondold végig: a Szabadítóra való emlékezés az úrvacsorai imák központi eleme. Ezekben ígéretet teszünk arra, hogy „őrá mindenkor emlékez[ünk]” (T&Sz 20:77),

nem csupán vasárnap, hanem *mindig*. Ha mindig emlékezünk a Szabadítóra, az életünk az Ő normáit és tanításait tükrözi majd, mi pedig egy erőteljes megtartó hatást tapasztalunk majd az életünkben.

Hogyan segített az emlékezés egy fiatalembernek?

Amikor például Isten angyala bűnbánatra szólította az ifjabb Almát, akkor ő a földre rogyott, és jó néhány napig képtelen volt megszólalni vagy megmozdulni. Ezen idő alatt bűneinek emlékei gyötörték, de aztán „arra is emlékez[ett], hogy hallotta [atyját]... profétálni egy Jézus Krisztusnak, Isten Fiának az eljövételét illetően, hogy engesztelést hozzon a világ bűneiért”. Ezután azt mondta: „Most, amint elmém elkapta ezt a gondolatot, így kiáltottam fel a szívemben: Ó Jézus, Isten Fia, irgalmazz nekem, aki a keserűség gubacsában vagyok, és akit a halál örökkévaló láncái vesznek körül! És most íme, amikor erre gondoltam, már nem voltam képes visszaemlékezni a fájdalmaimra” (Alma 36:17–19).

Már Krisztus pusztá gondolata is arra indította Almát, hogy irgalomért imádkozzon, ami levette róla a bűntudatot, enyhítette fájdalmát, és segített neki a bűnbánatban. Almához hasonlóan mi is átadhatjuk Krisztusnak az életünket, és megtapasztalhatjuk az evangélium szerinti életből eredő örömet. Mindez azon döntésünkkel kezdődik, hogy emlékezünk Jézus Krisztusra és az Ő engesztelésének hatalmára.

Hatalmas áldások érnek
bennünket, amikor az úrvacsso-
ravételen keresztül emlékezünk
Jézus Krisztusra.

ILLUSZTRÁCIÓ: KEVIN KEELE

ÍME ÖT TOVÁBBI ÁLDÁS, AMELY AZON
ÍGÉRETÜNK MEGTARTÁSÁBÓL ERED, HOGY
MINDIG EMLÉKEZÜNK A SZABADÍTÓRA.

1. Az Ő Lelke velünk lesz

Amikor vasárnap az úrvacsorából veszel, emlékeztetőt kapsz az ígéretéről, hogy ha emlékezel Krisztusra, betartod az Ő parancsolatait, és magadra veszed a nevét, akkor az Ő Lelke mindig veled lehet. A folyton változó világunkban könnyen félrevezethetnek. Ha azonban a Szentlélek veled van, akkor „a Szentlélek hatalma által minden dolgot illetően tudhat[od] az igazat” (Moróni 10:5). Az Úr Lelke lehet az útmutatód, és megáldhat téged iránymutatással, tanítással és védelemmel.

2. Ő erőt adhat nekünk, hogy ellenálljunk a kísértésnek

Legjobb és legbiztosabb védelmünk a kísértés ellen a Jézus Krisztusba vetett hitünk (lásd Alma 37:33). Amikor Krisztusra összpontosítjuk az elménket, akkor felismerjük Sátán hazugságait, és észleljük, amikor megkísérel félrevezetni bennünket. Mivel Jézus szembenézett a kísértéssel, de soha nem engedett annak, Őrá támaszkodhatunk, amikor kísértésekkel kerülünk szembe. Nefi azt tanította, hogy akik Isten szavához „ragaszkodnak, azok soha el nem vesznek; és az ellenség kísértései és tüzes nyilai sem tudják őket... legyőzni” (1 Nefi 15:24). Amikor emlékezünk a Szabadítóra és az Ő tanításaira, akkor Ő felemelhet bennünket, és megerősíthet minket a kísértések ellen.

3. Az Ő példája vezet majd bennünket

Jézus nem csupán elmondja, hová forduljunk az örök életért; Ő előttünk jár. Azt mondta: „Én vagyok az út, az igazság és az élet” (János 14:6). Krisztus a tökéletes példánk. Halandó szolgálata során Jézus tanított és példát mutatott a szeretetről, a szelidségről, az alázatról és a könyörületről. Mások tanításával, szolgálatával és szeretetével töltötte idejét.

MÉG TÖBB AZ ÚRVACSORÁRÓL

Hogy többet megtudj a Szabadítóról és az úrvacsoráról, elolvashatod a következőket:

- Jeffrey R. Holland, "This Do in Remembrance of Me," Ensign, Nov. 1995, 67.
- Cheryl A. Esplin, "The Sacrament—a Renewal for the Soul," Liahona, Nov. 2014, 12.

Mindenben, amit csak tett, Atyja akaratának engedelmeskedett (lásd János 5:30). A Szabadító az élet minden területén követendő mintát adott számunkra, és arra kér mindannyiunkat, hogy kövessük az Ő példáját.

Ha bármikor úgy találsz, hogy nem tudod, merre menj, vagy mit tegyél, emlékezz a Szabadítóra! Azt mondta: „Én vagyok a világ világossága: a ki engem követ, nem járhat a sötétségben, hanem övé lesz az életnek világossága” (János 8:12).

4. Ő segíthet nekünk mások szolgálatában

Jézus mindig a saját szükségletei elé helyezte mások szükségleteit. „Széjjeljárt jót tévén” (Apostolok cselekedetei 10:38). Meggyógyította a betegeket, és segített a körülötte élőknek. Amikor Jézusra emlékezünk, az életét meghatározó önzetlen szolgálat tetteire emlékezünk, valamint arra is, hogy azt kérte tőlünk, hogy mások szolgálatával szolgáljuk Őt. „...amikor embertársaitok szolgálatában vagytok, akkor is csak Istenetek szolgálatában vagytok” (Móziás 2:17).

Az Úr megnyitja majd a szemedet, hogy lásd azokat magad körül, akiknek a segítségedre lehet szüksége. Annak kapcsán is irányítást kapsz majd, hogy miként szolgálhatod őket a legjobban. Az életed boldogabb és teljesebb lesz, amikor apró és egyszerű szolgálatokat nyújtasz. Mások szolgálata a békesség és az öröm érzését hozza majd az életedbe.

5. Megbánhatjuk bűneinket

Mindannyian hiányt szenvedünk a parancsolatok betartása terén, még amikor őszintén igyekszünk is, viszont Jézus Krisztus élete és küldetése miatt van visszafelé vezető út.

A Jézus Krisztusra való emlékezés eszünkbe juttatja a bűnbánat ajándékát, amely az Ő engesztelése révén áll rendelkezésünkre. Jézus mindenkit bűnbánatra szólít, és örömet tapasztalunk, amikor elfordulunk a bűntől, és megtérünk Őhöz. Amikor őszinte vágy él bennünk a változásra és a parancsolatok betartására, az Úr azt ígéri: „Íme, aki megbánta bűneit, annak megbocsáttatik, és én, az Úr, nem emlékszem azokra többé” (T&S 58:42).

Amikor veszel az úrvacsorából, kötelezettséget vállalsz arra, hogy mindig emlékezz a Szabadítóra. Minél inkább Krisztust tartod a gondolataidban, annál inkább az életed középpontjává válik, és annál jobban irányít és vezet majd, hogy elérj mindazt, ami benned rejlik. Ha mindig emlékezz a Szabadítóra, az mindig megáldja majd az életedet. ■

A SABBATOM MEGMENTÉSE

Írta: Mackenzie Brown

Késésben voltam. Magamra kaptam egy szép ruhát, felkaptam egy hajgumit, elhajtottam a gyülekezeti házig, leparkoltam és besiettem. Hű! Épp abban a pillanatban foglaltam el a helyemet az emelvényen, amikor a püspök felállt, hogy elkezdje az úrvacsorai gyűlést.

Beszédet mondtam azon a vasárnapon, ezért gyorsan átfutottam a jegyzeteimet, nehogy kifelejtsek valamit. Úgy tűnt, az úrvacsorai gyűlés szinte azonnal véget is ért, én pedig már a vasárnapi iskola felé tartottam. Egy újabb úrvacsorai siker!

De tényleg az volt?

A következő hét folyamán gondolkodóba estem. Eljött a következő vasárnap, és amint az úrvacsorai gyűlésen ültem, átgondolva, mit jelent

az úrvacsora számomra, valami szöveget ütött a fejembe: Minden vasárnap elkötelezem magam amellett, hogy mindig emlékezni fogok Jézus Krisztusra, de vajon mennyire veszem ezt komolyan?

Változtatni akartam, ezért készítettem egy heti tervet.

- A hét során rászánok némi időt a viselkedésem átgondolására, és arra, hogy bocsánatot kérjek a bűneimre. Arra is oda fogok figyelni, hogy korán érkezzek az istentiszteletre, hogy hallgathassam a zenei előjátékot, és érezhessem a Lelket.
- Az úrvacsora alatt Jézus Krisztusra és az Ő engesztelésére fogok emlékezni. Imádságos lélekkel áttekintem, mit tettem jól és mit nem. Felteszem a kérdést: „Uram,

mi fogyatkozás van még bennem?” (lásd Máté 19:20).

- Az úrvacsora után mindennap segítségért imádkozom, hogy egyre jobb lehessenek, és hogy emlékezhessenek Krisztusra.

A tervemet követve igazán megszerettem az úrvacsorát! Nagyszerű volt, amikor imádkoztam Mennyei Atyánkhoz, és beszélgettem vele az életemről. Függetlenül attól, hogyan viselkedtem az elmúlt héten, mindig hálás voltam Jézus Krisztus engeszteléséért és a lehetőségért, hogy változhatok és jobbá válhatok. Mostanra megtanultam, hogy az úrvacsora nemcsak vasárnapra szól, hanem *minden* napra.

A szerző az Amerikai Egyesült Államokban, Utah államban él.

FELEMÁS LÉLEKKEL?

„Mélyen elgondolkodsz a Szabadítóról és az Ő érted véghezvitt engesztelő áldozatáról, amikor felkérést kapsz, hogy előkészítsd, megáldd vagy kioszd az úrvacsorát, illetve amikor veszel belőle?”

M. Russell Ballard elder a Tizenkét Apostol Kvórumából

(A fiatal felnőttek legnagyobb nemzedéke.

Liahóna, 2015. máj. 68.)

Megtanulni, hogyan legyek VILÁGOSSÁG A VILÁGNAK

Írta: Victor de Jesus Cruz Vargas

A Dominikai Köztársaságban születtem, és az egyházi normák szerint nőtem fel. Gyermekkoromban nagyszerű vezetők vettek körül, akik igyekeztek segíteni, hogy a helyes utat kövessem. A misszionáriusi szolgálatról álmodtam, és arról, hogy segítsek az embereknek.

Mivel édesapám egy jobb élet reményében az Egyesült Államokba költözött, édesanyám egyedül nevelt fel bennünket a nővéreimmel. Olykor egyedül éreztem magam, de sohasem azért, mert ne tudtam volna megbeszélni bármilyen nehézséget az életemben az egyházi vezetőimmel.

Amikor mi is az Egyesült Államokba költöztünk, komoly megpróbáltatások kezdődtek. Egy kicsi gyülekezetbe jártunk, és nagyszerű vezetőim voltak, akik szerettek volna segíteni, az iskolatársaim azonban megpróbálták letéríteni az evangélium ösvényéről. Sajnos gorombán kezdtem beszélni édesanyámmal, és csak ritkán fogadtam meg a tanácsait.

Minden vasárnap jártam istentiszteletre, de nem igazán éreztem vágyat erre, és nem tudtam már, hogy akarok-e misszióba menni.

Egyik reggel kinyitottam a Mormon könyvét, és pontosan a kedvenc szentírásomnál nyílt ki, a 3 Nefi 12:14–16-nál:

„Bizony, bizony mondom nektek, reátok bízom, hogy ti legyetek e nép világossága. A hegyen épült várost nem lehet elrejteni.

Íme, ha gyertyát gyújt az ember, akkor véka alá teszi azt? Nem, hanem gyertyatartóra, és az világosságot ad mindenkinek, aki a házban van;

Engedjétek tehát, hogy úgy ragyogjon világosságotok ezen nép előtt, hogy láthassák a jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti Atyátokat, aki a mennyben van.”

Nagy örömmel töltött el, amikor ezt olvastam, mert segített visszaemlékezni arra, amit az ifjúsági hitoktatáson tanultam, és hogy milyen csodálatos Atyánk terve. Így aztán úgy döntöttem, igyekszem világosság lenni a világnak.

Meghívtam két unokatestvéremet az egyházba. Egyikük kevésbé tevékeny volt, de újra aktív lett; a másik nem volt egyháztag, de idővel megkeresztelhettem.

Egy év múlva megkaptam a misszionáriusi elhívásomat, hogy Kaliforniában szolgáljak. A szolgálat során kétségkívül megtapasztaltam, hogy ez Jézus Krisztus igaz evangéliuma. Miközben az embereket segítettem, a bizonyágom egyre növekedett, és minden alkalommal, amikor a szentírásokat olvastam, felmondtam magamnak a szakaszt a 3 Nefiből, hogy legyünk világosság a világnak. ■

A szerző a Dominikai Köztársaságban él.

Nem számít, ki vagy

Írta: Linda Davies
Igaz történet alapján

„Ó, ne! – gondolta Andi. – Mi lesz így, hogy nem vagyok a családomhoz pecsételve?”

összepecsételik őket” – tette hozzá Allison.

„De nem az enyém – gondolta Andi. – Anyát és apát nem pecsételték össze a templomban.” Arca hirtelen felforrósodott, szeme pedig megtelt könnyel.

„Jól vagy, Andi?” – kérdezte Long nőtestvér.

„Igen” – szípogetta Andi, könnyeivel küszködve. De érezte, hogy a szíve az óra további részében végig hevesen vert.

Amikor véget ért az óra, Long

„Isten gyermeke vagyok, Ő küldött a földre” (Gyermekek énekeskönyve, 2.).

Pont jó” – gondolta Andi, amikor gyorsan a tükörbe pillantott. A kedvenc piros ruháját vette fel. Mindig a lehető legcsinosabb szeretett lenni vasárnap. Leszaladt reggelizni.

Éppen bekapta az utolsó falat pirítóst, amikor Reederék dudáltak a felhajtóról. „Szia, anya! Szia, apa!” – mondta Andi, majd kifelé tartva megpuszilta őket.

Bár anya és apa nem voltak egyháztagok, biztatták Andit, hogy menjen az egyházba minden héten. A Reeder család vitte el szinte minden vasárnap, mióta megkeresztelkedett és konfirmálták. Andinak nagyon tetszett, hogy mindig szívesen fogadták és szerették őt.

Az úrvacsorai gyűlés után az Elemi következett. Andi nagyon szerette

Long testvér és Long nőtestvér Bátrak osztályát. Kedvesek voltak, és a tanítás mindig szuper volt.

„Ma a templomokról fogunk beszélgetni – mondta Long nőtestvér. – Mit tudunk a templomokról?”

Andi már tudta az egyik választ: „Templomi kereszteleseket végezhethünk.” Nagyon izgatott volt, mert a fiatal nők az egyházközségben minden évben elmentek a templomba, hogy kereszteleseket végezzenek. Hamarosan pedig már Andi is mehet.

„Remek, Andi. Mit tudunk még?”

„Össze is lehet házasodni a templomban” – mondta Allison, Andi barátnője.

„Nagyon jó – felelte Long nőtestvér. – Van még bármi más?”

„A családok örökké együtt lehetnek, ha a templomban

nőtestvér Andi mellé ült és átkarolta. „Mi a baj?” – kérdezte.

„Én nem leszek örökké anyukámmal és apukámmal – mondta Andi. – Hiszen nem a templomban kötöttek házasságot. Kihez tartozom majd, miután meghalok? Mennyei Atyánk attól még szeret engem, hogy a szüleim nem egyháztagok?”

Long nőtestvér egyenesen Andi szemébe nézett. „Nem számít, ki vagy, és nem számít, hogy a családod volt-e a templomban vagy sem, te attól még Mennyei Atyánk

családjához tartozol. *Te* közel maradhatsz Őhöz, és példa lehetsz másoknak. Ő mindig szeretni, irányítani és védelmezni fog téged, bármi áron. Szeretne megáldani téged és a családot is. Te Isten gyermeke vagy, Andi.”

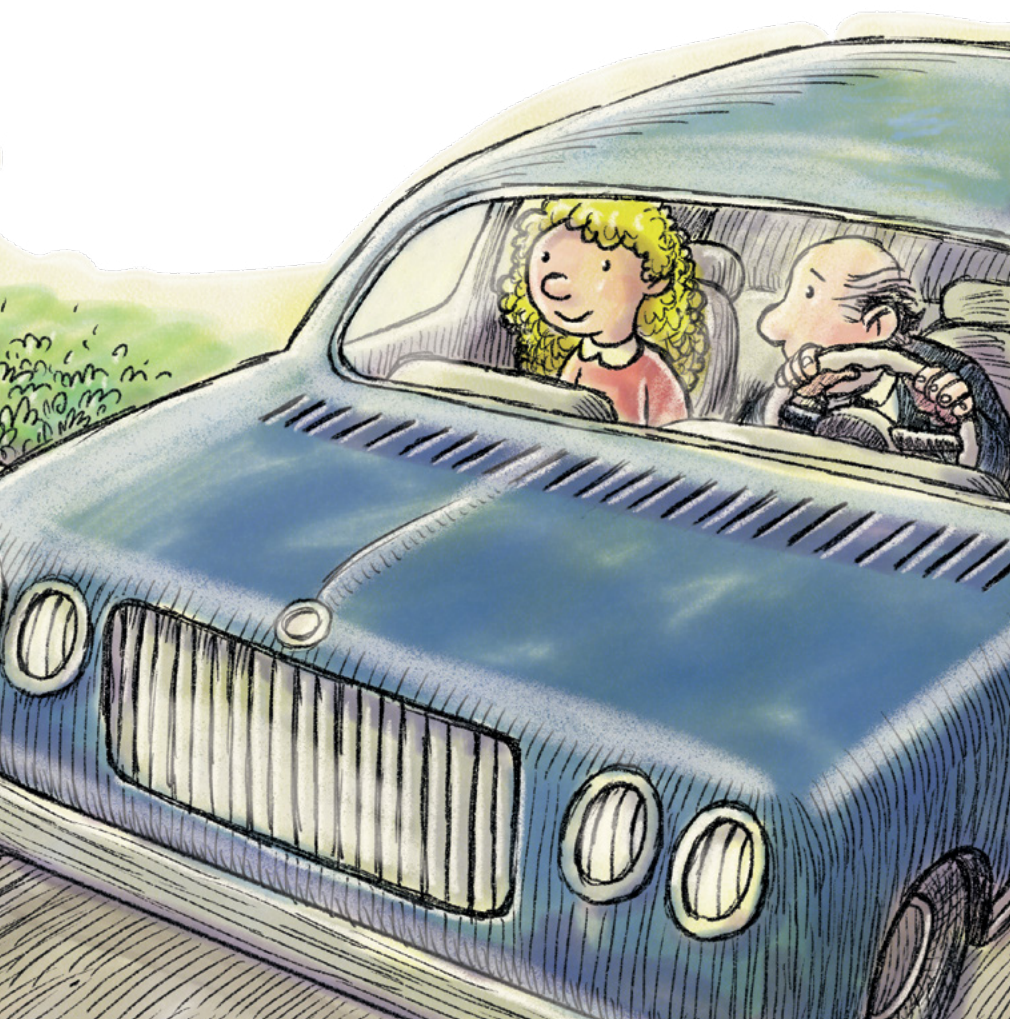
Ebben a pillanatban nagyot dobant Andi szíve, majd a heves zakatolás abbamaradt. A helyét pedig egy meleg érzés töltötte be. Tudta, hogy amit a tanítója elmondott, az igaz. ■

A szerző az Amerikai Egyesült Államokban, Utahban él.

MIT TEHETSZ TE?

Mit tehetsz, ha valamelyik szülőd vagy családtagod nem szeretne az egyházhoz tartozni?

- Ne feledd, hogy szabadon választhatnak, és hogy Mennyei Atyánk szereti őket.
- Éreztesd velük, hogy szereted őket.
- Legyél jó példa nekik azzal, hogy az evangélium szerint élsz.
- Emlékezz minden jóra velük kapcsolatban.
- Imádkozz, hogy Mennyei Atyánk segítsen nekik érezni az Ő szeretetét, és vezesse el őket az egyházhoz.

Clarence a bajnok ellen

Írta: Lori Fuller

Egyházi folyóiratok
Igaz történet alapján

Clarence kifelé bámult az autó ablakán, miközben feltűnt a kikötő. Csónakok ringatóztak a vízben a színes házak és boltok előtt. A dániai Koppenhága gyönyörű város volt, teli palotákkal, villákkal és parkokkal. Egyáltalán nem hasonlított Utah állambeli otthonukra az Egyesült Államokban. Clarence maga elé képzelte a poros utcákat, ahol kisfiú korában versenyt futottak. Most már az Egyesült Államok futóválogatottjának tagja volt, és holnap szembe kerül a híres dán bajnokkal egy fontos versenyen.

Az autó egy apró kápolnánál állt meg, ahol az egyházi gyűlés már elkezdődött.

Amint Clarence a terem hátsó részébe surrant, az egyik misszionárius az emelvényen felismerte a másnapi versenyt taglaló egyik újságcikkből. A gyülekezeti elnök megkérte Clarence-t, hogy jöjjön előre, és mondjon néhány szót.

Miután Clarence elmondta, miért is van itt, egy fiú állt fel magasra nyújtott kézzel. „Szerinted meg tudod verni a dán bajnokot?” – kérdezte.

Clarence nem tudta, mit feleljen, a dán futónak ugyanis *tényleg* jobb körídeje volt a szeszban nála.

„Persze, hogy meg tudja – vágott közbe az egyik misszionárius, mielőtt Clarence válaszolhatott volna –, mivel betartja a Bölcsesség szavát.” Kinyitotta a szentírását a Tan és a szövetségek 89-nél, és felolvasta az ígéretet, mely szerint azok, akik betartják a Bölcsesség szavát „futnak és nem lesznek fáradtak, és járnak és nem lankadnak el” (20. vers).

Mit mondhatott erre Clarence? Ő tudta, hogy a Bölcsesség szava igaz. Gyermekként ígéretet tett arra, hogy betartja. Ez önmagában azonban még nem jelentette, hogy képes megnyerni ezt a versenyt. A győzelemhez gyakorlás és ügyesség is szükséges. Amint Clarence

CLARENCE DÖNTÉSE

Clarence F. Robinson rajthoz állt az 1948-as nyári olimpián, később pedig nagyszerű egyetemi futóedző lett. Fiatal korában megígérte, hogy mindig betartja a Bölcsesség szavát. Tudta, hogy ezzel nem fogja az összes versenyt megnyerni, azonban azt is tudta, hogy Mennyei Atyánk segíthet neki kihozni magából a legtöbbet, ha tiszta, érdemes és van hite.

elhagyta a gyülekezeti házat, azt gondolta: „Hát, úgysem lesz az egyházból senki ott a holnapi versenyen.”

Másnap este Clarence a versenyre melegített éppen, amikor feltekintve megpillantotta a két misszionáriust mintegy 17 másik fiúval. Hát *mégis* eljöttek!

Amikor közelebb értek hozzá, az egyik misszionárius odasúgta Clarence-nek: „Ma este aztán életed legjobb futását kell hoznod!” A fiúk közül sokan nem voltak az egyház tagjai, és azért jöttek el a barátaikkal, hogy megnézzék, tényleg igaz-e a Bölcsesség szava.

Clarence aggódott. Ezen a versenyen élete legjobbja sem biztos,

hogy elég lesz. De aznap Jézus Krisztus evangéliumának egyik tantételéért futott. *Muszáj* volt nyernie. Eddig még sohasem imádkozott azért, hogy nyerjen, most viszont keresett egy üres helyiséget, ahol imádkozhatott.

Így fohászzkodott: „Mennyei Atyám, tudom, hogy a Bölcsesség szava igaz, és soha nem szegtem azt meg. Áldj meg engem győzelemmel ezen a versenyen.” Ahogyan odalépett a startvonalhoz, tudta, hogy Mennyei Atyánk meghallgatta az imáját. Bízott Mennyei Atya akaratában.

Esős, sáros idő volt aznap este. Ahogy Clarence megkezdte a futamot, úgy tűnt, minden nagyon

hasonló a korábbi egymérföldes versenyeihez. Gyors volt a tempó, a dán bajnok pedig vezetett. Amikor azonban Clarence a harmadik kör végére ért, hirtelen elmúlt a fáradtsága. Gyorsított, és nem érzett fájdalmat. Még egy kicsit rákapcsolt, és még mindig nem érzett fájdalmat. Lehagyta a dán bajnokot, és *még* feljebb kapcsolt.

Ahogy Clarence a kanyarhoz közeledett, az edzője azt kiabálta: „Lassíts! Így nem bírod végig!” Clarence azonban tudta, hogy képes tovább futni. Amikor befutott a célba, majdnem 50 méterrel volt a dán futó előtt. Tudta, hogy azért nyert, mert Mennyei Atyánk megválaszolta az imáját, és mert a Bölcsesség szava igaz. ■

Barátok és a hit

Írta: Melissa Hart, Egyesült Államok, Utah

Szia!
Ivana
vagyok.

A kolumbiai Bogotában élek, és azáltal próbálok emelt fővel állni, hogy igyekszem megosztani az evangéliumot a barátaimmal és a családommal.

Egy katolikus leányiskolába járok. Akad néhány különbség az én hitem és az osztálytársaim, illetve a tanáraink által vallott hitelvek között, de tisztelnek engem és én is őket. Kíváncsiak a vallásomra, így alkalmam nyílik megosztani azt velük! Itt Luisával, a barátnőmmel láthatok.

Az egyik tanárom megkérdezte, hogy ugyanazokban a dolgokban hiszünk-e, mint a katolikusok. Elmondtam, hogy hiszünk Jézus Krisztusban. Beszéltem a Mormon könyvéről, a Bibliáról és a Tan és a szövetségekről is.

Apukám nem tagja az egyháznak, de gyakran eljön a tevékenységekre. Azzal szoktam ugratni, hogy „katormon” (katolikus–mormon).

Egyszer Salt Lake Citybe látogattunk az általános konferenciára, és hallottuk Monson elnököt beszélni. Olyan gyönyörűen szólt, amikor az evangéliumról tanított!

Meghívtam az egyik iskolai barátomat a keresztelőmre, és eljött! Örülök, hogy megoszthattam vele ezt az élményt.

A Kolumbiai Bogotá templom csodaszép. Szeretnék majd egyszer belépni oda, hogy többet tanulhassak az evangéliumról. A barátnőm, Laura eljött velem.

EMELT FŐVEL ÁLLNI – IVANA TANÁCSAI

Mosolyogj, és mesélj egyházi és szentírásbeli történeteket másoknak!

Minden vasárnap menj el az egyházi gyűlésekre!

Tarts családi estet!

Igyekezz mindennap olvasni a szentíráásokat!

Írta: M. Russell Ballard elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

Hogyan hívják el a misszionáriusokat?

Először a püspököd és a cöveklődő interjút készíti veled.

Ezután a tizenkét apostol egyike egy számítógépes monitoron megnézi a képedet és az adataidat.

A szemedbe néz.

Aztán az Úr Lelkének hatalma által kijelöl téged az egyház 409 missziójának egyikébe.

A fiatal felnőttek legnagyobb nemzedéke. Liahóna, 2015. máj., 67–70. alapján.

KÉRDÉSSAROK

Amikor Anyu és Apu veszekszik, aggódom és szomorú vagyok. Mit tehetek?

Imádkozhatsz Mennyei Atyánkhoz. Attól mindig jobban érzem magam.
Hayden H., 6 éves, Kanada, Alberta

Mondhatsz egy imát, hogy segíts anyukádnak és apukádnak megoldani a gondjukat, és dúdolhatsz egyházi énekeket is, hogy jobban érezd magad.

Addison S., 10 éves, Amerikai Egyesült Államok, Washington

Vicceket mesélnék nekik, vagy beszélnék az iskoláról, hogy felvidítsam őket. Amikor nevetni kezdenek, érzem, hogy a Szentlélek azt mondja: jót tettem.

Elena M., 12 éves, Amerikai Egyesült Államok, Kalifornia

A testvéreimmel a szobánkba megyünk és hallgatjuk a Tabernákulum Kórus dalait. Ez segít, hogy békességet érezzünk.

Ben M., 11 éves, Ausztrália, Brisbane

Imádkoznék Mennyei Atyánkhoz, és megkérném, hogy segítsen a szüleimnek, amikor vitatkoznak, hogy érezzék a Lelket, és megoldják a gondjaikat.

Ethan M., 11 éves, Amerikai Egyesült Államok, Kalifornia

Max: Megölelném őket, és elénekelnék nekik egy elemis dalt, hogy emlékeztessem őket Jézusra.

Gabe: Úgy segíthetsz a szüleidnek, hogy jobban érezzék magukat, ha rajzolsz egy képet a családotokról a mennyben.

Max és Gabe C., 6 és 10 éves, India, Kochi

KÖVETKEZŐ KÉRDÉS:

„Honnan tudom, mikor vagyok elég idős a böjtöléshez?”

Vannak esetleg ezzel kapcsolatos tanácsaitok? Küldjétek be a válaszokat és a fényképeket 2016. július 31-ig. Benyújthatjátok azokat interneten a liahona.lds.org oldalon vagy e-mailen a liahona@ldschurch.org címen. (A tárgymezőbe írjátok azt, hogy "Question Corner".) Ne felejtsetek el csatolni egy szülői engedélyt!

Moróni kapitány bátor volt

Moróni kapitány a nefita seregeket vezette. Örömmel engedelmeskedett Mennyei Atyánknak. Segített a nefita katonáknak, hogy megvédjék magukat a lámánitáktól. Emlékeztette őket Mennyei Atyánk áldásaira. Emlékeztette őket a szabadságukra és a családjukra, hogy bátrak legyenek.

Az iskolában sok gyerek csúnyán beszél, amitől rosszul érzem magam. Anyukámmal imádkoztunk, hogy bátorságot kérjünk és megtudjuk, mi a lehető legjobb, amit tehetünk. Másnap, amikor megint csúnyán kezdtek beszélni, udvariasan azt mondtam: „Légy szíves, ne beszéljetelek így. Kényelmetlenül érzem magam miatta.” Az mondták: „Persze, bocsánat.” Ez boldogsággal töltött el, és örültem, amiért megtudtam, hogy Mennyei Atyám segít nekem, amikor segítséget kérek.

Bella T., 10 éves, Amerikai Egyesült Államok, Virginia

Grant L., 10 éves, Amerikai Egyesült Államok, Florida

Vágjátok ki, hajtogassátok össze és tartsátok meg ezt a feladatkártyát!

MORÓNI KAPITÁNY

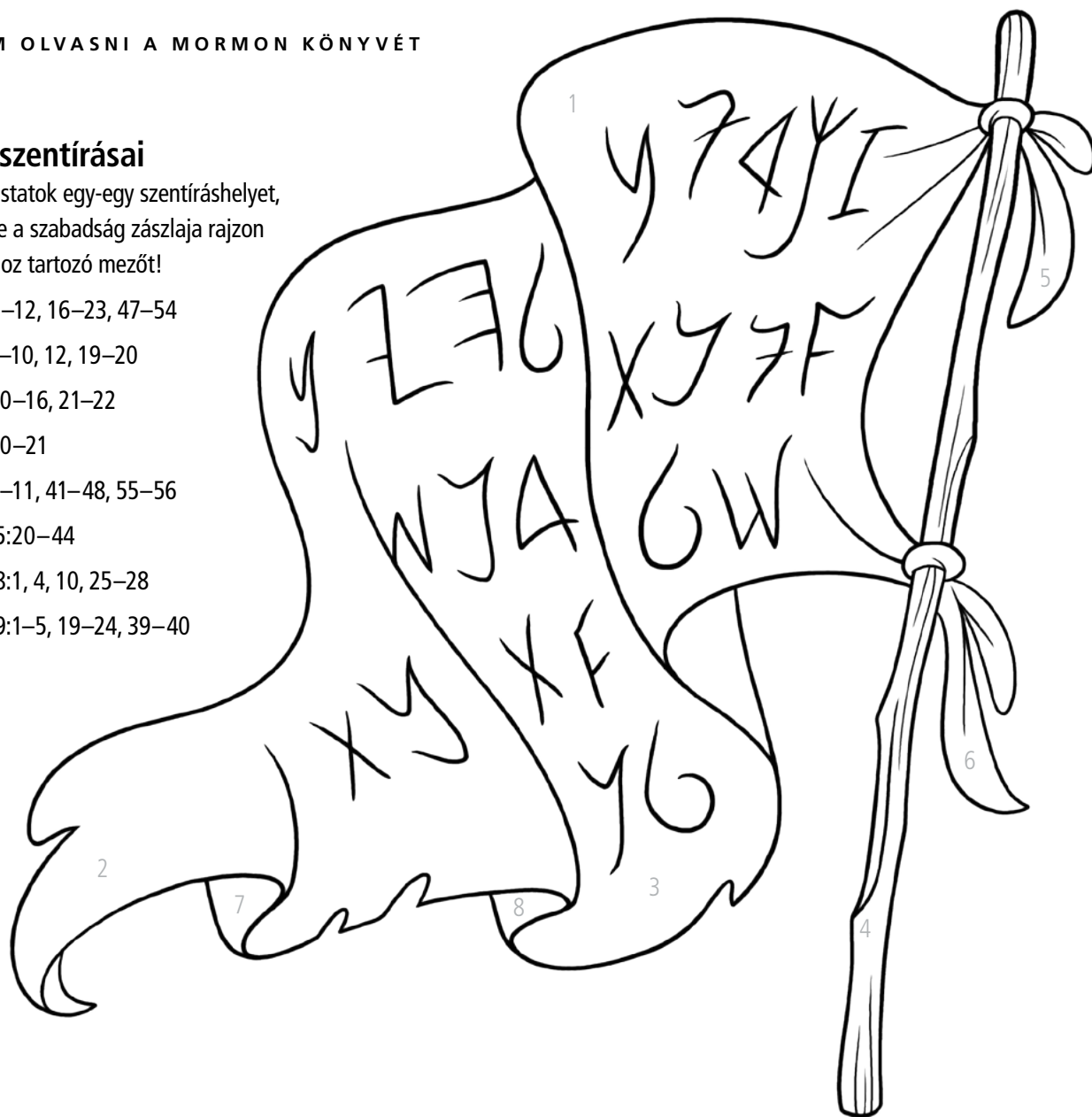
Én is lehetek bátor!

- ☐ Tanuld meg kívülről az Alma 48:11–12-t. Olvasd el a 17. verset is!
- ☐ Segíts valakinek, aki aggódik vagy fél, hogy bátor legyen. Oszd meg vele a bizonyágodat Mennyei Atyánkról.
- ☐ Nézd meg a Történetek a Mormon könyvéből 31–33. és 35. fejezeit a scripturestories.lds.org oldalon.
- ☐ Azt a feladatot tűzöm ki magam elé, hogy...

A hónap szentírásai

Miután elolvastatok egy-egy szentíráshelyet, színezzétek be a szabadság zászlaja rajzon a sorszámukhoz tartozó mezőt!

- 1 Alma 43:9–12, 16–23, 47–54
- 2 Alma 44:1–10, 12, 19–20
- 3 Alma 46:10–16, 21–22
- 4 Alma 53:10–21
- 5 Alma 56:2–11, 41–48, 55–56
- 6 Hélamán 5:20–44
- 7 Hélamán 8:1, 4, 10, 25–28
- 8 Hélamán 9:1–5, 19–24, 39–40

A szabadság zászlaja

Moróni vezette a nefitákat a lámániták elleni háborúban, hogy megvédjék otthonaikat és családjaikat. Moróni kapitány a köpenyéből készítette el a „szabadság zászlaját”. Különleges üzenetet írt rá, hogy emlékeztesse a nefitákat arra, miért harcolnak: „Emlékeztetőül Istenünkre, vallásunkra és szabadságunkra, és békénkre, asszonyainkra és gyermekeinkre” (Alma 46:12). Többet is olvashatsz erről a 76. oldalon. A következő számban pedig keresd meg az újabb olvasási feladatot! ■

Moróni kapitány zászlaja

Volt egyszer egy gonosz király.
Uralkodni akart a nefita nép
felett.

Moróni volt a nefita hadsereg
kapitánya. Erős ember volt,
és szerette Istent.

Moróni kapitány meg akarta
védelmezni népét a gonosz
király seregétől.

Úgy döntött, hogy egy zászlót készít a népének.

Moróni kapitány zászlaja arra emlékeztette a népét,
hogy követniük kell Istent és meg kell védeniük
a családjaikat. Akkor békeességük lehet. ■

Mint a pionír gyermekek

Határozottan ♩ = 120-126

Szöveg és zene:
Janice Kapp Perry

C Dm⁷ C F G

1. Én oly hit - hű és bá - tor le - szek, _____ Mint a pi - o - nír gyer - me -
2. Én is pont o - lyan e - rős le - szek, _____ Mint a pi - o - nír gyer - me -

C F Dm C

kek. _____ Az Úr - hoz for - du - lok e - rő - ért, _____ Hisz
kek, _____ És az ősz - szes pa - ran - cso - la - tot _____ Be -

G D⁷ G C Dm⁷

egy - kor ők is így tet - tek. _____ A pró - fé - ták sza - vát kö -
tar - tom, és hű szent le - szek. _____ Majd ra - gyo - gó pél - da - ként

C F E⁷ Am

ve - tem, _____ Mert én is Si - ont é - pí - tem; _____ És
ál - lok, _____ Me - lyet min - den em - ber jól lát, _____ Pont

F C Dm⁷ G⁷ C

e - lég szi - lárd lesz a hi - tem, _____ Ha az Úr ezt vár - ja tő - lem. _____
úgy, mint egy pi - o - nír gyer - mek, _____ Hi - szen az Úr szá - mít én - rám. _____

Írta: **Boyd K. Packer**
elnök (1924–2015)

a Tizenkét Apostol
Kvórumának elnöke

LELKI KROKODILOK

„Balgaság – mondtam. – Itt nincsenek krokodilok.”

Mindig is szerettem volna eljutni Afrikába, hogy megnézzem az állatokat, végül a lehetőség elérkezett. [...]

Megálltunk egy vízmedernél, hogy figyeljük, amint az állatok inni jönnek. Nagy szárazság volt abban az évszakban, és nem volt túl sok víz, tényleg csak sárpocsolyák. Amikor az elefántok beleléptek az iszapba, a víz beszívárgott a mélyedésbe, az állatok pedig az elefántnyomokból ittak.

Különösen az antilopok voltak nagyon nyugtalanok. Odamentek az iszapos pocsolyához, de azonnal vissza is fordultak, és rémülten elfutottak. Láttam, hogy nincsenek oroszlánok a környéken, és megkérdeztem a vezetőt, miért nem isznak az antilopok. Válasza, s egyben a lecke lényege is ez volt: „Krokodilok.”

Biztosra vettem, hogy viccel, ezért komolyan visszakérdeztem: „Mi a gond?” A válasz újra így hangzott: „Krokodilok.”

„Balgaság – mondtam. – Itt nincsenek krokodilok.” [...]

Látta, hogy nem hiszek neki, és – úgy vélem – elhatározta, hogy megtanít nekem egy leckét. Elhajtottunk

egy másik helyre, ahol az autó egy töltésen állt az iszapos meder felett, ahonnan lenézhattunk. „Ott – mondta. Nézd meg magad!”

Nem láttam mást, csak sarat, egy kevés vizet, s a távolban a nyugtalan állatokat. Aztán hirtelen megláttam! – Egy hatalmas krokodilt az iszapba süllyedve, amint arra vár, hogy egy gyanútlan állat elég szomjas legyen ahhoz, hogy inni jöjjön. [...]

A vezető kedvesebb volt velem, mint azt megérdemeltem. Amikor első kijelentését, hogy „krokodilok”, az én mindentudásom kétségbe vonta, akár azt is mondhatta volna: „Hát, menj oda, és nézd meg magad!”

A saját szememmel láttam volna, hogy nincsenek ott krokodilok. Annyira biztos voltam magamban, hogy azt hiszem, talán még oda is mentem volna, hogy lássam, mi van ott. Ez az öntelt szemlélet végzetes is lehetett

volna! Ő azonban elég türelmes volt a tanításomhoz.

Remélem, fiatal barátaim, ti bölcsében beszélgettek vezetőitekkel, mint ahogy én azt akkor tettem. A beképzelt érzés, miszerint én minden tudok, valójában nem volt méltó hozzám, és nem méltó hozzátok sem. Nem vagyok erre nagyon büszke, s azt hiszem, szégyellném is bevallani, hacsak nem lehetnék ezzel a segítségetekre.

Azok, akik előttetek járnak az életben, körüljárták már némiképp a vizes pocsolyákat, és figyelmeztetnek a krokodilokra. Nemcsak a nagy, szürke gyíkokra, melyek darabokra szagathatnak, hanem a *lelki krokodilokra* is, melyek sokkal veszélyesebbek, megtevesztőbbek és láthatatlanabbak még azoknál a jól álcázott afrikai hüllőknél is.

Ezek a lelki krokodilok megölhetik vagy megcsonkíthatják lelketeket. Tönkretesznek lelki békéteket, és a titeket szerető emberek lelki békéjét is. Ezek azok, amelyekre figyelmeztetni kell, mert szinte nem is létezik már olyan itatóhely az egész halandóságban, mely ne lenne megfertőzve velük. [...]

Szerencsére az életben van elég vezető ahhoz, hogy megelőzzük ezeket a dolgokat, amennyiben időről időre hajlandóak vagyunk tanácsot elfogadni. ■

A *“Spiritual Crocodiles”* (Ensign, May 1976, 30–31.) című beszéd alapján.

MEGLÁTÁSOK

Hogyan gyarapodhatunk ebben az ellenséges világban?

„Egyénekként, Krisztus tanítványaiként – még ebben az ellenséges világban élve is, mely szó szerint zavarog – gyarapodhatunk és virágozhatunk, ha gyökerünk a Szabadító iránt érzett szeretetünkbe kapaszkodik, és alázattal követjük az Ő tanításait.”

Témakörök ebben a számban

FIATAL FELNŐTTEKNEK

44

MEGBIRKÓZNI A KORAI HAZATÉRÉSSEL

A misszióból való korai hazatérés lesújtó volt, de rájöttem, hogy ez egy előrelépés is lehet, ha erre a hat területre figyelek.

FIATALOKNAK

Emlékezni a SZABADÍTÓRA

Minden héten ígéretet teszünk arra, hogy mindig emlékezünk Jézus Krisztusra, és mindennap áldásokat kapunk ezen ígéret betartása miatt.

60

GYERMEKEKNEK

76

Moróni kapitány zászlaja

Moróni kapitány zászlót készített, hogy segítsen népének emlékezni a legfontosabb értékekre, többek közt a családjukra és Istenre. Te hogyan emlékezel a legfontosabb értékekre az életedben?

A Liahoná-val kapcsolatos visszajelzéseket e-mailben várjuk a liahona@ldschurch.org címre.

HUNGARIAN

AZ UTOLSÓ NAPOK
SZENTJEINEK
JÉZUS KRISZTUS
EGYHÁZA